

ရွှေပါရမီ
စာစဉ် ၃၉

ရွှေပါရမီစာစဉ်(၃၉)

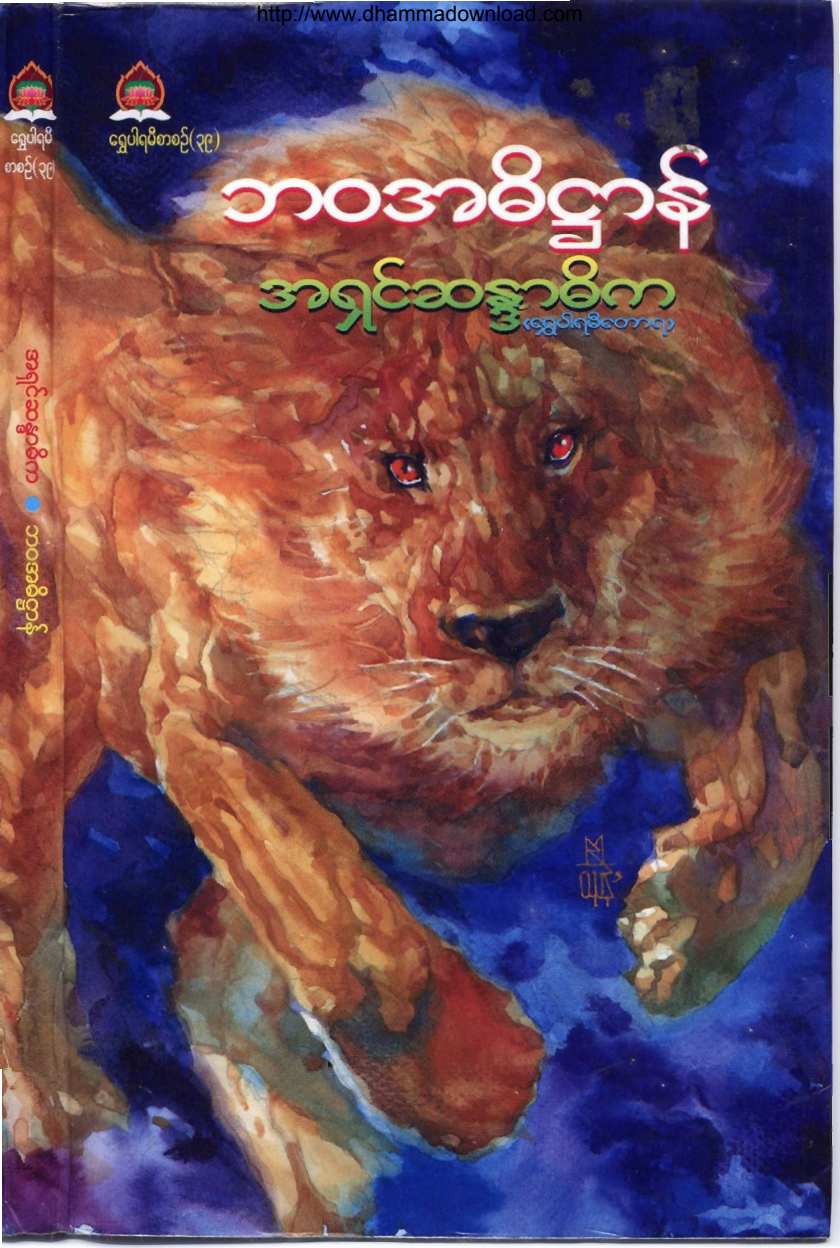
ဘဝအိဋ္ဌာန်

အရှင်ဆန္ဒာဝိက

ရွှေပါရမီစာစဉ်

အရှင်ဆန္ဒာဝိက ● ဘဝအိဋ္ဌာန်

၁၅

ပါရမီဖြည့်ဖို့ လူဖြစ်လာတာ
 လို့ နှလုံးသွင်းထားပြီး
 ဘာအလုပ်ပဲ လုပ်လုပ်
 မေတ္တာအပြည့်အဝနဲ့
 လုပ်မယ်ဆိုရင်
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကလည်း
 ပါရမီအလုပ်ပါပဲ၊
 အများအကျိုးပြုအလုပ်တွေကလည်း
 ပါရမီအလုပ်တွေပါပဲ။

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားဖြူးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်မ်း။

အရှင်ဆန္ဒာမိက

ရွှေပါရမီစောရ

ဘဝအဓိဋ္ဌာန်

ရွှေပါရမီစာရ(၃၉)

www.shweparami.net

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၇ အမှတ်(၉)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၇၅၁၂၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၃၂၀၇၆၆၁၂၇

၂၀၀၇ ခုနှစ် ● ဒီဇင်ဘာလ ● ပထမအကြိမ် ● အုပ်ရေ ၃၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ထုတ်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတော်ဝင်

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ(၀၃၁၀၅)၊ ဝိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း(၀၃၉၆၄)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၁၉-အေ/၂)၊ ဝိသုဒ္ဓိလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

(☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂)

တန်ဖိုး ၉၀၀ ကျပ်

အရှင်ဆန္ဒာမိက(ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊မြစ်မ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့၊ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ(ဘာသာစုံ)ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် စတန်း၊ ဇတန်း၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် မွှာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ဧကစာရိတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

(၂၀၀၁ ခုနှစ်) ကမိလ္လာသိဝ္ဗ

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ

တရားအလှူ

ပညာပါရမီအလှူ

တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

ဗာတိကာ

၁။	■ သာသနာအတွက် ရာသက်ပန်	၁၆
၂။	■ ဘဝလွှဲထံ ပြန်လွန်တော်မူခြင်း	၁၉
၃။	■ လူပြန်ဖြစ်ချင်တာ ပါရမီဖြည့်ဖို့ပါ	၃၀
၄။	■ ဘာဆုပန်ထားပြီးပြီလဲ	၃၇
၅။	■ ဘုရားဆုဆိုတာ	၃၉
	■ သံသရာရှည်တဲ့ဆု ပဟုတ်ပါ	၄၄
၆။	■ အများအကျိုးဆောင်ရင်းနဲ့လည်း	
	■ တရားထူးရနိုင်ပါတယ်	၅၄
၇။	■ ဇီးကွက်တရားသမားနှင့်	၅၉
	■ သိဟိုင်ဇွဲစေတရားသမား	၆၄
၈။	■ ဘုရားဆုပန်တဲ့သူ ရှိကုန်ရှိရမယ်	၇၂
၉။	■ ပါရမီဖြည့်ဘဲ နိဗ္ဗာန်ပရောက်နိုင်ပါ	၇၆
၁၀။	■ ပါရမီဆယ်ပါးဆိုတာ	
	■ မြင့်မြတ်သူတွေရဲ့ စွမ်းရည်ဆယ်မျိုးပါ	၈၀

- ၁၁။ ■ နည်းလမ်းလေးသွယ်ဖြင့်
■ မငြီးတမ်း ပါရမီဖြည့်မယ် ၉၂
- ၁၂။ ■ ပါရမီဖြည့်တာ
■ အများချမ်းသာဖို့အတွက်ပါ ၁၀၀
- ၁၃။ ■ အများအတွက် အသက်ပေးရဲမှ
■ ဘုရားဖြစ်မယ် ၁၀၉
- ၁၄။ ■ ပါရမီဆိုတာ ဖြည့်နေမှ ဖြည့်တာပါ ၁၁၅
- ၁၅။ ■ ကုသိုလ်ပြုတိုင်း
■ သာသနာပြုတာ မဟုတ်ပါ ၁၁၉
- ၁၆။ ■ လုပ်သင့်လို့လုပ်တာ
■ ဘယ်သူဘာပြောပြော နောက်မဆုတ်ပါနဲ့ ၁၃၂
- ၁၇။ ■ ဒီနည်းနဲ့ မရရင်
■ တိုနည်းနဲ့ ရအောင်လုပ်မယ် ၁၄၆
- ၁၈။ ■ ဘာပဲလုပ်လုပ် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ် ၁၅၄
- ၁၉။ ■ ကုသိုလ်အလုပ်ဆိုတာ
■ စိတ်ရှင်းတဲ့အလုပ်ပါ ၁၅၉
- ၂၀။ ■ ခွင့်လွှတ်ကြရင် ပျော်စရာ ၁၇၀
- ၂၁။ ■ ကိုယ့်ပါရမီ ကိုယ်ဖြည့်နေတာပါ ၁၇၃

ရွှေပါရမီခန်းဖြင့် မောပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

သွင်လင်္ကာဝိပဿနာ

သာသနာအတွက် ဂုဏ်သက်ပန်

အရှင်ဘုရား . . .

တပည့်တော် ရှိသေ့စွာဖြင့် စာရေးလျှောက်ထား
အပ်ပါသည်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်း၊
စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းဖြင့် သာသနာတော်အကျိုးကို ဆတက်
ထမ်းပိုး ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်း
အပ်ပါတယ်ဘုရား။

ဘုရားတပည့်တော်လည်း အရှင်ဘုရား၏ ပို့သ
သော မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် အဆင်ပြေစွာဖြင့် စွမ်းနိုင်သ
လောက် သာသနာတော်အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါ
တယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရား ဟောကြားအပ်သော တရားတော်များကို နာကြားရင်း၊ ရေးသားအပ်သော စာပေများကို ဖတ်ရှုရင်း၊ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ၊ အရှင်ဘုရား၏ အဆုံးအမများကို လိုက်နာလျက် စွမ်းနိုင်သလောက် မိမိစိတ်ကိုလည်း ဆုံးမ၊ အများအကျိုးကိုလည်း ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါတယ်ဘုရား။

ယောနိသော မနသိကာရ ဆိုတဲ့ အကောင်းမြင်စိတ်ကို နိုင်သလောက် မွေးမြူရင်း အကုသိုလ်စိတ်တွေ မဖြစ်အောင်၊ ကြိုလာသမျှ၊ ဆုံလာသမျှ အာရုံတွေအပေါ် နှလုံးသွင်းမှန်အောင် ကြိုးစားရင်း ကိလေသာတွေ အပြင်းအထန် မဖြစ်ပေါ်အောင် ရပ်တည်နေထိုင်ကြည့်နေပါတယ်ဘုရား။ (လွယ်တော့ မလွယ်လှပါဘူး။)

ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်က ပါရမီဓာတ်ခံအားနည်းခဲ့လို့လား မသိပါဘူး။ ရှုမှတ်မှုမှာတော့ မပီပြင်သေးပါဘူး။ ဆင်ခြင်မှုအနေနဲ့တော့ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေအပေါ် နည်းနည်းကြည့်တတ်လာပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရားနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကစလို့ အရှင်ဘုရားဆီက ဓာတ်ကောင်းလေးတွေကို တပည့်တော်စိတ်သန္တာန်ထဲရောက်အောင် မိတ္တူကူးနိုင်သလောက် ကူးထားခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

အရှင်ဘုရားရဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုတဲ့ စိတ်၊ ရလာသမျှ လာဘ်လာဘအပေါ် တပ်မက်ခြင်း ကင်း တဲ့စိတ်၊ မေတ္တာအပြည့်အဝနဲ့ အားလုံးအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင် တဲ့စိတ်၊ လူတိုင်းအပေါ် အကောင်းမြင်နိုင်တဲ့စိတ်၊ ရေပြေရ ရင်တော့ ကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိပါဘူးဘုရား။

အထူးခြားဆုံးကတော့ သတ္တဝါတိုင်းအပေါ် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ခံစားစေလိုတဲ့စိတ် (လောကီ၊ လော- ကုတ္တရာ)ပါပဲဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကတော့ အရှင်ဘုရား နဲ့ အနေနီးလျက်တိုင်အောင် အဝေးမှာ နေနေဆဲပါဘုရား။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို ပွားများရင်း ဘုရား ရှင်ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေ ကိန်းဝပ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ အရှင် ဘုရားကိုတော့ တပည့်တော် ကြည်ညိုမဆုံးပါဘူးဘုရား။

အသိဉာဏ်နဲ့အကျင့် ထပ်တူညီညွတ်ဖို့ဆိုတာ မ လွယ်ပါဘူးဘုရား။ ကိလေသာခေါင်းပါးစေတဲ့ အသိတွေ ကိုတော့ သိပါရဲ့။ သိသလောက်လည်း ပြောနိုင်ပါရဲ့။ လက် တွေ့နယ်မှာတော့ ကိလေသာ ပါးရှားအောင် ကျင့်နိုင်သူ နည်းပါးဆဲပါ။ (တပည့်တော်တို့က ထိပ်ဆုံးက ထင်ပါတယ်)

အရှင်ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကြောင့်လည်း တ ပည့်တော်ရဲ့ စိတ်အင်အားတွေ ပို၍ပို၍ ပြည့်ဝလာပါ တယ်။ လောကဓံတရားရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကတော့ တပည့်

တော်ရဲ့ ဆယ်တန်းအောင်စက စလို့ ခံခဲ့ရတာပါ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ပြီး ၁၀ရက်အကြာ မှာပဲ တပည့်တော်ဖခင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ (ရုတ်တရက် ပါ)။ မိသားစုထဲမှာ တပည့်တော်က အကြီးဆုံးပါ။ အမေက လည်း မှီခိုဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ တပည့်တော်ကပဲ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်။ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်မရတော့ဘဲ အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ကံ-ကံရဲ့ အကျိုးကို အဲဒီကတည်းက တပည့်တော် ရရှိခဲ့စားခဲ့ရပါတယ်။ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်မှာ ယူခဲ့ပြီး ရင် ပြန်ပေးရမှာပါ။ ဖြစ်လာသမျှ အရာအားလုံးကိုလည်း အကောင်းမြင်ဝါဒပဲ လက်ကိုင်ထားပြီး ကျင့်သုံးခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်နဲ့ ဆက်ဆံသူတွေအားလုံး စိတ်ချမ်းသာစေချင် ပါတယ်။ တပည့်တော် အခက်အခဲကြုံလာတိုင်းလည်း ဘဝ လမ်းတစ်လျှောက် ပြုခဲ့သမျှတွေထဲက အကောင်း၊ အဆိုး အားလုံးကို မှန်တဲ့အတိုင်း သစ္စာဆို တိုင်တည်ပါတယ်။

အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားတွေနာ၊ စာတွေ ဖတ်ပြီး ကျန်နေတဲ့ ဘဝသက်တမ်းအတွက်လည်း အပူအပင်ရှိစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ကို ရှုတတ်တဲ့ အကျင့် ကောင်းလေးတွေလည်း ရှိလာပါတယ်။ သတိတရားလေး

ဦးစီးမိတိုင်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ကနေ သံသရာမလည်မိအောင် ကြိုးစားနေထိုင်မိပါတယ်။ (သမာဓိအားနည်းလို့ မေ့လျော့တဲ့အချိန်က များပါတယ်။)

အသေလှတဲ့သူဖြစ်ဖို့ အရှင်ဘုရား ဟောခဲ့တဲ့အတိုင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်မိအောင် နေထိုင်ပါတယ်။ ချစ်စွဲ၊ မုန်းစွဲမရှိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါတယ်။ ကုသိုလ် ပူဇွေးအောင် ပြုပြီးသမျှ ကုသိုလ်တရားတွေကိုလည်း မကြာမကြာ ပြန်စဉ်းစားပါတယ်။ ကုသိုလ်တရား များများ ဖြစ်ဖို့ကိုလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အမြဲဆုံးမပါတယ်။ ကြံ့သမျှ အာရုံတိုင်းကိုလည်း ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်နိုင်ဖို့ အားထုတ်ကြည့်ပါတယ်။ (လွယ်တော့ မလွယ်သေးပါဘူး။)

ဈေးသည် ဆိုတော့လည်း 'မုသားမပါလင်္ကာ မချော' ကို လက်ခံကျင့်သုံးမိတဲ့အခါမျိုး ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတစ်ပါးအကျိုးစီးပွား ပျက်သွားအောင်တော့ မလုပ်ပါဘူး။ ကံငါးငါး မကျိုးမပေါက်အောင် နေထိုင်နိုင်ဖို့ တော်တော် ကြီးကို ကြိုးစားသွားရဦးမှာပါလား လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှတ်ကျောက်တင်မိပါတယ်။

အသိအမြင် မှန်ကန်ဖို့အတွက်တော့ အရှင်ဘုရား ရဲ့ စာအုပ်တွေက တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာပါပဲ။ ဓမ္မနယ်ပယ်မှာတော့ အရှင်ဘုရားက တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာသခင်၊ ဖခင်

ပါ။ လောကီနယ်ထဲ နေထိုင်နည်းကိုလည်း အရှင်ဘုရားက လမ်းညွှန်မှု ပေးနေပါတယ်။ လောကုတ္တရာအတွက်လည်း သိသလောက် ကျင့်နိုင်ဖို့ အရှင်ဘုရားက ဦးဆောင်လမ်းပြ ပေးနေလျက်ပါ။ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကြောင့် အသေမလှမှာကိုလည်း ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး။

ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ကျန်ရှိတဲ့အချိန်တွေအတွင်း မသေခင်ဘာလုပ်ရမှာကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ လောကရဲ့ဒဏ် တွေကိုရော၊ လောကဓံတရားတွေကိုရော ခံနိုင်ရည် အများ ကြီး ရှိလာပါတယ်။ ဘဝသံသရာလည်ရဦးမယ့် အခြေအ နေတွေအတွက်လည်း ကံပေးတဲ့ဘဝတွေက ဘယ်လိုမျိုး၊ တဏှာပေးတဲ့ဘဝတွေက ဘယ်လိုမျိုးဆိုတာ သိခွင့်ရတဲ့ အတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆင်ခြင်နေထိုင်တတ်သွား သလို ကြုံလို့ ပြောခွင့်ရတဲ့သူတွေကိုလည်း ပြောပြတတ်သွား ပါတယ်။

အရှင်ဘုရားကို အကြောင်းပြုပြီးတော့လည်း အ လင်းစေတမန်ဖြစ်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ (တရားပွဲတွေ ကျင်းပ ပေးဖြစ်တာ၊ ကျင်းပခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာတွေ အပါ အဝင်ပါ။)

တပည့်တော်တို့က ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာ

တော်ကြီး ပြန့်ပွားလာအောင် တိုက်ရိုက်မစွမ်းဆောင်နိုင် တာကြောင့်မို့လို့ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ သံဃာ တော်တွေရဲ့ အားကို ရယူပြီး ဓမ္မသဘင်တွေ စီစဉ်ကျင်းပ ခွင့် ရရှိနေတာကိုပဲ မဟာကံထူးရှင်အဖြစ် ခံယူမိပါတယ်။

အရှင်ဘုရားရဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကိစ္စတိုင်းမှာ အရှင်ဘုရား ဆန္ဒရှိခဲ့ရင် တပည့်တော်ကို ဘယ်နေရာဖြစ် ဖြစ် ဆောင်ရွက်ခိုင်းပါဘုရား။ အလုပ်များတယ်လို့ မရှိပါ ဘူး။ အားလုံးကို စွမ်းနိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ တပည့်တော်ကတော့ အရှင်ဘုရားနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာကိုပဲ ကျေနပ်မဆုံး၊ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေရပါတယ်။

ရွှေပါရမီမြစိမ်း သာမဏေကျော်ပရိယတ္တိစာသင် တိုက်ကြီး အောင်မြင်သည်ထက် အောင်မြင်အောင်လည်း တပည့်တော်တို့ အလင်းစေတမန်အဖွဲ့သားများ ဝိုင်းဝန်း ကူညီဆောင်ရွက်နေကြပါတယ်။ ရဟန်းသာမဏေတွေက လည်း ငယ်၊ ကပွဲယတွေကလည်းငယ်ဆိုတော့ တစ်ခါ တလေတော့လည်း ဘေးက ဝေဖန်တာတွေတော့ ရှိပါ တယ်။ အနှစ်သာရရှိအောင်တော့ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ သံဃာ တော်တွေအားလုံး ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေကြပါတယ်။

အလင်းစေတမန်အဖွဲ့သားအားလုံးလည်း အရှင် ဘုရားရဲ့ ဆုံးမစကားကို ဦးထိပ်ထားပြီး ကြိုးစားဆောင်

ရွက်နေကြပါတယ်။ တပည့်တော်နဲ့ ကိုစိုးမြင့်ကတော့ အသက်ကြီးသူများဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်တွေလို့ပဲ ခံယူပြီး စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ဖေးမပေးနေပါတယ်။ အဖွဲ့သားအားလုံးကလည်း အရှင်ဘုရား ပြန်လာမယ့်ရက်ကိုပဲ မျှော်လင့်နေကြပါတယ်။

ကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှတော့ တပည့်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဦးဆောင်ပြီး ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါတယ်ဘုရား . . . ။ စာချ၊ စာသင်၊ စာဖြေရမယ့်ကိစ္စတွေကိုတော့ ဦးကုမာရနဲ့ ဦးရာဇိန္ဒက ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးနေကြပါတယ်။

တပည့်တော်တို့ကလည်း ကျောင်းတွင်းစာမေးပွဲ၊ အဝေးသွားဖြေဖို့ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲ အောင်မြင်တဲ့ ကိုရင်တွေကို သင့်တင့်တဲ့ဆု ချီးမြှင့်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်ဘုရား။ သာမဏေကျော် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး အရှည်တည်တဲ့ အောင်မြင်သွားစေရန်အတွက် ဒကာအပိုင်းအနေနဲ့ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြိုးစားအားထုတ်သွားကြမှာပါဘုရား . . . ။

အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်ပြီး ဆွမ်းခံကြွပေးခဲ့တဲ့အတွက်လည်း ဆွမ်းခံရာ လမ်းတစ်

လျှောက်မှာ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ မြို့လူထုရဲ့ သဒ္ဓါ
တရားကလည်း သာမဏေကျော်စာသင်တိုက်အပေါ် အ
လွန် ထက်သန်ကြပါတယ်။ အကြောင်းခံကတော့ အရှင်
ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တွေကြောင့်ပါပဲဘုရား . . . ။

သာမဏေကျော် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး ပိုမို
တိုးတက်ရှင်သန်လာဖို့ကိုတော့ တပည့်တော်တို့ ဒကာပိုင်း
က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်သွားမှာပါ။ ကျန်းမာရေး
အပိုင်းကိုတော့ ဆရာ ဒေါက်တာဇော်လင်းထွဋ်က တာဝန်
ယူထားပေးပါတယ်။ အလင်းစေတမန်အဖွဲ့အတွက်က
တော့ အရှင်ဘုရားရဲ့စာက လမ်းညွှန်မှုတစ်ရပ်ပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့ ဝေးကွာခဲ့ရပေမယ့် ဘုရားရှင်
ရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာတော်ကြီးနဲ့ ကွာဝေးမှုမရှိအောင်
နိုင်သလောက် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ပါမယ်။ လက်ရှိ
အခြေအနေအရ အရှင်ဘုရားနဲ့ အနေဝေးနေပေမယ့် အ
ဝေးနေ မဖြစ်ရအောင် စာအုပ်တွေဖတ်၊ တရားတွေနာ
နေပါတယ်။

ကုသိုလ်ဖြစ်စေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေရဲ့ အဝေးမှာ မနေ
ပါဘူး။ ကိလေသာ တိုးပွားစေမယ့် အကုသိုလ်တရား တိုး
ပွားစေမယ့် လုပ်ရပ်တွေနဲ့တော့ ဝေးလေကောင်းလေဖြစ်
အောင် ကြိုးစားသွားပါမယ်။

တပည့်တော် စာဖတ်ပြီး မှားယွင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ပါသွားခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

အရှင်ဘုရား ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

ရိုသေစွာ ခြေစုံဦးခိုက် ရှိခိုးလျက် . . .

တပည့်ဒါယကာ

ဦးဝင်းအောင်

သထုံမြို့။

၈-၈-၀၆

မှတ်ချက် ။ ။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်က အမေရိကားရှိ ရွှေပါ-ရမိတောရကျောင်းတွင် ၅ လကြာ သီတင်းသုံးစဉ်က သထုံမြို့မှ ပေးပို့လိုက်သောပေးစာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ အလင်းစေတမန်အဖွဲ့သို့ အမေရိကမှ ပေးပို့လိုက်သော ပေးစာနှစ်စောင်ကို စာအုပ်နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

[စီစဉ်သူ]

“ပါရမီဖြည့်ဖို့ လှူဖြစ်လာတာ”

လို့ နှလုံးသွင်းထားပြီး

ကိုယ်အားသန်ရာ

ကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊

ကိုယ်စွမ်းနိုင်ရာ

ကုသိုလ်အလုပ်တွေနဲ့

အမြဲတမ်း ပါရမီဖြည့်နေရပါမယ်။

ပရိယတ္တိသာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

ကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊

ပဋိပတ္တိသာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

ကုသိုလ်အလုပ်တွေက

သာသနာနဲ့ ကြုံတုန်းပဲ

ရနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေမို့

အဓိကဦးစားပေးပြီး

လက်လှမ်းမီသလောက်

သိမ်းကျုံးလုပ်နေရမှာပါ။

ဘုရားအဆုံးအမ ပြန့်ပွားအောင်လုပ်တဲ့

သာသနာပြုကုသိုလ်အလုပ်တွေဟာ

ဒီဘဝအတွက်

ရတောင့်ရခဲ သိမ်းကျုံးယူရမယ့်

အဆင့်အမြင့်ဆုံး ပါရမီအလုပ်တွေပါပဲ။

၁၀ အဓိဋ္ဌာန်

ဘဝလူထံ ပြန်လွန်တော်မူခြင်း

ဒီနေ့ကျင်းပတဲ့ တရားပွဲက ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ကျမ်းပြုအကျော် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခြင်း (၂၅)နှစ်ပြည့် ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ကျင်းပတဲ့တရားပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ၊ ရဟန်းသာမဏေတွေ ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့အခါမှာ သုံးနှုန်းနေကျ စကားလုံးအတိုင်း ‘ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူတယ်’ လို့ သုံးနှုန်းရပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူတာ မဟုတ်

လောက်ပါဘူး။ ‘ဘဝလူထံ ပျံလွန်တော်မူတာ’ ပဲ ဖြစ်
လောက်ပါတယ်။

‘ဘဝလူထံ ပျံလွန်တော်မူတယ်’ လို့ ကြားဖူးလား။
မကြားဖူးသေးဘူး။ အခု စ, ကြားဖူးတာပေါ့နော်။ လူပြည်
မှာ လူပြန်ဖြစ်တာကိုပဲ ‘ဘဝလူထံ ပျံလွန်တော်မူတယ်’ လို့
ဦးဇင်းက သုံးနှုန်းလိုက်တာပါ။

ဝေါဟာရအနေနဲ့ကတော့ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ
ဆရာတော် သံဃာတော်တစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသွားတယ်၊
သေဆုံးသွားတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ဆရာတော် သံဃာတော်
တစ်ပါးပါး၊ ရဟန်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာတော်
ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးသွားတယ်၊ ကွယ်လွန်သွားတယ်၊ အနိ-
စ္စရောက်သွားတယ်ဆိုရင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသွား
တယ်လို့ပဲ သုံးနှုန်းကြတာပါပဲ။ တကယ်ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်
တော်မူမှု မမှုပေါ့လေ။

တချို့လည်း ဘဝငရဲထံ လျှိုးတော်မူတာလည်း
မရှိဘူးလား။ ရှိတာပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ လျှိုးတော်မူသည်ဖြစ်စေ၊
မမှုသည်ဖြစ်စေ ဘဝနတ်ထံပျံလွန်တော်မူတယ်လို့ပဲ သုံးနှုန်း
ရတာပါပဲ။

‘သေခြင်းတရားသည် သူတော်ကောင်းတို့၏မိတ်
ဆွေ’ ဆိုတဲ့ တရားမှာ ပျံလွန်တော်မူတာနဲ့ ပတ်သက်လို့

နှစ်မျိုးခွဲပြီးတော့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပျံလွန်တော်မူတာနဲ့ ပြန်လွန်တော်မူတာပေါ့။ ရပင့်ပျံနဲ့ ယရစ်ပြန်။

ပြန်လွန်တော်မူတယ်ဆိုတာက . . သတ္တဝါတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဆိုတာက အပါယ်လေးဘုံ။ သေဆုံးပြီးတဲ့ နောက် အပါယ်လေးဘုံရောက်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်လွန်တော်မူတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အပါယ်လေးဘုံဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ့်မူလအိမ်ကို ပြန်သွားတာမို့လို့ ပြန်လွန်တော်မူတယ်လို့ ခေါ်ရတာပေါ့။

ရဟန်းတစ်ပါး သေပြီးတော့ သန်းဖြစ်သွားတာ ကြားဖူးကြမှာပေါ့။ ကိုယ်ဝတ်မယ်လို့ရည်စူးထားတဲ့ သင်္ကန်းလေးကို စွဲပြီးတော့ သန်းဖြစ်သွားတာ။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်လေးတစ်ခုမှာ သံသယဖြစ်ပြီးတော့ သေသွားလို့ နဂါးဖြစ်သွားတာလည်း ကြားဖူးကြမှာပါ။ နဂါးဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒါကျတော့ ပြန်လွန်တော်မူတယ်လို့ ခေါ်ရတာပေါ့။

ငှက်တွေ ပျံတယ်ဆိုရင် ပစောက်ရပင့်သေးသေး တင်ပျံတယ်လို့ သုံးနှုန်းပါတယ်။ ငှက်တွေ ပျံတယ်ဆိုတာ နိမ့်ရာကနေ မြင့်ရာကို တက်သွားတာမို့ ပျံတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီလူ့ဘဝကနေ သေဆုံးပြီးတော့ နတ်ပြည် ရောက်

သွားတယ်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်သွားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက် သွားတယ် ဆိုရင် ဒါ အမြင့်ကို ပျံသွားတာမို့လို့ ပျံလွန်တော် မှုတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

တကယ်လို့ သေဆုံးပြီးနောက် လူပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဒီဘဝထက် အဆင့်မြင့်တဲ့လူ၊ ဒီဘဝထက် အထက်တန်းကျ တဲ့လူဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ပျံလွန်တော်မှုတယ်လို့ ခေါ်ရ တာပါပဲ။

ဒါက ရဟန်းတော်တွေမှာမှ သုံးရတာ မဟုတ်ဘူး။ လောကဝေါဟာရအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သင်္ကန်း ဝတ်ထားတဲ့ ရဟန်းတော်တွေအတွက်ပဲ သုံးထားတဲ့ စကား လုံးပါ။ လူဝတ်ကြောင်အနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြန် လွန်တော်မှုတာနဲ့ ပျံလွန်တော်မှုတာရယ်လို့ နှစ်မျိုးမရှိဘူး လား။

လူဝတ်ကြောင်တွေလည်း သေဆုံးပြီးနောက် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ(တစ္ဆေ သရဲ)၊ အသူရကာယ်၊ အပါယ်လေး ဘုံ တစ်ဘုံဘုံ ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်တာ မို့လို့ 'ပြန်လွန်တော်မှုတယ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် ရောက်သွားတယ်၊ လူပြန်ဖြစ်ရင်လည်း ဒီဘဝ ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ လူပြန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ မြင့်ရာကို ပျံတက်သွားတာမို့ 'ပျံလွန်တော်မှုတယ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အခု တရားနာပရိသတ်များက ပြန်ချင်တာလား၊ ပျံချင်တာလား။ ပျံချင်တာ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ တောင်ပံပါ အောင် ကြိုးစားလိုက်ပေါ့။ ‘တောင်ပံပါရင် မင်းဆီကို’ ပျံလို့ မရဘူးလား။ ရတယ်နော်။

တစ်နည်းအားဖြင့် . . . ပျံလွန်တော်မူတယ်ဆို တာ ပစောက်ယရစ် နငယ်သတ်(ပြန်)ကနေ ပစောက်ရပင့် သေးသေးတင် (ပျံ) သတ်ပုံပြောင်းသွားတဲ့သဘောလည်းပဲ ယူလို့ရပါတယ်။ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ ဆိုတာက အများအားဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာကြတာလို့ ဒီလိုဆိုတာ ကိုးနော်။

ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတဲ့သူတွေဟာ၊ တစ်နည်းအား ဖြင့် ဗြဟ္မာဝင်စားလူသားတွေဟာ အိမ်ထောင်သားမွေး အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ ဘောင်မှာနေပြီးတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေနဲ့ မွေ့ လျော်ပျော်ပါးနေရတာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တရားဓမ္မ အလုပ်၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းအလုပ် တွေနဲ့ပဲ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်နေတယ်။

ဗြဟ္မာဝင်စား လူသားတွေဟာ ဘုန်းကြီးဝတ်ရင် ဝတ်၊ မဝတ်ရင် လူပျိုကြီးပဲလုပ်တယ်။ သီလရှင်ဝတ်ရင် ဝတ်၊ မဝတ်ရင် အပျိုကြီးပဲလုပ်တယ်။ အများအားဖြင့် ပြော

တာပါ။ ဗြဟ္မာဝင်စားတိုင်း ဘုန်းကြီး၊ သီလရှင် မလုပ်သလို
ဘုန်းကြီး၊ သီလရှင်တိုင်းလည်း ဗြဟ္မာဝင်စားတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးဆိုတာ များသောအားဖြင့် လူပျိုကြီးတွေ
ပဲ များတာပါပဲနော်။ ကြီးမှတ်တဲ့ တောထွက်ဘုန်းကြီးတွေ
လည်း ရှိတော့ ရှိတာပေါ့။ နည်းပါတယ်။ လူပျိုဘုန်းကြီးတွေ
ပဲ များပါတယ်။ အခုတရားဟောနေတဲ့ဘုန်းကြီးကရော
လူပျိုလား၊ လူအိုလား။ လူပျိုစစ်စစ်နော်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ရည်းစားမထားဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ဦးဇင်းက ထိပ်ဆုံး
နံပါတ်(၁) က ပါပါတယ်။

အိမ်ရာတည်ထောင်လှူဘောင်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့
သံဃာတော်တွေဟာ အများအားဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာ
ကြတာ . . . လို့ ဒီလို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သုံးနှုန်းကြတာပေါ့။

တကယ့်ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာ မဟုတ်ဘူးပဲ ထား
ပါဦး၊ ကာမဂုဏ်စိတ် ခေါင်းပါးတာ၊ သို့မဟုတ် ကာမဂုဏ်
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်တာကိုက ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာနဲ့
သဘောချင်းတူနေတဲ့အတွက် ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာလို့
တင်စားပြီး ပြောလို့ ရပါတယ်။

ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာက ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ပဲ နေကြတာဆို
တော့ ကာမရာဂစိတ် လုံးဝ မရှိပါဘူး။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကနေ

လူ့ပြည်ရောက်လာတော့လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်က ကာမရာဂ
စိတ်ကင်းတဲ့ အရှိန်လေး ပါလာတဲ့အတွက် ကာမရာဂစိတ်
လုံးဝ မကင်းတောင် အတော့်ကို အားနည်းပါတယ်။ ပန်း
သေပန်းညှိုးဖြစ်နေလို့ အားနည်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။

ဈာန်ချမ်းသာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ ကမ္ဘာပေါင်း
များစွာ ခံစားလာခဲ့တာဆိုတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ချမ်း
သာစာရင်းထဲတောင် မထည့်တော့ပါဘူး။ သာယာစရာလို့
လည်း လုံးဝ မထင်တော့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်သားမွေး
အလုပ်ကို အလိုလိုနေရင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာနေတတ်ပါတယ်။

လူ့ဘဝမှာ ရဟန်းဘဝနဲ့ သာသနာ့အလုပ်တွေ
လုပ်တယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာလွတ်
မြောက်ကြောင်းအလုပ်တွေကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်
တယ်။ သမထကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း တွဲအားထုတ်တယ်ဆိုရင်
တော့ ဈာန်လည်း ရမှာပေါ့။ အဲဒီဈာန်မလျှောဘဲနဲ့ သေ
သွားတယ်ဆိုရင်တော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုပဲ ပြန်ရတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ပြန်ရလို့မို့လို့ 'ပြန်လွန်
တော်မူတယ်' လို့ ဒီလို သုံးနှုန်းတာနော်။

အဲဒီကနေ သတ်ပုံအဆင့်ဆင့်ရွှေ့လျောပြီးတော့
ပစောက်ရပင့် သေးသေးတင် (ပုံ) ဆိုပြီးတော့ ပြောင်းသွား
တာပေါ့။ သတ်ပုံက (ပုံ) လို့ ပြောင်းသွားပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်

က ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မာပြည်ကို 'ပြန်' တယ်လို့ပဲ ဆိုလိုပါတယ်။ အဓိကကတော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ပေါ့လေ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်လောက် မစွမ်းဘူးဆိုရင်လည်း နတ်ပြည်ကို ယုံပေါ့။ ဘုန်းကြီးတွေက နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်က လာတာ များတယ်နော်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောကဝေါဟာရအရကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင် သူ့နေရာနဲ့သူ သုံးနှုန်းရတာပေါ့။ ရှင်ဘုရင်ကျတော့ နတ်ရွာစံတယ်၊ ကံတော်ကုန်တယ် စသည်အားဖြင့် ပြောကြတာပေါ့။ ရဟန်းသံဃာများကျတော့ ဘဝနတ်ထံ ယုံလွန်တော်မူတယ်။ တချို့ကလည်း စကားလုံးခုံ့ညားညားဖြစ်အောင်ဆိုပြီးတော့ 'ဘဝနတ်ကျောင်း ရွှေ့ပြောင်းကျောင်းထိုင်တယ်' လို့ ဒီလိုလည်း ပြောကြပါတယ်။

နတ်ပြည်မှာ ကျောင်းသွားထိုင်တယ်ဆိုတာ နတ်ပြည်မှာ သူတော်ကောင်းနတ်သားအဖြစ်နဲ့၊ သာသနာပြုနတ်သားအဖြစ်နဲ့ သာသနာပြုနဲ့ပွားရေးအလုပ်၊ တရားဓမ္မပြန့်ပွားရေးအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ ဘုန်းကြီးစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘုန်းကြီးအကျင့်စရိုက် နတ်ပြည်ထိ ပါသွားမှာကို ရည်ရွယ်ပြီး 'ဘဝနတ်ကျောင်း ရွှေ့ပြောင်းကျောင်းထိုင်တယ်' လို့ တင်စားပြီး ဂုဏ်ပြုပြောဆိုကြတာပေါ့လေ။ ပူဇော်တယ် ဆိုပါတော့။

ပျံလွန်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးက အများသုံးမို့ အများ နဲ့မတူအောင် ကိုယ့်ဆရာသမားကျတော့ ဘဝနတ်ထံစံလွန် တော်မူတယ်လို့ ဒီလိုသုံးနှုန်းကြတာလည်း ရှိပါတယ်။ အခု ရွှေပြည်ဟိန်းတရားပွဲရဲ့ သတင်းစာကြော်ငြာမှာ ကြည့်လိုက် တော့ 'ဘဝနတ်ထံ စံလွန်တော်မူတယ်' လို့ 'စံ' ဆိုတဲ့ စကား လုံးလေးကို သုံးနှုန်းထားတာ တွေ့ရတယ်။

ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူတယ်လို့ အများက သုံး နှုန်းပေမယ့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ဘဝလူထံ ပျံ လွန်တော်မူလိမ့်မယ်လို့ ဦးဇင်းတို့ကတော့ ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီဘဝသေလွန် သွားရင် နောက်ဘဝလူပဲပြန်ဖြစ်ချင်တာတဲ့။ ဒါဆရာတော် ဘုရားကြီး နှုတ်တော်ကနေ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ရိုက် မိန့်တော်မူခဲ့တာနော်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင်ရေးတဲ့ တစ် ဘဝသံသရာစာအုပ်ထဲမှာလည်း ပါတာပဲ။ ဒီတရားပွဲဟော မယ်ဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ် တွေ စုံအောင် ကြည့်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တခြား အလုပ်တွေနဲ့ မအားတာနဲ့ တစ်အုပ်မှ မကြည့်ရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီနေ့မနက်လည်း တစ်မနက်လုံး တခြားကိစ္စတွေ နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်။ စာအုပ်ကိစ္စတွေ၊ တခြား သာသ-

နာရေးကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်က ကုန်သွားတော့ စာက ဘာမှကို မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှတ်မိနေပါတယ်။ တစ်ဘဝ သံသရာစာအုပ်ထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ရေးထားတာ . . . ‘နောက်ဘဝ လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်’ တဲ့။

လူတောင်မှ ဘယ်မှာ သွားဖြစ်ချင်သလဲဆိုတော့ အမေရိကားတို့၊ ဩစတြေးလျတို့မှာ သွားမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ လူဖြစ်ချင်တယ် တဲ့။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တောင်မှ ရန်ကင်းမှာ လူမဖြစ်ချင်ပါဘူးတဲ့။ စစ်ကိုင်းတိုင်းမှာပဲ လူဖြစ်ချင်တာတဲ့။ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ရွှေဘိုခရိုင်၊ ဝက်လက်မြို့နယ်၊ သရိုင်းရွာ။ ဒီဘဝမှာ မွေးခဲ့တဲ့ရွာမှာပဲ လူပြန်ဖြစ်ချင်တာတဲ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက . . . ရွှေဘိုနယ်ဘက်က သရိုင်းရွာသားကိုးနော်။ နောင်ဘဝ လူပြန်ဖြစ်ရင်လည်း အဲဒီသရိုင်းရွာမှာပဲ လူပြန်ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဆိုတာကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင်ရေးသားခဲ့တာ။ အပြင်မှာ အလွတ်သဘော ဩဝါဒပေးတဲ့အခါမှာလည်း လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

လူပြန်ဖြစ်ပြီးတော့ ဒီဘဝ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရေးထားခဲ့တဲ့ တရားစာအုပ်တွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်လေ့လာပြီးတော့ သာသနာပြုချင်ပါသေးတယ် တဲ့။ ဆရာတော်

ဘုရားကြီးက မိန့်တော်မူလေ့ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့များ ဆရာတော်ဘုရားကြီး လူဝင်စား ပြန်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာတော်ရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာတွေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီးတော့ လေ့ လာချင်တယ်၊ သင်ယူချင်တယ်၊ ကျက်မှတ်ချင်တယ်။ ပြီး တော့ သာသနာပြန်ပြုချင်တယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘာဖြစ်လို့ လူပြန်ဖြစ်ချင် ရတာလဲ၊ မိမိရေးခဲ့တဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တွေ မိမိပြန်ဖတ်ပြီး တော့ ဘာဖြစ်လို့ သာသနာပြုချင်ရတာလဲ ဆိုတော့ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက ပါရမီကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ပါရမီဖြည့် ချင်တယ်။ ဘုရားသာသနာရှိနေတဲ့အခိုက် သာသနာ့ဝန် ထမ်း ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ပါရမီဖြည့်ချင်တယ်။

လူပြန်ဖြစ်ချင်တာ

ပါရမီဖြည့်ဖို့ပါ

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက

နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့

အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်၊

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့

ငါပါအသက် ဆုံးစေမည်၊

နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့

ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

တရားနာပရိသတ်များ ဒီကဗျာလေး ကြားဖူး

လား။ ဦးဇင်းတို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်မှာနေတုန်းက နံနက်ခင်း အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးပြီဆိုရင် သံဃာတော်တွေအားလုံး သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သံဃာတော်တွေ၊ ကျောင်းစောင့်တဲ့သံဃာတော်တွေ တချို့ကလွဲရင် ကျောင်းတိုက်မှာ ရှိတဲ့ သံဃာတော်တွေအားလုံး သြဝါဒခန်းမကြီးထဲမှာ စုဝေးပြီးတော့ သြဝါဒနာယူကြရပါတယ်။

သြဝါဒမနာယူခင်မှာ ဘုရားဂုဏ်တော်တို့၊ တရားဂုဏ်တော်တို့၊ သံဃာ့ဂုဏ်တော်တို့၊ တခြားတရားဒေသနာတော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြရတယ်။ ပြီးရင် ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သြဝါဒပေးပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်းပဲ ကျန်တဲ့ဆရာတော်ဘုရားတွေက သြဝါဒပေးပါတယ်။ ဆွမ်းကျွေးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း သြဝါဒပေးပြီးတဲ့နောက် အနုမောဒနာတရား၊ ရေစက်ချတရား ဟောတာပေါ့။

တရားတွေဘာတွေ ဟောပြီးပြီဆိုရင် အရပ်ဆယ်မျက်နှာ မေတ္တာပို့ကြရတယ်။ မေတ္တာပို့ပြီးရင် နောက်ဆုံးပိတ်အနေနဲ့ ‘ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက’ ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို နေ့တိုင်း ရွတ်ဖတ်ကြရပါတယ်။ အဲဒီကဗျာရွတ်ပြီဆိုရင် သံဃာတစ်ထောင်အားနဲ့ဆိုတော့ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထရလောက်အောင်ကို ပီတိဖြစ်ပါတယ်။

တခြားကဗျာတွေ၊ တခြားဂါထာတွေ ရွတ်ရတာ ထက် ဒီကဗျာလေးရွတ်လိုက်ပြီဆိုရင် စိတ်တွေကလည်း ရွှင်လန်းလာတယ်။ အားမာန်တွေလည်း ဝင်လာတယ်။ လူကလည်း တက်ကြွလာတယ်။ စိတ်လည်း တက်ကြွ၊ လူလည်း တက်ကြွလာတာပေါ့။

အဲဒီကဗျာလေးနဲ့စလိုက်ရတဲ့ တစ်နေ့တာမှာ ဘာသာသွေးတွေ၊ သာသနာသွေးတွေ၊ ပါရမီသွေးတွေ တက်ကြွပြီးတော့ တစ်နေ့လုံး ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် အလုပ်တွေလုပ်လို့ သိပ်ကောင်းသွားပါတယ်။ သာသနာ့ဘောင်မှာ နေရတာလည်း ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားတယ်၊ ပိုပြီး ပျော်သွားတယ်။

ဒါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို ဖော်ပြတဲ့ ကဗျာကလေးပါပဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘာဖြစ်လို့လူပဲ ပြန်ပြန်ဖြစ်ချင်တာလဲဆိုတော့ ပါရမီဖြည့်ချင်လို့၊ နတ်ပြည်ဆိုတာက စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေတော့ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ မလွယ်ဘူးဆိုတာက လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ပြောထားတာ။ အများအားဖြင့် ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်။ အပျော်အပါးတွေနဲ့ပဲ မွေ့လျော်ပြီးတော့ နေပါတယ်။

ပါရမီဖြည့်စရာကလည်း သိပ်မရှိဘူးပေါ့လေ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေတော့။ ဥပမာဆိုပါတော့၊ အစစ

အရာရာပြည့်စုံပြီး ချမ်းသာနေတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို သည်းခံရတဲ့ ခန္တီပါရမီဖြည့်ဖို့ အခြေအနေပေးပါဦးမလား။ မပေးတော့ဘူး။

ပါရမီဖြည့်ဖို့ အခြေအနေတွေက လူ့ဘဝမှာ အကုန်ပေးနေတာပဲ။ ဒါ့ကြောင့် လူ့ဘဝမှာပဲ လူ့ပြန်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်ချင်လို့တဲ့။ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီဖြည့်သွားတာကိုလည်း အားကျတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်စဉ် ကာလတွေမှာ ကုသိုလ်တန်ခိုးကြောင့် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ သက်တမ်းစေ့အောင် ကြာကြာမနေပါဘူး။

နတ်ပြည်ဆိုတာ ကုသိုလ်အကျိုးကို ခံစားရုံသက်သက်၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားရုံသက်သက် ဘုံဌာန ဖြစ်နေလို့ ပါရမီဖြည့်လို့ မရတဲ့အတွက် ခေတ္တခဏပဲ အပန်းဖြေတဲ့သဘော နေပြီး သက်တမ်းမစေ့ခင် စောစောစီးစီး လူ့ပြည်ပြန်ဆင်းပါတယ်။

‘နတ်ပြည်မှာ မနေတော့ဘူး၊ လူ့ပြည်သွားပြီး ပါရမီဖြည့်တော့မယ်’ လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တာနဲ့ နတ်ပြည်ကနေ စုတေပြီး လူ့ပြည်မှာ လူလာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုသေ

ခြင်းမျိုးကို 'အဓိမုတ္တိမရဏ - ဆုံးဖြတ်ချက်ချ သေခြင်း' လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့ ထင် စရာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်တဲ့အလုပ် လုံးဝ မလုပ်ပါဘူး။ နတ်ပြည်မှာ ပါရမီဖြည့်ခွင့် မရလို့ လူ့ပြည်သွားပြီး ပါရမီ ဖြည့်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရုံလေးပါပဲ။ ပါရမီ ဖြည့်ချင်တဲ့ဆန္ဒ၊ အများအကျိုး လိုလားတဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြတဲ့ အတွက် ဆန္ဒပြည့်သွားတဲ့ သဘောပါပဲ။

နတ်ပြည်မှာ နတ်တိုင်း ပြည့်စုံနေတော့ ဘယ်သူ့ကို သွားလှူမလဲ။ လူ့ပြည်မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူတွေ၊ လိုအပ် တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတော့ လှူလို့ကို မကုန်နိုင်ဘူး။ လှူ စရာပုဂ္ဂိုလ်၊ လှူစရာ နေရာဌာန အများကြီးရှိတဲ့အတွက် လူ့ပြည်မှာမှ ဒါနပါရမီဖြည့်နိုင်တယ်။

နတ်ပြည်မှာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ပဲ တစ်ချိန်လုံး ပျော်မွေ့နေတော့ ဥပုသ်လီလ ဘယ်လိုလုပ် စောင့်ထိန်းလို့ ရမလဲ။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်ခွာပြီး ရသေ့ရဟန်းပြု တဲ့အလုပ်၊ တောထွက်တဲ့အလုပ် ဘယ်လိုလုပ် လုပ်လို့ရပါ တော့မလဲ။ သီလပါရမီ၊ နေက္ခမ္မပါရမီလည်း လူ့ပြည်မှာမှ ဖြည့်လို့ ရတာပဲ။

စားစရာဆိုလည်း အဆင်သင့်၊ ဝယ်စရာဆိုလည်း အဆင်သင့်၊ ဘာမဆို အကုန်အဆင်သင့်ဖြစ်နေတော့ ကြီးစားအားထုတ်စရာ ဘာမှမလို၊ ဝီရိယပါရမီ ဘယ်လိုလုပ် ဖြည့်ပါတော့မလဲ။ အသိဉာဏ်ပညာ ဆည်းပူးစရာမလို၊ အသိဉာဏ်ပညာ ဖြန့်ဝေစရာ မလိုတဲ့အတွက် ပညာပါရမီ ရော ဘယ်လိုလုပ် ဖြည့်လို့ရပါတော့မလဲ။

အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ . . . ပါရမီ (၁၀) ပါးလုံး ဟာ လူ့ပြည်မှာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြည့်ကျင့်လို့ရတဲ့အတွက် ဘုရားအလောင်းတော်တိုင်း လူ့ဘဝမှာပဲ အများဆုံး နေ လေ့ရှိပါတယ်။

ဗြဟ္မာ့ပြည်ကတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ဈာန်အာရုံ၊ ဈာန်ချမ်းသာနဲ့ပဲ ပျော်မွေ့နေတာဆိုတော့ အများအကျိုးသယ်ပိုးတဲ့သဘော မထင်ရှားဘဲ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ပဲ ချမ်းသာခံစားတဲ့သဘော ဖြစ်နေလို့ ကြာကြာမနေဘဲ လူ့ပြည်ဆင်းပြီး ပါရမီဖြည့်ပါတယ်။ ပါရမီဆိုတာက အဓိကအားဖြင့် အများအကျိုးကို တကယ်လက်တွေ့ ထိထိရောက်ရောက် ရွက်ဆောင်ရတဲ့ သဘော ရှိတာကိုး။ ဗြဟ္မာ့ပြည်က ကမ္ဘာနဲ့ချီးပြီး သက်တမ်းရှည်တော့ ပိုတောင် မနေဖြစ်ပါဘူး။

အဗြဟ္မစရိယ (မမြတ်သော မေထုန်အကျင့်) မှ

ရှောင်ကြဉ်တဲ့ အကျင့် (အဆင့်မြင့်သီလပါရမီ) ဆိုတာ လူ့ပြည်မှာပဲ ကျင့်လို့ ရတာပါ။ နတ်ပြည်မှာ လုံးဝကျင့်လို့ မရပါဘူး။ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ မမြတ်သောမေထုန်အကျင့် မရှိဘူးဆိုတာကလည်း တမင်ကျင့်လို့ မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိုအလျောက် မရှိတာပါ။

အထူးသဖြင့် ဘုရားသာသနာ့ကြီးလို့ ရဟန်းဘဝနဲ့ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ်တွေ လုပ်မယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝနဲ့ပဲ လုပ်လို့ရပါတယ်။ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝနဲ့ လုံးဝ လုပ်လို့ မရပါဘူး။ ရဟန်းဘဝနဲ့ လုပ်တဲ့ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ်တွေကတော့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး ပါရမီတွေပါပဲ။ ဘုရားဖြစ်မှ သိနိုင်တဲ့ အသိတွေကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိအောင် လုပ်ရတဲ့ အလုပ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း သိအောင် ဖြန့်ဝေရတဲ့အလုပ်လောက် အဆင့်အတန်းမြင့်တာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့်ပေါ့လေ . . . လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝသည်သာလျှင် ပါရမီဖြည့်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးဘဝ၊ ပါရမီ အပြည့်နိုင်ဆုံးဘဝ ဖြစ်ပါတယ်။ အကောင်းအဆိုး ရောပြွမ်းနေတဲ့ဘဝမို့ အကောင်းအဆိုးတွေအပေါ် စိတ်စွမ်းရည် ပြည့်ဝအောင် လေ့ကျင့်တဲ့အလုပ်ကို လူ့ဘဝမှာပဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်တိုင်း လူ့ဘဝ ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ စိတ်ညွတ်တော်မူကြပါတယ်။

ဘာဆုပန်ထားပြီးပြီလဲ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက . . . ‘ဗုဒ္ဓ’ ဆိုတာ ဘာတဲ့တုံး။ ဗုဒ္ဓ ဆိုတာ သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိသူ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း သိအောင် ဟောပြောပြသဆုံးမ နိုင်သူ။ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်နော်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သိ တယ်၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း သိအောင် ဟောနိုင်တယ်။ အဲဒါ ကို ဗုဒ္ဓလို့ ခေါ်ပါတယ်။

‘မြတ်စွာ’၊ ‘မြတ်’ဆိုတာကတော့ မြင့်မြတ်တာပါပဲ။ ‘စွာ’ ဆိုတာကတော့ ချစ်ခင်တာ၊ မြတ်နိုးတာ၊ တန်ဖိုးထား တာကို ရှေးဝေါဟာရအနေနဲ့ သုံးတာပါ။ အဲဒီတော့ ‘ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ’ ဆိုတာ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ

မြတ်နိုးရတဲ့၊ တန်ဖိုးထားရတဲ့ မြင့်မြတ်သောဗုဒ္ဓလို့ ဒီလို ဆိုလိုပါတယ်။

‘လောင်း’ ဆိုတာကတော့ ရည်ရွယ်တာ၊ ဖြစ်ဖို့ သေချာနေတာကို ပြောတာပါ။ ကိုရင်ဝတ်ဖို့၊ ရဟန်းဝတ်ဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့သူ၊ ကိုရင်ဖြစ်ဖို့ ရဟန်းဖြစ်ဖို့ သေချာနေတဲ့သူကို ကိုရင်လောင်း၊ ရဟန်းလောင်းလို့ ခေါ်သလိုပေါ့။

ဘုရားဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရားဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ခိုင်မာပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရားဖြစ်ဖို့ သေချာနေ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရားဖြစ်ဖို့ တာဝန်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘုရားလောင်း လို့ ခေါ်တာပေါ့။

‘လျာ’ ဆိုတာကတော့ လျာထားတယ်ဆိုတဲ့ စကား လုံးနဲ့ အဓိပ္ပာယ် အတူတူပါပဲ။ ဒါလေးကတော့ ဘယ်သူ့ကို ပေးဖို့ လျာထားတယ်ဆိုရင် အဲဒါလေးကို အဲဒီလူရဖို့ သေ ချာသွားတာပေါ့။ ‘လျာ’ ဆိုတာ ရဖို့ သေချာတာ။ လောင်း + လျာ = လောင်းလျာဆိုတာ ဖြစ်ဖို့ သေချာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဖို့ သေချာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခေါ်တာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓဖြစ်ဖို့ သေချာ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဗုဒ္ဓအဖြစ်ကို ရဖို့သေချာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာပေါ့။

အခု တရားနာပရိသတ်တွေက ဘာအလောင်း တွေတဲ့ . . . ။ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီဖြည့်တော့ ဗုဒ္ဓလောင်း၊

ဘုရားလောင်းအဖြစ်နဲ့ ပါရမီဖြည့်ရတာပေါ့။ မြန်မာလို သက်သက်ပြောတော့ ဘုရားလောင်းပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား ပါရမီဖြည့်စဉ်ကတော့ ဘုရားလောင်း။ အခု တရားနာပရိသတ်တို့က ဘာအလောင်းတွေတုံး။

သာဝကလောင်းတဲ့။ ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ ဘယ်သူ သာဝကလောင်းတုံး။ သာဝကလောင်းဆိုတော့ သာဝက မဖြစ်သေးဘူးပေါ့လေ။ သာဝကဖြစ်ဖို့ တာစူတုံးပဲလား ဒကာကြီး ဦးလူမော်။ ‘သာဝက’ ဆိုတာ ‘ဘုရားစကားနားထောင်သူ’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အခု ဘုရားစကား နားမထောင်ကြသေးဘူးပေါ့လေ။

အနည်းဆုံး သောတာပန်ဖြစ်မှ ပကတိသာဝက စာရင်းဝင်တယ်ဆိုရင်တော့လည်း ပုထုဇဉ်တွေက သာဝကလောင်းတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သာဝကဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားစကား နားထောင်နေရင်၊ ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးနေရင် သာဝကပါပဲ။

သေချာတာကတော့ ဦးဇင်းအပါအဝင် တရားနာပရိသတ်များအားလုံးကတော့ မသာလောင်းတွေချည်းပဲ။ ဟုတ်လား။ မသာဖြစ်ဖို့ကတော့ မသေချာဘူးလား။ သေချာတယ်။ မသာဖြစ်ဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မသာဖြစ်ဖို့ သေ

ချာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မသာဖြစ်ဖို့ လျာထားခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေ
လို့ အားလုံးကတော့ မသာလောင်းတွေ၊ မသာလောင်းလျာ
တွေချည်းပါပဲ။

အခုတရားနာပရိသတ်တွင် မကဘူး။ သက်ရှိသ-
တ္တဝါအားလုံး အောက်ထစ်ဆုံး၊ ကြမ်းခင်းဈေးအနေနဲ့ ရ
ထားတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်ကတော့ ဘာတုံး။ မသာလောင်း။ ‘မသာ
လောင်း’ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ရဖို့ကတော့ တမင်ကြိုးစားအား
ထုတ်ဖို့ လိုလား။ မလိုဘူးနော်။ ဒီအတိုင်းလည်း ဒီဂုဏ်ပုဒ်
ကတော့ ရမှာပဲ။

အခုပလ္လင်ပေါ်မှာ တရားဟောနေတာလည်း
ဘာအလောင်းတုံး။ ရဲရဲသာပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့။ မသာ
လောင်းနော်။ သေရင်တော့ မသာဖြစ်မှာ မသေချာဘူး
လား။ သေချာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်းလည်း မသာ
လောင်းပဲ။ မသာလောင်းက မသာလောင်းတွေကို တရား
ဟောနေတာပေါ့နော်။

အမှန်ကတော့ သေမှ မသာဖြစ်တာတော့ မဟုတ်
ဘူးပေါ့။ အသက်ရှင်နေစဉ်လည်းပဲ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး မသာ
မယာဖြစ်နေရင် ဒါကို မသာလို့ ခေါ်တာပဲ။ ဟုတ်လား။
‘ဪ . . . သူ့ကြည့်ရတာ မျက်နှာက မသာမယာနဲ့’လို့
မပြောကြဘူးလား။ အဲဒီမှာ မယာဆိုတာလေး ခဏဖြုတ်

ထားလိုက်ရင် မျက်နှာက မသာဘူး။ ဒါကြောင့် ဒေါသတွေ ကြီးပြီး မျက်နှာကြီး စူပုပ်နေရင် မျက်နှာမသာဖြစ်နေတာ ပေါ့နော်။ မျက်နှာလည်း မသာဖြစ်၊ စိတ်လည်း မသာဖြစ်။

ရေချိုးရမှာ ပျင်းပြီးတော့ ကြေး(ဂိုး)ထူနေမယ်၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောစရာတောင် မလို တော့ဘူးနော်။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း မသာ၊ စိတ်လည်း မသာ။

အဲဒီတော့ မသာလောင်းကတော့ အားလုံး သေ ချာပါတယ်။ မသာလောင်းအဆင့်နဲ့တွင် ကျေနပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မြင့်မြတ်တဲ့အလောင်း တစ်လောင်းလောင်း တော့ ဖြစ်မှ ဖြစ်မှာ။

ကိုယ်က စွမ်းရည်သတ္တိပြည့်စုံတယ်၊ စွန့်လွှတ်နိုင် စွမ်း၊ လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ကြီးမားတယ် ဆိုရင်တော့ ဘုရား ဆုပန်။ ဘုရားဆုပန်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာဖြစ်မတုံး။ ဘုရား လောင်းဖြစ်မယ်။ ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ ရဲစွမ်းသတ္တိ မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆုပန်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်း။

မြင့်မြတ်တဲ့အလောင်း(၅)မျိုးရှိပါတယ်။ အကျဉ်း ချုပ်ကတော့ (၃)မျိုးရှိတာပေါ့လေ။ ဘုရားလောင်း၊ ပစ္စေ ကဗုဒ္ဓါလောင်း၊ သာဝကလောင်း။ အဲဒီသာဝကမှာမှ (၃)မျိုး ထပ်ခွဲလို့ရသေးတယ်။ အဂ္ဂသာဝကလောင်း၊ မဟာသာဝ

ကလောင်း၊ ပကတိသာဝကလောင်း။

အဂ္ဂသာဝက ဆိုတာက လက်ယာရံ၊ လက်ဝဲရံ။
အဂ္ဂ ဆိုတာ မြတ်တာပေါ့။ အမြတ်ဆုံးသာဝက။ သာဝက
ဆိုတာက တပည့်နော်။ အဂ္ဂသာဝက ဆိုတော့ အမြတ်ဆုံး
တပည့်ပေါ့။ ဘုရားရဲ့ လက်ယာလက်ဝဲကနေရတယ်ဆို
တော့ ဒါ အမြတ်ဆုံးတပည့်ဖြစ်တာပေါ့။

ပညာအရာမှာ အသာဆုံးက ဘယ်သူလဲ။ အရှင်
သာရိပုတ္တရာ။ လက်ဝဲရံလား၊ လက်ယာရံလား။ လက်ယာ
ရံ။ တန်ခိုးအရာမှာ အသာဆုံး၊ အမြတ်ဆုံးက အရှင်မဟာ
မောဂ္ဂလ္လာန်။ လက်ဝဲရံ။

ဒီနေရာမှာ ကောက်ချက်ချကြည့်။ တန်ခိုးရယ်၊
ပညာရယ် ဘယ်ဟာက မြတ်တုံး။ ပညာက မြတ်တယ်။
ဒါကြောင့် ပညာမှာ အသာဆုံးဖြစ်တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက
လက်ယာရံ။ တန်ခိုးမှာ အသာဆုံးဖြစ်တဲ့ အရှင်မဟာမော-
ဂ္ဂလ္လာန်က လက်ဝဲရံ။

အဲဒီလို အရှင်သာရိပုတ္တရာတို့၊ အရှင်မဟာမော-
ဂ္ဂလ္လာန်တို့လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဖြစ်အောင် ဆုတောင်း
ပြီးတော့ ပါရမီဖြည့်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အဂ္ဂသာဝက
လောင်း။

မဟာသာဝကလောင်း ဆိုတာကတော့ အရှင်

မဟာကဿပတို့၊ အရှင်အာနန္ဒာတို့ စသည်အားဖြင့်။ မဟာ ဆိုတာ ကြီးကျယ်တာပေါ့။ သာဝကဆိုတာက တပည့်။ အကြီးစားတပည့်။ တပည့်ကြီးတွေပေါ့လေ။ အဂ္ဂသာဝကကလွဲလို့ရှိရင် သူတို့က အကြီးဆုံးတပည့်တွေပဲ။

အဲဒီလို မဟာသာဝကဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပြီးတော့ ဆုတောင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပါရမီတွေ ဖြည့်နေတယ်ဆိုရင်တော့ မဟာသာဝကလောင်း။

ပကတိသာဝကဆိုတာကတော့ ရိုးရိုးရဟန္တာပေါ့။ သာမန်ရဟန္တာ။ အဲဒီလို ရိုးရိုးရဟန္တာ၊ သာမန်ရဟန္တာကျတော့ ပကတိသာဝက။ ရိုးရိုးတပည့် လို့ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ‘နိဗ္ဗာနပစ္စယော’ ဆိုပြီးတော့ တခြားဗောဓိဉာဏ်ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောတော့ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ရည်စူးပြီးတော့ ကုသိုလ်ပြု။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ပကတိသာဝကလောင်းပါ။

ဒီတော့ မသာလောင်းဘဝနဲ့ပဲ တရားနာပရိသတ်များ ကျေနပ်မှာလား။ မကျေနပ်နဲ့နော်။ ဘုရားလောင်း၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်း၊ အဂ္ဂသာဝကလောင်း၊ မဟာသာဝကလောင်း၊ ပကတိသာဝကလောင်း ဆိုတဲ့ . . . မြင့်မြတ်တဲ့ အလောင်းအလျာ(၅)မျိုးထဲက အလောင်းအလျာ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ဝင်အောင် ကြိုးစားရမှာပါ။

ဘုရားဆုဆိုတာ

— သံသရာရှည်တဲ့ဆု မဟုတ်ပါ —

‘ဘာဆုတောင်းမလဲချစ်သူ’ ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဘာဆုတောင်းမလဲဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရမှာနော်။ ဒကာကြီးဦးလူမော် ဘာဆုတောင်းမလဲ။ ပကတိသာဝက?။ ဘာဖြစ်လို့တုံး။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဆုရောမပန်ချင်ဘူးလား။ မပန်ချင်ဘူး?

ဘုရားဆုကို မပန်ရဲကြဘူး။ ဘုရားဆုပန်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ကျင့်ရတာ သိပ်ပြီးတော့ ပင်ပန်းတာပဲ။ စွန့်ရတာလည်း သိပ်များတာပဲ။ စွန့်ရတာ ကြောက်လို့ဖြစ်မှာနော်။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဆု၊ ပကတိသာဝကဆုဆိုတဲ့နေရာမှာ

တကယ့်ဆုကြီးက ဘုရားဆုပေါ့လေ။ အမှန်ကတော့ ဒီ(၅) မျိုးလုံးက ဆုကြီးတွေပါပဲ။ ရိုးရိုးလူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ဆုတောင်းတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင်တော့ ဒီ(၅)မျိုးလုံး ဆုကြီးတွေချည်းပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆု(၅)မျိုးထဲမှာ အကြီးဆုံးဆုက ဘာ ဆုလဲ။ ဘုရားဆု။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘာ လို့ခေါ်ကြတုံး။ ‘ဆုကြီးပန်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်နော်။

‘ဘုရားဆုပန်ရင်တော့ . . သံသရာရှည်ပါတယ်။ ပါရမီဖြည့်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ်’ ဆိုပြီးတော့ တို့ကတော့ မြန်မြန်ပဲ ကျွတ်ချင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက . . . ဝက်တစ် ကောင်ပေါ့လေ။ ရွှံ့အိုင်ထဲမှာ လူးနေတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ရှင်က ဆွမ်းခံထွက်တော့ အဲဒီဝက်ကြီးလည်း မြင်ရော ပြုံး တော်မူလိုက်တယ်။ ပြုံးတော့ အရှင်အာနန္ဒာက ‘ဘာလို့ပြုံး တာပါလဲ။ ပြုံးတော်မူခြင်းရဲ့အကြောင်းကို မိန့်တော်မူပါ’ လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

အရင်ဘုရားသာသနာတစ်ခုမှာတုန်းက သာသ နှာဘောင်မှာ အင်မတန်ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြတဲ့ ရဟန်းတော် နှစ်ပါးရှိပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက် နာကျင့်ကြံကြတယ်။ ဆွမ်းခံထွက်လို့ တောရတွေ ဆောက်

တည်လို့။ အဲဒီရဟန်းနှစ်ပါးက တစ်ပါးနဲ့တစ်ပါး သိပ်ချစ်ကြ
တာ မခွဲမခွာဆိုသလိုပါပဲ။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ အချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း မေးကြတယ်။ မင်းက ဘာဆုပန်လဲ၊ ငါက ဘာဆုပန်
လဲနဲ့ အပြန်အလှန်မေးကြတော့ ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား
လောင်းက ‘ငါကတော့ ဘုရားဆုပန်တယ်။ ဘုရားဖြစ်
အောင် ကြိုးစားမယ်’။

အဲဒါနဲ့ သီတင်းသုံးဖော်က ‘ဟာ . . . ဘုရားဆု
ပန်တယ်ဆိုတာက သံသရာရှည်ပါတယ်။ ပါရမီဖြည့်ရတာ
လည်း ပင်ပန်းပါတယ်။ ငါကတော့ ပကတိသာဝကပဲ လုပ်
မယ်။ မြန်မြန်ပဲ ကျွတ်အောင် ချမယ်’ ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုပဲ
ပြောပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားက ‘ဘုရားဆုပန်တာ သံ-
သရာရှည်တယ်’ လို့ အပြောခံရတဲ့ ငါကတော့ ဘုရားဖြစ်
နေပြီ။ ‘မြန်မြန်ပဲ ကျွတ်ချင်တယ်’ ဆိုတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းက
တော့ အခုနဲ့အိုင်ထဲလူးနေတဲ့ ဝက်ပဲလို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

မြန်မြန်ကျွတ်ချင်တိုင်းလည်း ကျွတ်ရဲ့လား။ မ
ကျွတ်ဘူး။ ‘ဇိုးဇိုးသာဝက ဆိုတာက ဘုရားလောင်းလိုမျိုး
အသည်းအသန် ပါရမီဖြည့်ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အေးအေး
ဆေးဆေးဖြည့်လည်း ရတယ်’ ဆိုပြီးတော့ ‘အေးအေးဆေး

ဆေးပေါ့' နဲ့ လုပ်နေတော့ လိုရာပန်းတိုင်ကို တော်တော်နဲ့ မရောက်တော့ဘူး။

'ပါရမီကလည်း သိပ်ပြီးတော့ အရမ်းကြီး ဖြည့်နေစရာ မလိုပါဘူးလေ။ ပုံမှန်လေးလုပ်သွား ပြီးတာပဲ' ဆိုပြီးတော့ ပါရမီကုသိုလ်တွေလည်း သိပ်များများစားစား မလုပ်တော့ဘူး။ ကုသိုလ် အားနည်းသွားပြီဆိုရင် အကုသိုလ်ကလည်း ဝင်လာတတ်တယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ အကုသိုလ်တွေက အကျိုးပေး။ သေခါနီး အကုသိုလ်အာရုံတွေက ထင်လာတော့ ဒုဂ္ဂတိဘဝ ရောက်သွားလိက်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဒုဂ္ဂတိဘဝ ရောက်သွားလိက်၊ သုဂတိဘဝ ရောက်သွားလိက်နဲ့ တော်တော်နဲ့ကို မကျွတ်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပကတိသာဝကတိုင်း အဲဒီလိုဖြစ်တယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူးနော်။ တချို့ ပကတိသာဝကတွေဆို ဒီဘဝမှာ ဆုတောင်းတယ်။ နောက်ဘဝ ရဟန္တာဖြစ်တာတွေရှိတာပဲ။ ဝနဝါသီတိဿသာမဏေဆိုတာ အရင်ဘဝ တုန်းက ပုဏ္ဏားကြီးဘဝနဲ့ ဖျင်ပိုင်းလေးတစ်ထည်ရယ်၊ နို့ယနာတစ်ခွက်ရယ် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို လျှာခဲ့တာကိုးနော်။

လျှာပြီးတော့ 'အရှင်ဘုရားသိတဲ့ တရားတော်ကို သိပါရစေ' ဆိုပြီးတော့ ပကတိသာဝကဆုကို တောင်းပြီး

တော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်လိုက်တာပါပဲ။ နောက်ဘဝကျတော့ တိဿသာမဏေဆိုတဲ့ ကိုရင်လေးဘဝနဲ့ပဲ (၇)နှစ်အရွယ် မှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကျတော့ ကြာလား။ မကြာဘူး။ တစ်ဘဝတည်းပဲ။

‘တစ်ဘဝတည်းပဲ’ ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့လည်း တစ်ဘဝတည်း ပါရမီဖြည့်ရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီဘဝ (ပုဏ္ဏားကြီးဘဝ) မတိုင်ခင် . . . ဘဝပေါင်းများစွာ ကတည်းက နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေနဲ့ ပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ပကတိသာဝကဆုအတွက် အနည်းဆုံး ကမ္ဘာတစ်ရာလောက်တော့ ပါရမီဖြည့်ရတယ် လို့ ဆိုပါတယ်။

ဦးလူမော်ရဲ့ သာဝကဆုကရော ဘယ်လောက် ကြာမှာတုံး။ ‘နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်’ တဲ့။ နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်။ ဒီဘဝနဲ့ ပြတ်အောင်ချမယ်ဆိုပြီးတော့သာ ချပေတော့။ ဒီဘဝနဲ့ ပြတ်အောင်ချမယ်ဆိုမှသာလျှင် ဒီဘဝမှာဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်သုံးလေးဘဝကျမှဖြစ်ဖြစ် ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်မှာနော်။

ဘုရားဆုပန်တိုင်း သံသရာ မရှည်ဘူး။ ဘုရားဆုမပန်တိုင်း သံသရာမတိုဘူး ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောမယ်ဆို ပြောစရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ အချိန်ကြာသွားမှာ

စိုးလို့ နောင်ကြိုမှပဲ ပြောတော့မယ်နော်။ ဒါမှမဟုတ် ဆောင်းပါးသီးသန့် ရေးပေးမယ်ပေါ့။

ခေါင်းထဲ ရုတ်တရက်ပေါ်လာလို့ နမူနာပြောရ ရင် ဦးဇင်းတို့ ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ ဘဝတုန်းက ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံမှာ ဘုရားဆုပန် တော့ သူငယ်ချင်းရသေ့က ‘မင်းမို့လို့ ဘုရားဆုပန်တယ်၊ သံသရာရှည်လိုက်တာကွာ၊ ငါတော့ ဘုရားဆု မပန်ဘူး၊ သံသရာက မြန်မြန်လွတ်အောင် လုပ်မယ်’ လို့ ပြောခဲ့ဖူး တယ်။

ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ တစ်ခါ တော့ ရေကြောင်းခရီးနဲ့ ကုန်သွယ်ကြတဲ့ ကုန်သည်တစ်စု သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ ပင်လယ်ထဲ ထွက်သွားကြတယ်။ တစ်နေ ရာရောက်တော့ ဧရာမငါးကြီးတစ်ကောင်က သင်္ဘောကို သူ့အမြီးနဲ့ ပုတ်ပြီး ရေထဲနှစ်တယ်။ သင်္ဘောပေါ် ပါလာတဲ့ လူတွေကို စားမလို့ပေါ့။

အဲဒီမှာတွင် သင်္ဘောပေါ်က ကုန်သည်တွေ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အော်ကြဟစ်ကြတယ်။ တစ်ချို့ က ‘ဂေါတမဘုရား ကယ်တော်မူပါ’ လို့ အော်ပြီး ဘုရားကို တ၊ ကြတာပေါ့။ ‘ဂေါတမ’ ဆိုတဲ့ အသံလည်း ကြားရော၊ ငါးကြီးဟာ သင်္ဘောကို အမြီးနဲ့ ပုတ်တဲ့အလုပ် မလုပ်တော့

ဘဲ လုံးဝ ငြိမ်ကျသွားတယ်။

‘အလို . . . ဂေါတမ ဆိုပါလား . . . ၊ ဒါဆို ငါ သူငယ်ချင်း ဘုရားဖြစ်သွားပြီပေါ့ . . . ၊ ဘုရားဆုပန်တာ သံသရာရှည်ပါတယ်လို့ ငါပြောခဲ့တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတောင် သံသရာက လွတ်လို့ ဘုရားဖြစ်သွားပြီ . . . ၊ ငါ တိရစ္ဆာန် ဘဝမှာပဲ ရှိနေပါသေးလား’

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား သုမေဓာရသေ့ကို ဗျာဒိတ်ပေးတုန်းက ‘ဂေါတမ ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ ဗျာဒိတ်ပေးခဲ့တာကို သူက ကြားဖူးထားတော့ ဂေါတမနာမည်ကြားတာနဲ့ ချက်ချင်း သတိရသွားတယ်။ သံဝေဂတွေလည်း ရပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာတယ်။ သင်္ဘောကိုလည်း လွတ်ပေးလိုက်တယ်။ လူတွေကို လုံးဝ မစားတော့ဘူး။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီငါးကြီး သေပြီးတော့ သာဝတ္ထိမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူဌေးသားဖြစ်၊ အရွယ်ရောက်တော့ ဘုရားတရားနာပြီး ရဟန်းပြု၊ ဝိပဿနာအလုပ်အားထုတ်၊ ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။

ဘုရားဆုပန်တာ သံသရာရှည်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့သူ၊ သံသရာက မြန်မြန်လွတ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့သူ သံသရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ နေလိုက်ရလဲ။ သိပ်မကြာပါ

ဘူး။ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းလောက်ပါပဲနော်။
ကမ္ဘာပေါင်း လေးအသင်္ချေနဲ့ တစ်သိန်းလောက်ပါပဲ။

ဒီလောက်ဆို အသေးစိတ် ကောက်ချက်ချပြနေ
စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အကျယ်ချဲ့ သ
ဘောပေါက်လောက်ပါပြီနော်။ သံသရာအရှည်အတိုဟာ
ပန်တဲ့ဆုနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့
ပဲ ပတ်သက်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဘုရားဆုပန်ပြီး ပါရမီဖြည့်၊ ပါရမီ
ပြည့်လို့ ဘုရားဖြစ်သွားကြတဲ့၊ သံသရာက လွတ်သွားကြတဲ့
ဘုရားတွေ အသင်္ချေအနန္တ မရေမတွက်နိုင်အောင် များ
ပြားလှပါပြီ။ ဦးဇင်းတို့တစ်တွေ အခုချိန်ထိ သံသရာထဲမှာပဲ
ရှိနေကြပါသေးတယ်။ ဘုရားဆုပန်တဲ့သူတွေက ဘုရားဖြစ်
ပြီး သံသရာက လွတ်သွားကြပြီ။ ဦးဇင်းတို့တစ်တွေက အခု
ချိန်ထိ သံသရာက မလွတ်ကြသေးဘူး။ ဘုရားဆုပန်တဲ့သူ
တွေထက်တောင် သံသရာ ပိုရှည်နေပါသေးလား။

တကယ်တော့ ဘုရားဆုဆိုတာ သံသရာရှည်စေ
တဲ့ဆု မဟုတ်ပါဘူး။ သံသရာတိုစေတဲ့ ဆုပါ။ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်းတွင် သံသရာဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့
ဆက်စပ်နေတဲ့ သတ္တဝါဝေနေယျအားလုံးပါ သံသရာတို
တာပါ။

သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်သာ သံသရာရှည်တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် သံသရာက လွတ်မယ့်အချိန် အတိအကျ ရှိပြီးသားမို့ သံသရာရှည်တယ်လို့ ပြောလို့ မရပါဘူး။ အလကားသက်သက် သံသရာမှာ နေနေရတာ မဟုတ်၊ သတ္တဝါအများ သံသရာက လွတ်ဖို့အတွက် နေနေရတာဖြစ်လို့ သတ္တဝါတွေကို စောင့်ခေါ်တဲ့သဘောသာ ဖြစ်တဲ့အတွက် သံသရာရှည်တယ်လို့ ပြောလို့ မရပါဘူး။

ကိုယ် သံသရာက မြန်မြန်လွတ်ချင်ရင် သာဝက ဆုပန်ပြီး ဝိပဿနာအလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ပါ။ ဘုရားဆုပန်သူတွေကိုတော့ အပြစ်မပြောပါနဲ့။ ကိုယ် အားထုတ်နေတဲ့ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ဟာ ဘုရားဟောလို့ သိရတာဆိုတာကိုတော့ လုံးဝ မမေ့လိုက်ပါနဲ့။ ဘုရားဆိုတာ မရှိဘဲ ကိုယ်သံသရာက မလွတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိရင် ဘုရားဆုပန်သူ ဆိုတာ ရှိကိုရှိရမယ်လို့ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

သံသရာက လွတ်စေတဲ့ ဆုမှန်သမျှ ဘယ်ဆုမှ သံသရာ မရှည်ပါဘူး။ ဘုရားဆုကလည်း သံသရာက လွတ်စေတဲ့ ဆုမို့ သံသရာမရှည်ပါဘူး။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆုကလည်း သံသရာက လွတ်စေတဲ့ ဆုမို့ သံသရာမရှည်ပါဘူး။ အဂ္ဂ-

သာဝက၊ မဟာသာဝက၊ ပကတိသာဝကဆုကလည်း သံသရာက လွတ်စေတဲ့ ဆုမို့ သံသရာမရှည်ပါဘူး။

အများအတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှု အနည်းအများပေါ် မူတည်ပြီးတော့ပဲ ပါရမီဖြည့်ချိန် အတိုအရှည် ကွဲသွားတာပါ။ ဆုအားလုံး သံသရာက လွတ်စေတာချည်းမို့ ဘယ်ဆုပန်ရင် သံသရာရှည်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

ဘာဆုမှ တိတိကျကျ မပန်ဘဲနေရင်သာ သံသရာရှည်တာပါ။ ပါးစပ်ကနေ ‘သံသရာက မြန်မြန်လွတ်ချင်တယ်’ ပြောရုံနဲ့ သံသရာက တိုမသွားပါဘူး။ သံသရာပြတ်စေတဲ့ အလုပ်ကို တကယ်လက်တွေ့လုပ်နေမှ၊ ပြီးတော့ ပါရမီကလည်း ပြည့်ဦးမှ သံသရာက တိုသွားတာပါ။

အများအကျိုးဆောင်ရင်းနဲ့လည်း

———— တရားထူးရနိုင်ပါတယ် ————

ပကတိသာဝကဆိုပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့နေလို့ မရဘူး။ ပကတိသာဝက လို့သာပြောတာ။ တကယ်တမ်းပါရမီဖြည့်တဲ့အခါကျတော့ အများရဲ့အမြင်မှာ ‘သူကတော့ ဘုရားလောင်းပဲဖြစ်မှာပဲ’ လို့ ထင်ရလောက်အောင်၊ ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် ပါရမီကို တကယ်ဖြည့်ရပါတယ်။ ပကတိသာဝက ဆိုပြီးတော့ ပေါ့ပေါ့လေး ဖြည့်ရတာ၊ သက်သက်သာသာလေး ဖြည့်ရတာလို့တော့ မထင်နဲ့။

ဦးဇင်းတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကွန်းတိပိဋက ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ဆိုရင် ပကတိသာဝကဆုပဲ ပန်ပါတယ်။ ရိုးရိုးရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ ဒီသာသနာမှာပဲ ကျွတ်တမ်း

ဝင်ချင်ပါတယ်။

ရှေ့ပိုင်း ဆုတောင်းတွေမှာတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက 'နောက်ဘဝမှာ ဓမ္မဓရ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ သောတာပန်နတ်သား ဖြစ်ပါရစေ' လို့ ဆုတောင်းတာပေါ့။ အရင်းကြီးကြီးနဲ့ အမြတ်နည်းနည်းပဲ လိုချင်တယ်တဲ့။ ဆရာတော်ရဲ့ ဒီဆုတောင်းက အင်မတန် ထင်ရှားပါတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဓမ္မဓရ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သောတာပန်နတ်သားဖြစ်ပါရစေ ဆုတောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်တော်ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ စိတ်တွေလည်း ပြောင်းသွားမှာပဲ၊ သံဝေဂတွေလည်း ပိုအားကောင်းလာမှာပဲ။

သောတာပန်နတ်သားပဲ သေချာပေါက်ဖြစ်ပါရစေလို့တော့ မဆိုလိုဘူးပေါ့။ ဒီဘဝ တကယ်လို့ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ပဲ သေသွားခဲ့ရင်တော့ နတ်ပြည်မှာပဲ သောတာပန်နတ်သား ဖြစ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း လူ့ဘဝမှာ သောတာပန် ဖြစ်ပြီးတော့ ဟိုနတ်ပြည်မှာ သောတာပန်နတ်သားဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ဆုတောင်းလိုက်တာနဲ့ တန်းပြီးတော့ သေဆုံးသွား

တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နှစ်တွေ အကြာကြီး နေရသေးတာပဲ။
အဲဒီနှစ်တွေမှာ ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့အခါ ဒီဘဝမှာပဲ
သောတာပန်ဖြစ်၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်၊ အနာဂါမ်ဖြစ်၊ ရဟန္တာ
ဖြစ်နဲ့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်သွားနိုင်တာပဲနော်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီးတဲ့နောက်
တပည့်ရင်းများရေးတဲ့စာအုပ် ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျ
တော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာနဲ့ပဲ ပြီးပြတ်ပါ
တယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်
ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူတဲ့အခါမှာလည်း ဓာတ်တော်ကျ
တယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဓာတ်ပုံပြလိုလည်း ဦးဇင်းတို့
ကြည့်လိုက်ရပါသေးတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူခါနီးအချိန်
မှာ ‘ငါကတော့ လုပ်စရာရှိတာတွေ အကုန်လုံး လုပ်ပြီးသွား
ပြီ။ မင်းတို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်ကြတော့’ ဆိုပြီးတော့ ဆရာ
ဝန်တွေကို အဲဒီစကားလေးတစ်ခွန်း မိန့်တော်မူတယ်။
ရဟန်းကိစ္စပြီးပြီလို့ ဒီလို တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောတာတော့
မဟုတ်ဘူးနော်။

‘ငါလုပ်စရာရှိတာတော့ လုပ်ပြီးသွားပြီ။ မင်းတို့
လုပ်စရာရှိတာတော့ ဆက်လုပ်ကြတော့’ တဲ့။ ဆေးထိုးချင်
သလိုထိုး၊ ပိုက်တပ်ချင်သလိုတပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။

လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးသွားပြီ။ ဒါ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးပေါ့။

အဲဒီတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် တကယ့်ဘုရားဆုပန်ပုံဂိုဏ်လို့ ထင်ရတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာ ဒီသာသနာမှာပဲ ရဟန္တာအဖြစ် နဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားတာပါပဲ။

ဒီတော့ ပကတိသာဝက ဆိုပြီးတော့ ကုသိုလ် အလုပ်တွေ၊ ပါရမီအလုပ်တွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ ပေါ့လျော့လျော့ နည်းနည်းပါးပါးလေး လုပ်ရမှာ ဟုတ်ရဲ့ လား။ မဟုတ်ဘူး။ ဆုကြီးပန်လို့ ထင်ရလောက်အောင်ကို ကုသိုလ်ပါရမီတွေကို ဖြည့်နေရမှာပါ။

အများအကျိုးအတွက် လုပ်တဲ့ ပရဟိတအလုပ် တွေနဲ့ ပါရမီဖြည့်တာမျိုး မဟုတ်တောင်မှ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် လုပ်တဲ့ တရားအားထုတ်တဲ့အလုပ်ကို အချိန်ပြည့် မနားမရပ် ကြားမပြတ် ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ကြရမှာ ပေါ့။ ဒီဘဝနဲ့တွင် ကျွတ်တမ်းဝင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဝိပ- သာနာအလုပ် အားထုတ်တာကိုပဲ အဓိကထား လုပ်ရမှာ ပေါ့။

ပြီးတော့ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် အများအတွက်လည်း အပင်ပန်း

ခံပြီးတော့ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အများအတွက် လုပ်ရင်း ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် တရားအားထုတ်တာပေါ့။

လူတွေထင်တာက ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ တရားဟောလိုက်၊ ခရီးတွေကြွလိုက်နဲ့၊ စာတွေချလိုက်၊ စာတွေ ရေးလိုက်နဲ့၊ စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြ အလုပ်တွေ အများအတွက် လုပ်နေတာ သူတို့အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းနေမှာပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်လည်း ဘာမှမလုပ်ကြဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်တော့ မလုပ်ကြဘူး။ အများအတွက်ပဲ အချိန်ဖြုန်းနေကြတယ်လို့ တချို့က ဒီလို အထင်သေးစကားပြောတတ်ကြတယ်နော်။

အမှန်ကတော့ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေဆိုတာ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ အများအတွက် ဟောတဲ့အပိုင်းကဟော၊ ရေးတဲ့အပိုင်းကရေး၊ ပို့ချတဲ့အပိုင်းက ပို့ချ၊ သင်ယူတဲ့အပိုင်းက သင်ယူ၊ တစ်ဖက်ကလည်းပဲ မြတ်စွာဘုရား ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာအလုပ်တွေ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြတာပါ။ သမထဝိပဿနာတွေ ပွားများအားထုတ်နေကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှတော့ အားထုတ်နေတာ ဘယ်အဆင့်ရောက်ပြီ၊ ဒကာတို့ ဒကာမတို့ အားထုတ်ကြ။ ဘုန်းကြီးကတော့ဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်ပြီ၊ ဒကာတို့ ဒကာမ

တို့လည်း အားထုတ်ကြ။ အားမလျော့ကြနဲ့။ ဒီသာသနာမှာ အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘုန်းကြီးတောင်မှ အနာဂါမ်ဖြစ် သွားပြီ။ ဘုန်းကြီးတောင်မှ ကိစ္စတွေပြီးပြီလို့ ဘယ်သူကမှ တော့ ထုတ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဦးဇင်းတို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေဟင်္သာဆရာတော် ဘုရားကြီးလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ရာသက်ပန် စာသင်တိုက်မှာပဲ သီတင်းသုံးသွားတာပါပဲ။ တစ်ဖက်ကလည်း စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြ၊ တစ်ဖက်ကလည်း သမထ ဝိပဿနာတရားတွေ သွားရင်းလာရင်း လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့လည်း ပွားများတယ်။ သီးသန့်လည်း အချိန်ပေးပြီးတော့ ပွားများ တယ်။ ပျံလွန်တော်မူတော့လည်း နောင်တော်ကြီး ဓမ္မဒူတ ပြောပြလို့ ဓာတ်တော်ကျတံယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးတော့ အရိုး ပြာတွေ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမျှောတော့ အိုးထဲကပြာတွေကို မြစ် ထဲလည်း ပစ်ချလိုက်ရော အဲဒီမှာ ဓာတ်တော်တွေ ကျသွား တာပဲ။ အဲဒီမှာ ဓာတ်တော်ကျမှန်း သိပြီးတော့ ကျန်တဲ့ ပြာတွေကို ဆက်မသွန်တော့ဘဲနဲ့ သူတစ်ခု၊ ငါတစ်ခုနဲ့ အလှူ အယက် ကိုးကွယ်ကြတာပါပဲ။ ဒါစာသင်တိုက်မှာ ရာသက် ပန်နေသွားတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးနော်။ ဒါပေမဲ့ ရဟန်း ကိစ္စ ပြီးသွားခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ၊ ဒါက သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ့။ မသိဘဲနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ ရဟန္တာ မဖြစ်တောင်မှ အနာဂါမ်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ၊ သောတာပန်ဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာတော်သံဃာတော်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကိုယ်အတိ အကျ မသိပေမယ့် ရှိကို ရှိနေမယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။

ဉာဏ်နုစဉ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ တခြား သာသနာ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်စဉ်မှာ မဖြစ်ဘူးပဲထား။ ပျံလွန်တော်မူ ခါနီးမှာ တခြားအလုပ်တွေ အကုန်လုံး စွန့်ခွာပြီးတော့ လျောင်းနေတယ် ဆိုကြပါစို့ပေါ့။ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ ကြာကြာ နားနေတဲ့အချိန်မှာတော့ တရားအားထုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်မှာလည်း တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရသွားနိုင် တာပါပဲ။

တစ်ဘဝလုံး လုပ်ခဲ့တာကလည်း အများအတွက် အလုပ်။ အများအတွက်အလုပ်၊ သာသနာအတွက်အလုပ် လို့ဆိုပေမယ့် အကုန်လုံး ကုသိုလ်အလုပ်၊ တရားအလုပ်တွေ ချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ပြီး လုပ် တော့ သမာဓိကလည်း အားကောင်းနေတယ်။ တစ်ဖက်က လည်း သီလကို ဖြည့်ကျင့်တော့ သီလကလည်း ဖြူစင်နေ

တယ်။

သီလကလည်း ဖြူစင်၊ သမာဓိကလည်း တည်ကြည်ဆိုတော့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို တကယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အခါ ခဏလေးနဲ့ တရားထူးတရားမြတ်တွေ ရသွားပါတယ်။ ထုတ်ဖော်မပြောကြလို့သာ မသိတာပေါ့နော်။

လူတွေက တရားထူးတရားမြတ်ဆိုတာ လူတွေ့လည်း မခံ၊ တခြားဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်ဘဲနဲ့ ဝိပဿနာအလုပ် တစ်ခုတည်း ဇောက်ချလုပ်နေမှ ရနိုင်တာလို့ ထင်နေကြတာ။ စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြ အလုပ်တွေ လုပ်နေရင် တရားထူး တရားမြတ် ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေကြတာ။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။

ဝိပဿနာအလုပ်ဆိုတာ လူတွေ့မခံဘဲ လုပ်မှ လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အများအကျိုးပြု၊ သာသနာ့အကျိုးပြုအလုပ်တွေ လုံးဝ မလုပ်ဘဲ လုပ်မှ လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ့ခံရင်း၊ အများအကျိုး၊ သာသနာ့အကျိုး သယ်ပိုးရွက်ဆောင်ရင်းနဲ့လည်း လုပ်လို့ ရပါတယ်။

လူတွေ့ကြားမှာ အများအကျိုး သယ်ပိုးရင်း ဝိပဿနာအလုပ် တွဲလှုပ်နေမယ်ဆိုရင် လူတွေ့ကြားမှာအများအကျိုးသယ်ပိုးရင်းနဲ့ပဲ တရားထူးတရားမြတ် ရနိုင်ပါတယ်။ ဝိပဿနာအလုပ် လုပ်နေတယ်၊ မလုပ်နေဘူး ဆိုတာကို

ဘေးလူက လုံးဝ မသိနိုင်ပါဘူး။ ဝိပဿနာအလုပ်ဆိုတာ လူကိုယ်ကောင်ကြီးရဲ့ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်ရဲ့ အလုပ်၊ ဉာဏ်ရဲ့ အလုပ်ပဲလေ။

လူတွေကြားမှာ အများအကျိုး သယ်ပိုးရင်းနှဲ့မှု တရားထူး တရားမြတ် ရမယ့်သူက လူတွေကြားမှာ အများ အကျိုး သယ်ပိုးရင်းနှဲ့ပဲ တရားအားထုတ်ရပါမယ်။ လူတွေ့ မခံဘဲ တရားအားမထုတ်ရပါဘူး၊ အများအကျိုး မသယ်ပိုး ဘဲ တရားအားမထုတ်ရပါဘူး။ အားထုတ်လည်း ဘာတရား ထူး တရားမြတ်မှ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ်က အများအကျိုး ဘာမှ မလုပ်တာနဲ့ပဲ အ များအကျိုးလုပ်နေတဲ့သူတွေကို တရားမေ့နေတဲ့သူတွေ၊ တရားလွတ်နေတဲ့သူတွေလို့ ထင်ရင် မှားပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ် အများအကျိုး မလုပ်တိုင်း အများအကျိုး လုပ်နေတဲ့သူတွေ ကို အထင်သေးနေတာ၊ အပြစ်ပြောနေတာကိုက ကိုယ် တရားမေ့နေတာပါ။ ကိုယ်တရားလွတ်နေတာပါ။

တချို့ လူဝတ်ကြောင်တွေက တရားဟော၊ တရား ပြု၊ စာရေး၊ စာချ သာသနာ့အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်နေ တဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေကို 'အများအတွက်ပဲ အ ချိန်ကုန်နေတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ သနားလိုက်တာ' လို့ အထင်သေးစကား ပြောတတ်ကြပါ

တယ်။ ကိုယ့်ကို တရားအသိပေးတဲ့ ဆရာတော် သံဃာ
တော်တွေကို စော်ကားတဲ့ အဲဒီလူဝတ်ကြောင် ဒကာ ဒကာ
မ ဘယ်တော့မှ တရားထူး တရားမြတ် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။
ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားတဲ့ အကုသိုလ်က တရားထူး တရား
မြတ်ကို တားဆီးနေလို့ပါပဲ။

လည်း တချို့က ပြောကြတာပေါ့။ ဒါကတော့ ပုတီးကို ဘယ်လိုစိပ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။

ပုတီးစိပ်တာ ကုသိုလ်အလုပ်လား၊ အကုသိုလ် အလုပ်လား။ ကုသိုလ်အလုပ်ပါ။ အကုသိုလ် အလုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် ဂုဏ်တော်ပွားတယ်ဆိုတာ အဆင့် မြင့်မြင့် ပွားမယ်၊ အစစ်အမှန် ပွားမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ထဲ ကနေပဲ ဘုရားဂုဏ်တော်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ဆင်ခြင်ရမှာ ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ စိတ်သက်သက်နဲ့ ပွားများဖို့ မစွမ်းနိုင် သေးလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အကြိမ်များများ၊ အရှိန်များ များနဲ့ ပွားများဖို့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စိပ်ပုတီး သုံးမယ်ဆို သုံးလို့ ရပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်း စိတ်တခြားလွင့်မသွားအောင် ပွားများချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အရေအတွက်ကလေး မှတ် သားချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်သက်သက်နဲ့ ပွားဖို့ အဆင်မပြေတဲ့အခါမျိုး၊ သပ္ပာယ်မဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ စိပ်ပုတီးလေးနဲ့ ပွားများတာမျိုးလည်း ရှိတာပါပဲ။ ထေရဝါဒ နဲ့ မကိုက်ညီဘူးလို့ ပြောလို့ မရပါဘူး။

ပုတီးလုံးသက်သက် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဒီအတိုင်း ဆွဲချနေရင်သာ ဘာမှ ကုသိုလ်မရလို့ ထေရဝါဒနဲ့ မကိုက်

တာပါ။ ဂုဏ်တော်ပါဠိ၊ သို့မဟုတ် ပါဠိမြန်မာ တစ်ခေါက်
ရွတ်ဆိုလိုက်၊ ပုတီးလုံးတစ်လုံး ချလိုက်ဆိုရင်တော့ ဂုဏ်
တော်ရွတ်ဆိုမှုအတွက် ကုသိုလ်ရလို့ ထေရဝါဒနဲ့ ကိုက်ပါ
တယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး စိပ်ပုတီးစိပ်တယ် ဆိုတာ
ဘယ်ကျမှသိတုံးဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်
တော်မူတော့မှ၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ စာရေးစားပွဲ အံ့ဆွဲ
လေး ဖွင့်လိုက်တော့မှ အဲဒီမှာ သင်္ကန်းအခေါက်ကလေး
ထဲမှာ စိပ်ပုတီးလေး သွားတွေ့တယ်။ ပုတီးသေးသေးလေး
တွေ စီထားတာနော်။ (၁၀၈)လုံးပုတီးတဲ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပုတီးစိပ်တော့မယ်ဆိုမှ
သင်္ကန်းခေါက်ထဲက ပုတီးထုတ်စိပ်။ စိပ်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း
သင်္ကန်းခေါက်ထဲ ပြန်ထည့်ထား။ ဆရာတော်ကြီး ပုတီးစိပ်
မှန်းတောင် ဘယ်သူမှ မသိဘူးနော်။ နှုတ်တော်ကလည်း
ထုတ်မပြောဘူး။ လူ့မြင်အောင်လည်း ပုတီးကို ပြမထားဘူး။

အခုခေတ် ပုတီးသမားတွေက ဘယ်လိုတုံး။ လည်
ပင်းဆွဲပြီးတော့ကို နေကြတာနော်။ စိပ်တဲ့အချိန် ဆွဲတာ
ထားပါဦး။ မစိပ်ဘဲနဲ့ အလကားနေရင်း လူကြားသူကြားထဲ
စိပ်ပုတီး ဆွဲထားတာကတော့ တော်တော်ကို အမြင်မတော်
တာနော်။ တချို့လည်း လက်ကောက်ဝတ်မှာ ပတ်ထားကြ

တာပေါ့လေ။ တကယ်တော့ ကိုယ်ပုတီးစိပ်တာ လူသိစရာ
ကို မလိုပါဘူး။

အမှန်ကတော့ သွားရင်းလာရင်း စိပ်ချင်တယ်ဆို
ရင်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ထား၊ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်
ထားပေါ့။ စိပ်ချင်တဲ့အခါမှ ထုတ်ပေါ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ စိပ်ပုတီးကို သံဃာတော်
တွေက၊ အနီးနေတပည့်တွေက ဘယ်လို နာမည်ပေးထား
လဲဆိုတော့ 'ဇီးကွက်ပုတီး' တဲ့။

ဇီးကွက်ဆိုတာ နေ့ဘက်မှာ အပြင်မထွက်ဘူး၊ ည
ဘက်ကျမှပဲ အပြင်ထွက်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
စိပ်ပုတီးကလည်း အလင်းရောင်ရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ အပြင်
မထွက်ဘူး။ အံ့ဆွဲထဲမှာပဲ နေတယ်။ ညဘက် မှောင်ပြီဆိုမှ
အပြင်ထွက်တယ်။ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က မမြင်တွေ့ရ
ဘူး။ ပျံလွန်တော်မူပြီး အခုလို အံ့ဆွဲထဲက သင်္ကန်းခေါက်ကို
ဖွင့်ကြည့်မှ မြင်တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဇီးကွက်ပုတီးတဲ့။

အခုယောဂီတို့ စိပ်နေတဲ့ပုတီးက ဘာပုတီးလဲ။
ဇီးကွက်ပုတီးလား၊ သီဟိုဠ်စေ့ပုတီးလား။

ဇီးကွက်က နေ့မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မပြဘူး။ ည
ကျမှ သူ့ဘာသာသူ့ အစာရှာထွက်တာ။ ဇီးကွက်ကို လူမြင်
ရဲ့လား။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါးမြင်တဲ့သူတွေတော့

ရှိချင်ရှိမယ်။ အင်မတန် မြင်ရခဲတာနော်။ ဒါပေမဲ့ လှောင်
ထားရင်တော့ မြင်ချင်မြင်မှာပေါ့။ သဘာဝအတိုင်းသွားတဲ့
ဇီးကွက်ကတော့ မမြင်နိုင်ဘူး။

သီဟိုဠ်စေ့ကျတော့ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ သီ
ဟိုဠ်စေ့အဆန်သက်သက်ပဲ မြင်ဖူးတာလား။ အပင်မှာ သီ-
ဟိုဠ်သီးသီးနေတာ မြင်ဖူးတာလား။ အပင်မှာ သီးနေတော့
သီဟိုဠ်စေ့လေးက အထဲထဲမှာလား၊ အပြင်မှာ ထွက်နေတာ
လား။ အပြင်ဘက်ကို ပြူးနေအောင်ကို ထွက်နေတာနော်။

အများအားဖြင့် အသီးတွေရဲ့ အစေ့ဆိုတာ အသီး
ရဲ့ အတွင်းထဲမှာပဲ နေတာ။ သီဟိုဠ်စေ့ကျတော့ အဲဒီလို
မဟုတ်ဘူး၊ သီဟိုဠ်သီးရဲ့ အတွင်းထဲမှာ မနေဘဲ အသီးရဲ့
အပြင်ဘက်မှာ ထွက်နေတယ်။ ထွက်တာတောင် ရိုးရိုး
ထွက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြူးနေအောင်ကို ထွက်နေတာ။

တချို့ကတော့ အဲဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လျှို့ဝှက်
မထားဘူး။ ပြူးနေအောင် အပြင်ထွက်ပြလေ့ရှိတယ်။ စိပ်
ပုတီးလည်ပင်းဆွဲထား၊ လက်ပတ်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ပုတီးက
ဇီးကွက်ပုတီး မဟုတ်ဘူး။ သီဟိုဠ်စေ့ပုတီး။ အပြင်မှာ ပြူးနေ
အောင်ကို ထုတ်ထားတာနော်။ ဒါ ပုတီးစိပ်တာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ ပုတီးချိတ်ထားတာ။

ကျန်တာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ တို့ကတော့ ဘယ်လို

အားထုတ်နေတယ်ဟေ့။ ဘယ်အဆင့် ရောက်နေပြီဟေ့။
တရားထူးရနေပြီဟေ့ ဆိုပြီးတော့ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်
ဝိုက်ဖြစ်စေ ထုတ်ဖော်ပြီး ကြွေးကြော်တယ်ဆိုရင် အဲဒီလူ
ဟာ သီဟိုဠ်စေ့လိုလူပဲ။ သီဟိုဠ်သရက်စေ့လိုလူပဲ။ ‘အရှက်
မရှိတဲ့ သရက်စေ့’ ဆိုတာ သီဟိုဠ်သရက်စေ့ကို ပြောတာ၊
အထဲမှာ မနေဘဲ အပြင်ထွက်နေတာ အရှက်မရှိလို့ပေါ့။

ဒါကြောင့် တရားအားထုတ်တဲ့ နယ်ပယ်မှာ
ယောဂီကို ဇီးကွက်ယောဂီနဲ့ သီဟိုဠ်စေ့ယောဂီ လို့ နှစ်မျိုး
ခွဲလိုက်ပေါ့နော်။

ယောဂီက ဘယ်နှမျိုးရှိတုံး။ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဇီး
ကွက်ယောဂီရယ်၊ သီဟိုဠ်စေ့ယောဂီရယ်။

ဇီးကွက်ယောဂီ ဆိုတာကတော့ ကိုယ်အားထုတ်
နေတာကို သူများ အသိမခံဘူး။ ရိပ်သာမှာ အားထုတ်တာ
ဆိုရင်တော့ အများနဲ့အားထုတ်တာဆိုတော့ သိသွားမှာပေါ့
လေ။ ကိုယ့်ဘာသာအားထုတ်တာဆိုရင်တော့ ကိုယ်အား
ထုတ်တာ သူများမသိစေရဘူး။ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် အားထုတ်
တယ်။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဘတ်(စ်)ကားစီး
ရင်းနဲ့လည်း အားထုတ်လို့ ရတာပဲ။ လမ်းဘေးပလက်-
ဖောင်းပေါ်မှာ လူအုပ်ကြားထဲ လမ်းလျှောက်သွားနေရင်းနဲ့

လည်း အားထုတ်လို့ ရတာပဲ။ ဘုရားရှေ့မှာ မျက်စိမှိတ်၊ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နိုင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လိုကိုယ်လို ပုံမှန် အတိုင်း သွားလာလှုပ်ရှား၊ စားသောက်ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင် နေရင်းနဲ့လည်း တရားအားထုတ်လို့ ရပါတယ်။

ဘတ်(စ်)ကားစီးရင်း တရားအားထုတ်တယ်ဆို တာ မျက်လွှာချပြီးတော့ ရှူးရှဲ့ရှူးရှဲ့ ရှူးနေရမှာ မဟုတ်ဘူး . . . ။ ဘေးလူက 'ဪ . . . သူ တရားအားထုတ်နေတယ်။ မနှောင့်ယှက်နဲ့'။ အဲဒီလို ပြောရလောက်အောင်ဆိုရင်တော့ တရားအားထုတ်တာကို လူသိအောင် ကြွားနေတာနဲ့ အတူ တူပဲ။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ စိတ်နဲ့ပဲ လုပ်ရတာ ဆိုတော့ ဘေးလူသိစရာတောင် မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ် နှာသီးဝသတိကပ်၊ ဝင်လေထွက်လေ ရှု။ လေထိတိုင်း သိ၊ လေတိုးတိုင်းသိ။ ဒါ သွားရင်းလာရင်း လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။

အဲဒီလို သူများသိအောင် ဂုဏ်မဖော်ဘဲနဲ့ လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက်၊ သိုသိုသိပ်သိပ်၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နဲ့ ကျင့်ကြံကြိုး ကုတ် အားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဇီးကွက်ယောဂီ။

ကိုယ်အားထုတ်တာကို လိုက်ပြီးတော့ ကြွားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ သီဟိုဠ်စေ့ယောဂီ။ တို့ကတော့ ဘယ်နှုနာရီ

ထိုင်နိုင်တယ်။ တို့ကတော့ ဘယ်ဉာဏ် ရောက်နေပြီ။ ဘယ် အဆင့်ရောက်နေပြီ။ သောတာပန်ဖြစ်နေပြီ။ အနာဂါမ်ဖြစ် နေပြီ။ သောတာပန်ဖြစ်နေပြီ ဆိုပြီးတော့ ရဲရဲထုတ်ပြောတဲ့ သူလည်း ရှိတာပဲနော်။ အဲဒီလို ကိုယ်တရားအားထုတ်တာ ကို ထုတ်ပြောတဲ့ ယောဂီကျတော့ သီဟိုဠ်စေ့ယောဂီ။ အခု တရားပွဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ ယောဂီတွေက ဘာယောဂီတွေ တုံး။

အံ့မယ် . . . ဇီကွက်ယောဂီတဲ့။ ဇီကွက်က အစာ ရှာထွက်တဲ့ ဇီကွက်လား။ အိပ်နေတဲ့ ဇီကွက်လား။ အားကို မထုတ်တဲ့ယောဂီကျတော့လည်း ဘာယောဂီလို့ ပြောမတုံး။ အဲဒီကျတော့လည်း နဂါးယောဂီလို့ ပြောလိုက်တော့။ နဂါး လို့ အိပ်နေတဲ့ယောဂီပေါ့။ ဟိုလို တကယ်အိပ်နေတာ မဟုတ်တောင် မေ့လျော့ခြင်းမှာ အိပ်နေတဲ့သူပေါ့။

အစားပဲ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ယောဂီကျတော့ ဘီလူးယောဂီပေါ့။ စကားများတဲ့ယောဂီကျတော့ စာက လေးယောဂီပေါ့။ သာလိကာယောဂီပေါ့။ အဲဒီလိုအားဖြင့် ယောဂီအမျိုးမျိုးကို ခွဲတတ်ရမှာပါပဲ။

ဘုရားဆုပန်တဲ့သူ

ရိုက်ရိုရမယ်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ။

ပထမအကြောင်းပဲ ရှိသေးတယ်နော်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းကဆိုတဲ့ အချက်ကလေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကောက်ချက်ချတော့ ငါလည်း လောင်းလျာငါးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးတော့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဆုငါးမျိုးထဲက တစ်ဆုဆုတော့ အတိအကျ ပန်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ပန်ထားတဲ့ဆုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပါရမီကိုလည်း ကြိုးစားပြီးတော့ ဖြည့်ရမယ်။

ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သွားပြီးတော့ အပြစ်မ

ပြောနဲ့နော်။ ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မရှိရင် ဘုရားဘယ်လို
လုပ် ဖူးရမလဲ။ ဘုရားသာသနာ ဘယ်လိုလုပ် ကြံရမလဲ။
ဘုရားတရားတော်တွေ ဘယ်လိုလုပ် နာရမလဲ။ သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်း
လမ်းတွေ ဘယ်လိုလုပ် သိတော့မလဲ။ သတ္တဝါတွေ သံသရာ
ဝဋ်ဆင်းရဲက ဘယ်လိုလုပ် လွတ်မြောက်တော့မလဲ။

ဒါကြောင့် လောကမှာ ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိကို
ရှိရမယ်။ သူ့ဆုနဲ့သူ အသီးသီး ရှိရမှာပဲ။ သူတော်ကောင်း
ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ကောင်းတဲ့ သူတော်ကောင်းပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ရှိကိုရှိရမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မဟာယာနတွေလိုမျိုး ရှိသမျှ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်အကုန်လုံး ဘုရားဆုပန်လို့တော့ ဖြစ်ပါ့မလား။ မဖြစ်
ဘူးနော်။ အကုန်လုံး ဘုရားဆုပန်ပြီး အကုန်လုံး ဘုရားဖြစ်
နေတော့ ဘယ်သူ့သွားချွတ်မတုံး။ သူလည်းဘုရား၊ ကိုယ်
လည်းဘုရား ဆိုတော့လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ချွတ်ရုံပဲ ရှိ
တော့တာပဲ။

ဘုရားဆိုတာရှိမှ သတ္တဝါတွေ တရားသိပြီး ကျွတ်
တမ်းဝင်ကြမှာမို့ ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရှိကိုရှိရမှာ
ပါပဲ။ ဘုရားကြောင့် တရားတွေ သိနေရ၊ တရားတွေ ကျင့်
နေရ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်နေရပါလျက်၊ ဘုရား

ကြောင့် သံသရာဆိုတာကိုသိပြီး သံသရာက လွတ်အောင် လုပ်ခွင့်ရနေပါလျက် ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုရားဆုပန် ပြီး ပါရမီဖြည့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ‘သံသရာရှည်ပါတယ်’ လို့ အပြစ်ပြောနေတာဟာ ဘုရားကို ဖော်ကားနေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဘုရားကို ကျေးဇူးမသိတတ်တာနဲ့ အတူတူပါ ပဲ။

မျက်မှောက်ခေတ် အခုလို ဘုရားသာသနာနဲ့ ကြုံ နေတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ အ များကြီးရှိနိုင်တာပဲနော်။ အထူးသဖြင့် ရဟန်းသံဃာလော ကမှာ အများကြီး ရှိနိုင်တာပေါ့။ တရားဝင် ထုတ်ဖော် ကြေညာထားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ကြွားချင်လို့ ကြေညာတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

အများက ရဟန္တာလို့ ထင်မှာစိုးလို့၊ အရိယာလို့ ထင်မှာစိုးလို့ ဒီလိုထုတ်ဖော်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရည်မှန်းချက် မပျောက်အောင်၊ ပါရမီအလုပ်တွေ လုပ်ဖြစ် အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိုးဆော်တဲ့သဘောနဲ့ ထုတ်ဖော်ပြော တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ် အခုလို ဘုရားဆုပန်တာကို အားကျပြီးတော့ စွမ်းနိုင်တဲ့ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ဘုရား ဆုပန်စေချင်တဲ့စိတ် ထက်သန်လာစေချင်လို့ ထုတ်ဖော် ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

မနေ့က ဟောသွားတဲ့ နောင်တော်ကြီးဓမ္မဒူတ (ဓမ္မဒူတ အရှင်ဆေကိန္ဒ) ရဲ့ ဆရာ၊ အခု သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့တဲ့ ဓမ္မဒူတ အရှင်ပညာဇောတဆိုတာလည်း ဘုရားဆုပန်ထားတာပဲပေါ့။ ဆရာတော်ဘုရားရေးတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တိုင်းရဲ့ နောက်ကျောတိုင်းမှာ ဤကျမ်းစာ ရေးသားရတဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်နှင့် သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကို လွယ်ကူသောအကျင့်၊ လျင်မြန်သောအသိဉာဏ်ဖြင့် ရ၍ . . . စသည်အားဖြင့် ဘုရားဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းထားတာ ပါပါတယ်။

အခု ရွှေပြည်ဟိန်းကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်းဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓသာသနာပြု သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးလည်း ဘုရားဆုပန်ထားတာပဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ စာနဲ့ ရေးထားတာနော်။

‘သီတဂူမော်ကွန်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တိုင် ‘ဧဝံ မေ အာသိ စေတနာ’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်လေးနဲ့ ‘ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားဆုပန် သာမန်ရဟန်းမျှသာ ဖြစ်သည်’ ဆိုပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်လိုရေး၊ ပါဠိလိုရေး၊ မြန်မာလိုရေး သုံးဘာသာလုံးနဲ့ ရေးသားထားပါတယ်။ အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ။ တခြားလည်း ရှိကြမှာပေါ့။

ပါရမီမဖြည့်ဘဲ

— နိဗ္ဗာန်မရောက်နိုင်ပါ —

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ။

‘နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ’ . . . ပါရမီကို နောက်ဆုံးအထိ ဖြည့်ကျင့်တယ်။ ပါရမီ ဆိုတာ ဘာတုံး။ ပါရမီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လက်တွေ့ဘဝအတွက် အသုံးကျဆုံး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက် နှစ်ခု၊ ဦးစင်းတို့ရဲ့ စာအုပ်တွေမှာလည်း မကြာမကြာ ပါပါတယ်။

ပါရမီဆိုတာ မြင့်မြတ်သူတွေရဲ့ အလုပ်။ နောက်တစ်ခုက ပါရမီဆိုတာ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်။

မြင့်မြတ်သူတွေရဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဘုရား၊ ပစ္စေက-
ဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ အဲဒီလို မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဘုရားလောင်း၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအလောင်း၊ ရဟန္တာအလောင်း စတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ပါရမီလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလုပ်တဲ့ အလုပ်မို့လို့လည်း
ပါရမီ။ နောက်တစ်နည်း မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်
မို့လို့လည်း ပါရမီ။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်မှ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
လာနိုင်တယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့သူဖြစ်ချင်ရင် ဒီအလုပ်တွေ လုပ်
ရမယ်။ အဲဒီလို မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အကြောင်း
တရား၊ အလုပ်တွေမို့လို့လည်း ပါရမီလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်ကို ပါရမီလို့ ဆို
ထားတော့ ဒီဘဝနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ဖို့လည်း ပါရမီ မလိုဘူးလား။
ပါရမီဆိုတာ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်လို့ ဆိုထား
တော့ ဒီဘဝနဲ့ ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့ ရဟန္တာဆိုတာလည်း မြင့်
မြတ်တဲ့သူပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်းအလုပ်ဆိုတော့
ပါရမီပေါ့။ တခြား ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ မလုပ်ဘူးပဲထား
ဦး။ ဝိပဿနာကို အချိန်ပြည့် ကြိုးကြိုးစားစား ရှုမှတ်နေ
တာကိုက ဘာလုပ်နေတာတုံး။ ပါရမီဖြည့်နေတာ။

ပါရမီဆိုလို့ ဘုရားဆုပန်ပြီးတော့ ပရဟိတအလုပ်

တွေ လိုက်လုပ်မှ ပါရမီလို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဝိပ-
ဿနာရှုမှတ်နေတာလည်း ပါရမီပါပဲ။

နောက်အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။
'ပါရ' ဆိုတာ သံသရာရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန် လို့ ယူပြီး
တော့ 'မိ' ဆိုတာက ရောက်စေနိုင်တဲ့တရား။ ရောက်စေနိုင်
တဲ့အလုပ်။ ပါရနဲ့ မိနဲ့ ပေါင်းတော့ ပါရမီပေါ့။ သံသရာတစ်
ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေနိုင်တဲ့ အလုပ်တွေမို့လို့ ပါရ-
မီ။ တစ်နည်းပြောရင်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အလုပ်
ကို ပါရမီလို့ ခေါ်တာပါ။

ဒါဆိုရင် ဒီဘဝနဲ့ တရားရဖို့ ပါရမီ မလိုဘူးဆိုတာ
သဘာဝကျပါဦးမလား။ မကျဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း
အလုပ်ကို ပါရမီ လို့ ခေါ်တာဆိုတော့ ပါရမီ မလိုဘူးဆိုရင်
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းအလုပ်တွေ လုပ်စရာမလိုဘူး ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားများ
က ပါရမီကိုချည်းပဲ လွှဲချပြီးတော့ ပျင်းရိနေကြမှာစိုးလို့
'ပါရမီကိုချည်းပဲ လွှဲမချနဲ့။ ဒီဘဝနဲ့ပဲ ကျွတ်တမ်းဝင်ချင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပကတိသာဝကပုဂ္ဂိုလ် ပါရမီ မလိုပါဘူး' လို့ ဆရာ
တော်ဘုရားများက မိန့်တော်မူကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတွေက အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲကြတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားများ မိန့်တော်မူလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်က ပါရမီကို လွှဲချပြီးတော့ . . . လူတွေကလည်း ပြောကြတာပဲ လေ။ ပါရမီ မပါလို့ ရိပ်သာမသွားနိုင်သေးဘူး။ ပါရမီမပါ လို့ ဘုန်းကြီးမဝတ်နိုင်သေးဘူးနဲ့ မပြောကြဘူးလား။ ပါရမီ ကိုပဲ လွှဲလွှဲချပြီးတော့ ဝိပဿနာအလုပ်တွေ မေ့မေ့နေကြလို့ ပါရမီ လွှဲမချဖို့အတွက် 'ပါရမီ မလိုပါဘူး။ အားထုတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်' လို့ ညွှန်ကြားကြတာပါ။

ကိုယ်က အဓိပ္ပာယ်ကောက်မလွဲဖို့ လိုတယ်နော်။ ပါရမီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုသိရင် အဓိပ္ပာယ်ကောက် မလွဲတော့ ပါဘူး။ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်၊ မြင့်မြတ်သူလုပ်တဲ့ အလုပ်၊ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေနိုင်တဲ့ အလုပ်ကို ပါရမီလို့ခေါ်တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်ချင်သူတိုင်း ပါရမီဖြည့်ရမှာပဲ။ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်လိုသူတိုင်း ပါရမီဖြည့်ရမှာပဲ။

ပါရမီ မဖြည့်ဘဲ နိဗ္ဗာန် လုံးဝ မရောက်နိုင်ပါဘူး။ ပါရမီ မဖြည့်ဘဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားတဲ့သူ ဒီနေ့ဒီချိန်အထိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါဘူး။ ပါရမီဖြည့်ရင်း တရားအားထုတ်သွားမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာပါ။

ပါရမီဆယ်ပါးဆိုတာ

— မြင့်မြတ်သူတွေရဲ့ စွမ်းရည်ဆယ်မျိုးပါ —

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ။

အဲဒီပါရမီက ဘယ်နှုပါးရှိတုံး။ အစဉ်အတိုင်း ရေ ကြည့်ပါဦး။ မကျော်စေနဲ့နော်။

ကဲ . . . ဆောင်ပုဒ်လေးနဲ့ မှတ်ကြစို့။

ဒါန၊ သီလ၊ နေက္ခမ္မ၊ ပညာ၊ ဝီရိယာ။

ခန္တီ၊ သစ္စ၊ ဝိဋ္ဌာန၊ မေတ္တာ၊ ဥပေက္ခာ။

နိက္ခမ မဟုတ်ဘူး။ နိက္ခမ ဆိုရင် ထွက်မြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ နေက္ခမ္မ ဆိုမှ ထွက်မြောက်ခြင်း။

ဒီပါရမီ (၁၀)ပါးကို ရအောင် ကျက်ထားရမှာ

နေော်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို သိ
ထားရမယ်။ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက် ကိုယ်ကျောင်းရ
မယ့်နွား ဘယ်နှကောင်ရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ နွားကျောင်းတဲ့
အလုပ် အဆင်ပြေပါ့မလား။ မပြေဘူး။ ကိုယ် ကျောင်းနေ
တာ ဘယ်နှကောင်ရှိမှန်းမသိ၊ ညနေ နွားတွေ ပြန်သွင်းတဲ့
အချိန်ကျတော့ နွားပိုင်ရှင်ကို ဘယ်နှကောင် ပြန်ပေးရမှန်း
မသိရင် နွားပျောက်လို့ လျော်ရမှာပဲ။ မလျော်နိုင်ရင်တော့
ကျွန်ခံရမှာပဲ။

ကိုယ်က မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်ရင်တော့ ပါရမီ
ဖြည့်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဖြည့်ရမယ့် ပါရမီက ဘာမှန်းမသိ
ဘူးဆိုရင် ဘာဖြည့်ရမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့နော်။ ဒါ့ကြောင့်
အစဉ်အတိုင်း မရတောင်မှ (၁၀)ပါးလုံးကိုတော့ ပြည့်
အောင် သိထားရမယ်။

အခုဆိုလိုက်တဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးနဲ့ မှတ်ထားမယ်
ဆိုရင်တော့ အစဉ်အတိုင်း သိသွားမှာပါ။ အစဉ်အတိုင်း
သိထားရင်တော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ပါရမီ (၁၀)ပါး အစဉ်
ရဲ့ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်လည်း သီးခြားရှိသေးတယ်လေ။
အဲဒါတော့ နောင်ကြိုမှပဲ ပြောပါတော့မယ်။

‘ဒါန’ ဆိုတာကတော့ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်း
တာပါပဲ။ အသေးစိတ်တော့ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီ(၁၀)ပါး

အကျယ်ပြောရင်ကို တစ်ညလုံးပြောလို့ မကုန်နိုင်ဘူးနော်။ ဒါနုဆိုတာက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို စွန့်လွှတ်တာပါ။ လိုရင်းကတော့ စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ စေတနာဓာတ်လေးပါ။

‘သီလ’ ဆိုတာ ကိုယ်၊ နှုတ် လွန်ကျူးမှုတွေကို စောင့်ထိန်းတာပါ။ ‘နေက္ခမ္မ’ ဆိုတာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကနေ ထွက်မြောက်တာ။ ကိလေသာကနေ ထွက်မြောက်တာ။ အဆင့်အမြင့်ဆုံးကတော့ တောထွက်တာပေါ့။ တကယ့်တောကြီးမျက်မည်းအထိ မထွက်တောင်မှ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ၊ ကိလေသာတွေကနေ ခေတ္တခဏ ထွက်မြောက်နေတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာတော့ နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်နေတာပါ။

အခု တရားလာနာနေကြတာ တရားနာနေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာ တရားနာပရိသတ်များရဲ့ စိတ်က ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆီ မရောက်ဘူးဆိုရင် နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်နေတာပါ။ အခုတရားနာနေဆဲအခိုက်အတန့်မှာ ကိလေသာ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်နေတာပါ။ ကာမဂုဏ်ကနေ ခေတ္တခဏ ထွက်မြောက်တာနော်။

အခု တရားနာပရိသတ်များက တောထွက်ပြီးတော့ နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ချင်လား၊ မြို့ထဲမှာပဲ နေက္ခမ္မပါရမီ

ဖြည့်ချင်လား။ ဒကာကြီးဦးလူမော် ၊ မြို့ထဲမှာပဲ ဖြည့်
ချင်တယ်? ဖြည့်စေသတည်း . . နော်။

နောက် ‘ပညာ’ ။ အသိပညာမျိုးစုံ၊ အတတ်ပညာ
မျိုးစုံကို သိတာ၊ တတ်တာပေါ့။ ကိုယ်သိထားတဲ့အသိ၊ ကိုယ်
တတ်ထားတဲ့အတတ်ကို သူတစ်ပါးကို ဖြန့်ဝေပေးတာ။
ကိုယ်လည်း သိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း ဖြန့်တာကို ပညာပါရမီ။
အဓိကကတော့ ဖြန့်တာပေါ့။ ကိုယ့်အသိ၊ ကိုယ့်ပညာ သူ
တစ်ပါးကို ဖြန့်ဝေပေးတာ ပညာပါရမီ။

‘ဝီရိယ’ ကတော့ ကုသိုလ်ကိစ္စတွေကို ကြိုးကြိုးစား
စား အားထုတ်တာပါပဲ။ အကုသိုလ်ကိစ္စတွေကို ကြိုးကြိုး
စားစား ရှောင်ကြဉ်တာပါပဲ။ အကုသိုလ်ကို ရဲရဲရင့်ရင့်
ရှောင်ကြဉ်နိုင်တဲ့ဓာတ်၊ ကုသိုလ်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်ဆောင်
နိုင်တဲ့ဓာတ်ကို ဝီရိယလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ခန္တီ၊ သစ္စ၊ ဓိဋ္ဌာန၊ မေတ္တာ၊ ဥပေက္ခာ။

ခန္တီ ဆိုတာ သည်းခံတာပါပဲ။ အများနားလည်သ
လို ပြောလိုက်တာပါပဲ။ သည်းကဘာတုံး၊ ခံက ဘာတုံး။
သည်းဆိုတာ အသည်းအသန်ဆိုတဲ့အထဲက ‘သည်း’ ဆိုတဲ့
သဘောပါပဲ။ အခံရခက်လောက်အောင် သည်းထန်တဲ့
သဘောတရားတွေ။ အကောင်းဆိုလည်း အခံရခက်အောင်
သည်း၊ အဆိုးဆိုလည်း အခံရခက်အောင် သည်း။ သည်း

လွန်းတဲ့ အကောင်း၊ သည်းလွန်းတဲ့ အဆိုး၊ ပြင်းထန်တဲ့ အကောင်း၊ ပြင်းထန်တဲ့ အဆိုးတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိတာကို သည်းခံတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ခန္တီ ဆိုတာကတော့ ပါဠိစကားလုံးပါပဲ။ အဲဒီပါဠိ စကားလုံးလေးကိုပဲ အဲဒီပါဠိစကားလုံးရဲ့ အသံထွက်အ တိုင်း မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ပြန်တဲ့အခါကျတော့လည်း ခန္တီ ဆိုတာ တည်တည်လေး ခံတာကိုပဲ ‘ခံတည်’ လို့ ခေါ်တာ နော်။ ခံတာကတော့ အကုန်လုံး ခံနေရတာပါပဲ။ ကောင်း တာလည်း ခံရ၊ ဆိုးတာလည်း ခံရနဲ့။ မခံရဘူးလား။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံတာကို တည်တည်လေး ခံမှာလား၊ မဲ့ပြီးတော့ ခံမှာလား။ တည်တည်လေး ခံမယ်။ အဲဒီလို တည်တည်လေးခံတာကိုပဲ ခံတည်လို့ ခေါ်တာ။ ‘ခံမဲ့’ မဖြစ် စေရဘူးနော်။ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ မကျေမနပ်နဲ့ ဒေါသတွေ ဖြစ်ပြီး တော့ ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင်တော့ ဒါ ခန္တီ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြန်မလုပ်တိုင်း ခန္တီလို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ကိုယ့်ကို လာချတယ်။ ပြန်မလုပ်လိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ မကျေမနပ်နဲ့ ဒေါသထွက်နေတယ်ဆိုရင် ဒါ ခန္တီဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူး။ သူက တည်တည်ခံတာမှ မဟုတ်ပဲ။ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ခံတာကိုးနော်။ ‘ခံတည်’ မဟုတ်ဘူး။ ‘ခံမဲ့’ မကျေမနပ်နဲ့ ခံတာ၊ စူစူပုပ်ပုပ်နဲ့ ခံတာမို့လို့ ခန္တီ

မဟုတ်ဘူး။ မတည်မငြိမ် ခံတာမို့လို့ 'ခံမတည်'။ ခန္တီဆိုတာ ခံတာကို တည်တည်လေး ခံတာကို ခေါ်တာပါ။ တည်တည် လေးခံမှ 'ခံတည်'။

ဆောင်ပုဒ်ထဲက 'သစ္စ'ဆိုတာ 'သစ္စာ' လို့ပြောတာ။ သစ္စာပါရမီ။ မှန်မှန်ကန်ကန်ပြော၊ မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ပါ တဲ့။ 'ဓိဋ္ဌာန' ဆိုတာ 'အဓိဋ္ဌာန်'။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ။ ကုသိုလ် ကိစ္စတွေကို ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်တာကို အဓိ-ဋ္ဌာန်ပါရမီလို့ခေါ်တာပါ။ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့ ကုသိုလ် ကိစ္စတွေကို လုပ်ဖြစ်သွားအောင် အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထား တဲ့သဘောပါပဲ။

ဆောင်ပုဒ်ထဲက 'မေတ္တာ' ဆိုတာက 'မေတ္တာ'၊ မေ-တ္တာပါရမီ။ အများရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတဲ့ စိတ် ကလေးကို မေတ္တာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲကနေ အများ အကျိုး လိုလားနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ နှုတ်ကလည်း အများ အကျိုးရှိမယ့်စကားတွေ ပြောရမယ်။ အများစိတ်ချမ်းသာ မယ့်စကားတွေ ပြောရမယ်။ ကိုယ်ကလည်းပဲ အများ အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်တွေ၊ အများစိတ်ချမ်းသာမယ့် အလုပ် တွေ လုပ်ရမယ်။

အမှန်ကတော့ ပါရမီတော် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက် စပ်နေတာပါပဲ။ ဒီပါရမီလေးတစ်ခုတည်းပဲ ဖြည့်တယ်လို့

ဒီလို မရှိဘူး။ တစ်ခုဖြစ်ရင် ကျန်တာတွေလည်း ပါလာ
တာပါပဲနော်။ ထင်ရှားတဲ့ အခြင်းအရာကို ကြည့်ပြီး ဘာ
ပါရမီလို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် အဲဒီပါရမီထဲမှာ တခြားပါရမီ
တွေလည်း အကုန်ပါပါတယ်။

ဥပမာ . . . ကိုယ်စားမယ့် အစားအစာလေး
တစ်ခု ကိုယ်မစားတော့ဘဲ သူများကျွေးလိုက်တယ်ဆိုရင်
အထင်ရှားဆုံးဖြစ်တဲ့ ဒါနပါရမီလည်း ပါတယ်။ ကိုယ်ဆာ
တာလေး သည်းခံလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ခန္တီပါရမီလည်း
ပါတယ်။ ဒါလေးစားပြီးတော့ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ
ဆိုတော့ မေတ္တာပါရမီလည်း ပါတယ်။

တရားသောနည်းနဲ့ ရထားတဲ့ အစားအစာဆို
တော့ သီလပါရမီလည်း ပါတယ်။ အများကြီးပါပဲနော်။
ကံကံရဲ့အကျိုးကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတော့ ပညာပါရမီလည်း
ပါတယ် စသည်အားဖြင့်ပေါ့။ ကောင်းမြတ်တဲ့အလုပ်တစ်ခု
လုပ်လိုက်ရင် ပါရမီ(၁၀)ပါး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အနည်းအများ
သာ ကွာမယ်။ အကုန်ပါတယ်။

ခန္တီထင်ရှားတာမျိုးရှိတယ်။ ဒါနထင်ရှားတာမျိုး
ရှိတယ်။ တစ်ခုခုထင်ရှားတာသာရှိတာ။ ကျန်တာတွေ
လည်း အကုန်ပါတာပဲ။

အခုတရားနာနေတယ်ဆိုတော့ ဘာပါရမီတွေ

ဖြည့်နေတာတုံး။ ထင်ရှားတာကတော့ ပညာပါရမီပေါ့
နော်။ အသိဉာဏ်ပညာတွေ ဆည်းပူးနေတာ။ ဟောတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကိုယ်သိထားတဲ့ အသိတွေ ဖြန့်ဝေနေတာ
ဆိုတော့ ပညာပါရမီတွေ ဖြည့်နေကြတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ညောင်းတာလည်းပါတော့ ညောင်းတာ
ကို သည်းခံတဲ့ ခန္တီပါရမီလည်း မပါဘူးလား။ မဲ့ခံမှာလား။
တည်ခံမှာလား။ တည်ခံနော်။ တည်တည်လေးပဲ ခံနော်။
တည်ခံမှ ခံတည်(ခန္တီ)။ မဲ့ရင်တော့ တရားသိမ်းလိုက်မှာ။
အဲဒီတော့ ခန္တီတွေကလည်း ပါတာပါပဲ။ ဟောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကလည်း သိကြပါစေ၊ ကျင့်နိုင်ကြပါစေ ဆိုပြီးတော့ ဒီမေ-
တ္တာလေးကလည်း ပါနေတော့ မေတ္တာပါရမီလည်း ပါနေ
တာပါပဲ။ အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ။ ပါရမီတစ်ခုဖြည့်ရင်
ကျန်တာတွေလည်း အကုန်ပါတာပါပဲ။

‘ဥပေက္ခာ’ ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လျစ်
လျူရှုတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အရပ်ထဲပြောတဲ့
ဥပေက္ခာဆိုတာက သူ့ကို ငါတော့ လှည့်ကို မကြည့်တော့ဘူး။
သူ့ကို မြွေကိုက်နေတာတောင်မှ လိုက်ခြောက်မပေးတော့
ဘူးဆိုပြီးတော့ အဲဒါကို ဥပေက္ခာလို့ ထင်နေကြတာနော်။
အဲဒါ ဥပေက္ခာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါသနော်။

သူ့အကြောင်း ဘာမှလာပြောမနေနဲ့။ မကြားချင်

တော့ဘူး။ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီလို့ မပြောကြဘူးလား။ အဲဒါ
က ဥပေက္ခာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါသပါ။

ဥပေက္ခာဆိုတာက ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူကိုလည်း ပြန်
မချစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို မုန်းတဲ့သူကိုလည်း ပြန်မမုန်းဘူး။ ကိုယ့်ကို
ချစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်မှာလည်း ချစ်စိတ် မဖြစ်၊ ကိုယ့်ကို မုန်းတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်မှာလည်း မုန်းစိတ်မဖြစ်ဘဲနဲ့ အလယ်အလတ်
ဖြစ်နေတာကို ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တာ။ ပြန်မချစ်၊ ချစ်စိတ်
မဖြစ်ဆိုတာ တဏှာနဲ့ မချစ်တာကို ပြောတာပါ။ မေတ္တာနဲ့
ကတော့ အားလုံးကို ချစ်ပါတယ်။

ဥပ+ဣက္ခာ = ဥပေက္ခာ။ ဥပဆိုတာ အလယ်
အလတ်၊ ဣက္ခာဆိုတာ ရှုမြင်တာ။ ကြည့်တာပါပဲနော်။
ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့လည်း မကြည့်၊ မုန်းတဲ့စိတ်နဲ့လည်း မကြည့်၊
အလယ်အလတ်စိတ်နဲ့ပဲ ကြည့်တာပါ။ အလယ်အလတ်
စိတ်ဆိုတာ ဘာတွေလဲဆိုတော့ ခုနပြောတဲ့ မေတ္တာစိတ်တို့၊
သဒ္ဓါစိတ်တို့ ကောင်းမြတ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ပေါ့။

သူက ကိုယ့်ကို အကျိုးပျက်စီးအောင် လုပ်လို့ဆိုပြီး
တော့ အဲဒီပေါ်မှာ မုန်းတဲ့စိတ်မထားဘူး။ သူ ကိုယ့်အပေါ်
မှာ မကောင်းပြောတာကို လျစ်လျူရှုလိုက်တယ်။ လျစ်လျူ
ရှုပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အကျိုးကို ဆက်လက်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်
လိုက်တယ်။ ဒါ ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တာနော်။

သူ့အကျိုးကို ငါလုံးဝ လုပ်မပေးတော့ဘူး။ ငါ့ကို ဘာမှ အကူအညီလာမတောင်းနဲ့။ ငါသူ့အတွက်ဆိုရင် တော့ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်တော့ ဒါဥပေက္ခာ ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါစေတနာမဲ့တာလို့ပဲ ပြောရမှာ။ မေတ္တာတုံးတာလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။

ဥပေက္ခာ ဆိုတာ ဦးဇင်းတို့ ဇာတ်တော်တွေကို ကြည့်ပေါ့။ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းက မုဆိုးတစ်ယောက် ကို တွင်းထဲကနေ ဆယ်ပြီးတော့ လမ်းပြပေးတယ်။ ရွာရောက်ခါနီးကျမှ ပင်ပန်းလို့ ပေါင်ပေါ်မှာ ခဏအိပ်တာ။ အဲဒါ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ထုပြီးတော့၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မယားကို မျက်နှာလုပ်ဖို့ မျောက်သားဟင်း ချက်စားမယ် ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ချောက်ထဲကနေ ကယ်တင်ပြီး လမ်းပြပေးတဲ့မျောက်ကို သတ်ဖို့ ကြံစည်တာနော်။

မျောက်မင်းကြီးကလည်း ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ပထမတစ်ချက်ထုလိုက်တော့ ခံလိုက်ရတာပေါ့။ ထုလိုက်မှန်းလည်း သိရော ချက်ချင်းပဲ သစ်ပင်ပေါ်ကို တက်ပြေးတယ်။ သေမှာကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမုဆိုး သူ့အိမ် ပြန်မရောက်မှာစိုးလို့ပါ။ သူ့သေသွားရင် ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ လမ်းပြလို့မှ မရတော့ဘဲ။

အဲဒီတော့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီးတော့ သစ်ပင်

ပေါ်ကနေ သွေးစက်တွေနဲ့ လမ်းပြသွားပါတယ်။ ငယ်ငယ် တုန်းကများ ဒီဇာတ်တော်ကို ဖတ်လိုက်ရရင် မျက်ရည် တောင် ကျတာနော်။ သွေးစက်တွေနဲ့ လမ်းပြတယ်။

ငါ့ကို ကျောက်တုံးနဲ့ ထုတဲ့ကောင် တော်ပြီ လမ်း မပြတော့ဘူး။ ဒီကနေပဲ လှည့်ပြန်တော့မယ်ဆိုရင် ဟိုမုဆိုး လည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်ရောက်ပါဦးမလား။ မရောက် တော့ဘူး။ မျောက်မင်းကြီးက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် အပေါ်မှာ ဒုက္ခပေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းပဲ မုန်းတဲ့စိတ်မဖြစ် ဘူး။ မုန်းတဲ့စိတ်မဖြစ်အောင် လျစ်လျူရှုထားလိုက်တယ်။ လျစ်လျူရှုတယ်ဆိုတာ ချစ်စိတ်မုန်းစိတ်ကို လျစ်လျူရှုရမှာ။ လူကို လျစ်လျူရှုရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ပုဂ္ဂိုလ်ကို လျစ်လျူရှုရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းတဲ့သဘော၊ မကောင်းတဲ့သဘော ကို လျစ်လျူရှုရမှာ။ အဲဒီလို သူက ကိုယ့်အပေါ်မှာ မုန်းစ ရာကောင်းအောင် လုပ်တာကို လျစ်လျူရှုပြီးတော့ မမုန်းဘဲ သူ့အကျိုးစီးပွားကို ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ အဲဒါကို ဥပေက္ခာလို့ ခေါ်တာနော်။

ချစ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ တအားကောင်းလို့၊ တအားဂရုစိုက်လို့ ဆိုပြီးတော့ တဏှာရာဂတွေ မဖြစ်စေရဘူး။ မဖြစ်အောင်

လို့ စောင့်ထိန်းရတယ်။ တဏှာဖြစ်တယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်
ပြီး ချစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဥပေက္ခာပါရမီ အားနည်း
သေးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

အဲဒီပါရမီ(၁၀)ပါးကို မြင့်မြတ်လိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၊
သံသရာတစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ကို တက်လှမ်းလိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တိုင်း ဖြည့်ကျင့်ရမှာပါ။

ပါရမီ (၁၀) ပါးဆိုတာ မြင့်မြတ်လိုသူတိုင်းရဲ့
သန္တာန်မှာ မရှိမဖြစ် ရှိရမယ့် စွမ်းရည် (၁၀) မျိုးပါ။ ပါရမီ
(၁၀)ပါးဆိုတာ မြင့်မြတ်သူတိုင်းရဲ့ သန္တာန်မှာ မရှိမဖြစ်
ရှိနေတဲ့ စွမ်းရည် (၁၀)မျိုးပါ။ ပါရမီ (၁၀)ပါးဆိုတာ မြင့်
မြတ်သူတွေရဲ့ စွမ်းရည် (၁၀)မျိုးပါပဲ။

ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင် ရောက်ချင်၊
နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်တဲ့သူတိုင်း ပါရမီ (၁၀)ပါးကို မဖြည့်မဖြစ်
ဖြည့်ကို ဖြည့်ရပါမယ်။ ပါရမီ (၁၀)ပါးပြည့်မှ နိဗ္ဗာန်ကို
မျက်မှောက်ပြုနိုင်တာပါ။

နည်းလမ်းလေးသွယ်ဖြင့်

မငြီးတမ်း ပါရမီဖြည့်မယ်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလောင်းလျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ . . .

အဲဒီပါရမီက ဘယ်အချိန်အထိ ဖြည့်ရမှာတုံးဆို တော့ 'နောက်ဆုံးအထိ' တဲ့။

နောက်ဆုံးဆိုတာက ဘာကို ပြောတာတုံး။ ဘုရား ဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ဘုရားဖြစ်တဲ့အထိပေါ့။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်တဲ့အထိပေါ့။ အဂ္ဂသာဝကဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် အဂ္ဂသာဝကဖြစ်တဲ့ အထိပေါ့။ မဟာသာဝကဆု ပကတိသာဝကဆုပန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ဆု ပြည့်တဲ့အထိ

ပါရမီတွေ ဖြည့်ရမှာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်တော့ ဘာဝနာ(၄)ပါးနဲ့ ဖြည့်ပါတယ်။ ပထမဆုံးဘာဝနာက သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ။ ‘သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ’ ဆိုတာ ပါရမီ တွေအားလုံးကို ဖြည့်တယ်။ ဟိုပါရမီပဲ ဝါသနာပါတယ်ဆို ပြီးတော့ ဟိုပါရမီပဲဖြည့်၊ ဒီပါရမီတော့ ချန်ထား။ ဒီပါရမီပဲ အားသန်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဒီပါရမီပဲဖြည့်၊ ဟိုပါရမီတော့ ချန်ထား။ အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူးတဲ့။ ရှိသမျှပါရမီ (၁၀)ပါး အကုန်လုံး ဖြည့်ပါတယ်။

နောက်ဘာဝနာတစ်ခုက နိရန္တရဘာဝနာ။ ‘နိ- ရန္တရဘာဝနာ’ ဆိုတာ ပါရမီတွေကို အဆက်မပြတ် ဖြည့် တယ်၊ မနားမရပ် ဖြည့်တယ်။ တစ်ရက်ဖြည့်လိုက်၊ နား လိုက်။ တစ်နှစ်ဖြည့်လိုက်၊ နားလိုက်။ တစ်ဘဝ ဖြည့်လိုက်၊ နားလိုက်။ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၊ တစ်ဘဝမှာလည်း အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း မနားမရပ် အဆက်မပြတ် ဖြည့်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက စိရကာလဘာဝနာ။ ‘စိရကာလ ဘာဝနာ’ ဆိုတာ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ဖြည့်ကျင့်တယ်။ တစ်ကမ္ဘာလောက်၊ ဆယ်ကမ္ဘာလောက် အဲဒီလို ဖြည့်ကျင့် တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားဆုပန်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် လေး

အသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ကမ္ဘာပေါင်းလေးအသင်္ချေနဲ့
နောက်ထပ်အစွန်းထွက် တစ်သိန်းပေါ့နော်။ အဲဒီလို လေး
အသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အနည်းဆုံးပေါ့။

ဦးဇင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပညာဓိကဘုရား
ရှင်ဖြစ်တဲ့အတွက် လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြည့်ရ
တယ်။ လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းဆိုတာကလည်း
ဗျာဒိတ်ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကို ပြောတာပါနော်။ ဗျာဒိတ်မရ
ခင်မှာလည်း ဗျာဒိတ်ရဖို့အရေး ပါရမီတွေ ဖြည့်ခဲ့ရသေး
တာပါပဲ။

ခု ဘုရားဖြစ်ချင်၊ ခုချက်ချင်း ဗျာဒိတ်ရတာမဟုတ်
ဘူးနော်။ ဗျာဒိတ်ရတဲ့အဆင့်အထိ ရောက်ဖို့ဆိုတာက
မလွယ်ဘူး။ ဗျာဒိတ်ရခြင်းအင်္ဂါတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။
အဲဒီအထဲမှာ တစ်ခုက ဒီဘဝနဲ့တွင် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်လောက်
တဲ့ပါရမီလည်း ပြည့်ပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ ဗျာဒိတ်ရမယ့်ဘဝပဲ
ရှိသေးတယ်နော်။

ဗျာဒိတ်ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာသာ လေးအသင်္ချေ
နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပါ။ ဗျာဒိတ်မရခင်မှာလည်း ဘယ်
လောက်လို့ ခန့်မှန်းလို့ မရလောက်အောင် ပါရမီတွေဖြည့်
ခဲ့တာပေါ့နော်။

စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယံ၊ စိတ်နဲ့ ဘုရားဆုပန်မယ်လို့

ကြံစည်နေတာလည်း ခုနစ်သင်္ချေတဲ့။ နဝသင်္ချေယျဝါစကံ၊ နှုတ်နဲ့ပဲ ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်နေတာလည်း ကိုးအသင်္ချေတဲ့။ စိတ်နဲ့ကြံတယ်၊ နှုတ်နဲ့ ထုတ်ပြောတယ်ဆို ပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း အလုပ်ကတော့ ပါပြီးသားပါပဲ။

အလုပ်မပါဘဲ စိတ်သက်သက်နဲ့ တွေးနေတာ တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဗျာဒိတ်မရခင်မှာကိုက ကမ္ဘာအသင်္ချေ ပါရမီဖြည့်မှ ဗျာဒိတ်ရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်တာပါ။ ဗျာဒိတ်ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်း လေးအသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ တစ်သိန်းပတ်လုံး အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ပါရမီဖြည့်ရ တယ်။

သဒ္ဓါဓိကဘုရားဆိုရင်တော့ ရှစ်အသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ တစ်သိန်းပေါ့။ ဝီရိယာဓိကဘုရားရှင်ဆိုရင်တော့ တစ်ဆယ့် ခြောက်အသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပေါ့။ ဗျာဒိတ်ရပြီးနောက် ပိုင်းနော်။ အဲဒီလို အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ဇွဲကောင်း ကောင်းနဲ့ ပန်းတိုင် မရောက်မချင်း ပါရမီ ဖြည့်ရပါလိမ့် မယ်။

နောက်ဘာဝနာတစ်ခုက သက္ကစ္စဘာဝနာ။ ရိုရို သေသေ၊ လေးလေးစားစား၊ စိတ်ပါလက်ပါ၊ ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်၊ တက်တက်ကြွကြွ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ အားရပါးရ ဖြည့်ကျင့်ပါတယ်။ ဖြည့်ချင်သလိုလို မဖြည့်ချင်သလိုလိုနဲ့

ဖြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများအတွက် ပါရမီဖြည့်တာ ကို ကိုယ့်အတွက်ရမယ့်သဘောမျိုးနဲ့ကို တစ်ခါတည်း ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ဖြည့်ပါတယ်။ ဒီဘာဝနာ (၄)ပါးက အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။

သက္ကစွကိုပဲ ပိုပြီး ပေါ်လွင်အောင် နှစ်မျိုးထပ်ခွဲ ရင်တော့ သက္ကစွနဲ့ အဘိရတိလို့ ထပ်ခွဲရမှာပေါ့။ သက္ကစွ- ဘာဝနာ - ရိုရိုသေသေ၊ လေးလေးစားစား၊ စိတ်ပါလက်ပါ ဖြည့်တာ။ အဘိရတိဘာဝနာ - ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ တက် တက်ကြွကြွ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြည့်တာ။ အဲဒီလို နှစ်မျိုး ခွဲရင်တော့ ဘာဝနာ(၅)ပါး ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အခုတရားနာပရိသတ်များက ဘာအလောင်း တွေတုံး။

‘မသာလောင်းတွေပါဘုရား’

ဪ... မသာလောင်းဆိုတော့ ဒီဘာဝနာ(၄) ပါး၊ သို့မဟုတ် ဘာဝနာ(၅)ပါး မဖြည့်တော့ဘူးပေါ့လေ။ အနည်းဆုံးတော့ ပကတိသာဝကလောင်းလောက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒီဘဝနဲ့ ကျွတ်ချင် ကျွတ်၊ မကျွတ်လည်းပဲ ဒီဘုရားသာသနာမှာကျွတ်၊ ဒီဘုရားသာသနာမှာ မကျွတ် ရင်လည်း ဘုရားတစ်ဆူဆူရဲ့ သာသနာမှာ ကျွတ်ပေါ့။

လူအများစုအနေနဲ့ကတော့ ပကတိသာဝကဆု

ပန်ပြီးတော့ ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့်ကြရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ သာဝကဆုဆိုတာ အသာထားပေါ့လေ။ သံသရာနဲ့ချီပြီး ပါရမီဖြည့်တာ အသာထား၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် လက်တွေ့ ဘဝတစ်ခုတည်းအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ဝိပဿနာ အလုပ်ကို အားထုတ်နေတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ ပြုနေတဲ့အခါပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ ဘာဝနာတရား (၄)ပါးနဲ့ ပြည့်စုံရမှာပဲနော်။

သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ၊ ကုသိုလ်အားလုံးကို လုပ်ရမယ်။ ဒါန ဝါသနာပါတယ် ဆိုပြီးတော့ ဒါနတွေချည်းပဲ လုပ်မနေရဘူး။ သီလကိုလည်း လုံအောင် ထိန်းရမယ်။ သမထလည်း ပွား၊ ဝိပဿနာလည်း ရှဦး။ ကုသိုလ်(၄)မျိုးစုံ မှ နိဗ္ဗာန်က ရောက်နိုင်တာနော်။

ဘုရားဖြစ်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဒီဘာဝနာ(၄)မျိုး ဆောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုး ဒီဘဝနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဒီဘာဝနာ(၄)မျိုး ဆောင်ရမှာပါပဲ။

သဗ္ဗသမ္ဘာရဘာဝနာ၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ဝေယျာဝစ္စ စတဲ့ကုသိုလ်တွေ အကုန်လုပ်ပါ။ ကြုံရင်ကြုံသလို လုပ်ပါ။ လက်လှမ်းမီရင် မိသလိုလုပ်ပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှောက် ရောက်လာရင် ရောက်လာသလို လုပ်လိုက်ပါ။ ဟိုဟာတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီဟာတော့ မလုပ်ချင်ဘူးနဲ့ ဒီလို ငြင်းတာ

မျိုး၊ စွန့်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့။

နိရန္တရဘာဝနာ၊ တစ်ရက်လုပ်လိုက်၊ တစ်ရက် နား
လိုက်။ ရိပ်သာမှာ တစ်ပတ်လောက် သွားအားထုတ်လိုက်၊
အိမ်ရောက်တော့ အေးအေးပြန်နားလိုက်။ အဲဒီလို လုပ်ရ
မှာလား။ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မနားမရပ် ကြားမပြတ်၊ အဆက်
မပြတ်ကို အားထုတ်ကြရမှာ။ ဝိပဿနာတစ်ခုတည်း
မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကုသိုလ်မဆိုပဲနော်။

နောက်ဘာဝနာတစ်ခုက စိရကာလဘာဝနာ။
ကြာမြင့်စွာ လုပ်ရမယ်။ တစ်နှစ်လောက်တော့ လုပ်ပြီး
တော့ တော်ပြီ ဆိုပြီးတော့ ရပ်မထားရဘူး။ ဒီဘဝနဲ့ ပြော
မယ်ဆိုရင်တော့ မသေမချင်းပေါ့နော်။ မသေခင်မှာ ရဟ-
န္တာဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရဟန္တာမဖြစ်မချင်းပေါ့။

ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့လည်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေ
ရဖို့၊ သတိဉာဏ်ထင်ရှားဖို့အတွက်တော့ အမြဲအားထုတ်နေ
ကြရတာပါပဲ။ အဲဒီလို ကြာမြင့်စွာလည်း အားထုတ်ရမယ်။

ပြီးတော့ သက္ကစွဘာဝနာ။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊
တက်တက်ကြွကြွ၊ လေးလေးစားစားနဲ့လည်း အားထုတ်ရ
မယ်။ ရည်းစားခိုးတာလောက်တောင်မှ မတက်ကြွဘူးလို့
တော့ မဖြစ်စေရဘူးနော်။ ဟုတ်လား။ လူပျိုဘဝ ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့သူ ပိုးတာကျတော့ မတက်ကြွဘူးလား။ တက်

ကြွတယ်။ ညနေတိုင် ညနေတိုင် အပြင်ထွက်တော့မယ် ဆိုရင် ရေမိုးတွေ ချိုးလို့၊ သနပ်ခါးလေး လိမ်းလို့၊ ရေမွှေးလေး ဆွတ်လို့။

အဲဒီတော့ ပါရမီဖြည့်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရည်းစား၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုးတာပန်းတာလောက်တောင်မှ၊ ကိုယ့်ရည်းစားနဲ့ တွေ့ရမှာလောက်တောင်မှ မတက်ကြွဘူးဆိုရင်တော့ ပါရမီပြည့်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား။ မလွယ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီဘာဝနာက အရေးကြီးတယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ကို ပါရမီဖြည့်ရမှာနော်။ ပါရမီတွေဖြည့်နေရတာကို ရည်းစားနဲ့ တွေ့ရခါနီး တက်ကြွနေသလိုမျိုး၊ ရည်းစားနဲ့ ခိုးပြေးခါနီး တက်ကြွနေသလိုမျိုးကို တက်ကြွနေရပါမယ်။

ကဗျာထဲက ‘နောက်ဆုံးအထိ’ ဆိုတာက ‘စိရကာလဘာဝနာ - ကြာမြင့်စွာ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း’ ကို အဓိကရည်ညွှန်းပါတယ်။ ကြာမြင့်စွာ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ရင် အားလုံး အစုံအလင် ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ အဆက်မပြတ် ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ တလေးတစား ဖြည့်ကျင့်ခြင်းတွေလည်း အကုန်ပါဝင်သွားပါတယ်။

ပါရမီဖြည့်တာ

အများချမ်းသာဖို့အတွက်ပါ

လူနတ်များစွာ၊ ချမ်းသာရေးမို့ . . .

မြတ်စွာဘုရား ပါရမီတွေ ဖြည့်တာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အများရဲ့ ပူဇော်ဦးခိုက်တာ ခံချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူများကို ဆရာကြီးလုပ်ချင်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာဖို့အတွက် ပါရမီတွေ ဖြည့်ခဲ့တာပါ။

တချို့ကလည်း ဘုရားဆုပန်တာ ရှိတယ်။ ဘုရားအကြောင်းဆိုတော့လည်း ဗုဒ္ဓဝင်တွေဖတ်၊ သံဃာတော်တွေဟောတာနာ၊ စာအုပ်တွေ ဖတ်နဲ့ပေါ့လေ။ ဘုရားဆိုတာ ဘယ်လိုတန်ခိုးကြီးတယ်။ အံ့ဩဖွယ်တွေကို ဖန်တီးနိုင်

တယ်။

ဒါတွေကို ဖတ်ပြီးတော့ ကိုယ်က အားကျတယ်။ ဘုရားလို တန်ခိုးတွေ ကြီးချင်တယ်။ ဘုရားလို တန်ခိုးကြီး ပြီးတော့ သူတစ်ပါးဦးခိုက်ရှိခိုးတာ ခံချင်လို့ ဘုရားဆုပန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ ဘုရား ဆု ဗျာဒိတ်ရဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူးနော်။

ဦးဇင်းတို့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အဘိဓမ္မာ တရားဟောပြီးတော့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညမှာ သင်္ကဿ- နဂိုရ်ပြည်ကို ပြန်ဆင်းလာတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကျက်သရေတော်ကို ကြည့်ပြီးတော့ ဘုရားဆုပန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ အများကြီးပါပဲ။ အများကြီး မဟုတ်ဘူး။ အကုန်လုံးပဲ။

မြတ်စွာဘုရား နတ်ပြည်ကနေ ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ပတ္တမြားစောင်းတန်း၊ စောင်းတန်းကြီး သုံး သွယ်နဲ့ နတ်တွေ၊ ဗြဟ္မာတွေ၊ သိကြားတွေ၊ နဂါးဂဠုန် ကု- မ္ဘဏ်ယက္ခတွေ ခြံရံပြီးတော့ နတ်ပြည်ကနေ ဆင်းသက်လာ တယ်။ လူတွေကလည်း နတ်တွေကို မြင်ရတယ်။ နတ်တွေက လည်း လူတွေကို တိုက်ရိုက်မြင်ရတယ်။

အဲဒီလိုမြင်ရတော့ မြတ်စွာဘုရားကို နတ်ဗြဟ္မာ တွေ ရှေ့နောက်ဝဲယာ ခြံရံပြီးတော့ ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေ စောင်းတန်း၊ ပတ္တမြားစောင်းတန်းနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊

တောက်တောက်ပပ၊ ထိန်ထိန်ဝါဝါ ဆင်းသက်လာတာတွေ့
တော့ အဲဒါကို ဖူးတွေ့ရတဲ့ လူသားတွေ အကုန်လုံး ငါ
ဘုရားဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ ဆိုပြီးတော့ ဘုရားဆုပန်ကြ
တယ်။ ဘုရားဆုတောင်းကြတယ်။ ဘုရားဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်
အင်အားကြီးမားစွာ ဖြစ်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ဖြစ်ချင်တာက သတ္တဝါတွေ ကယ်
တင်ချင်လို့ ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားတန်ခိုးရှိတာ
ကို ကြည့်ပြီးတော့ အားကျတာ။

(၆)နှစ်သား ကလေးတစ်ယောက်ပြောသလိုပေါ့
လေ။ သား တရားအားထုတ်ရဲ့လားလို့ မေးကြည့်တော့
တစ်နေ့ (၅)မိနစ်လောက် တရားထိုင်တယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့
တရားထိုင်တာလဲဆိုတော့ ဝူခုန်းလို့ တန်ခိုးကြီးအောင်လို့
တဲ့။ သူက ဝူခုန်းကား နေ့တိုင်းကြည့်နေတာကိုးနော်။

ဝူခုန်းရဲ့ ပျံတာတွေ လွှားတာတွေ မြင်နေရတော့
အဲဒီလို တန်ခိုးကြီးချင်လို့တဲ့။ ဘုန်းဘုန်းဘုရားတဲ့။ သား
ဘယ်နှလလောက်ကြာရင် ဝူခုန်းလို့ ဖြစ်မှာလဲတဲ့။ ကလေး
ဆိုတော့လည်း ပြောရတာပေါ့။ သား တစ်နေ့ကို အနည်း
ဆုံး (၅)မိနစ်လောက် စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်သွား။ နောက်တစ်
နှစ် ဆိုရင်တော့ သားက ဝူခုန်းထက်ကို သာသွားမှာ။
ဒီလိုပြောရတာပေါ့။ ဒါမှလည်း အားထုတ်ချင်မှာကိုးနော်။

တကယ်လို့ ဝူခုန်းလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်အား ထုတ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ အခုတရားပရိသတ်ရော တရားတွေ အားထုတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်ချင်လို့တုံး။ ဝူခုန်းထက်သာချင်တဲ့သူတွေ ပါလား။ မပါဘူး ဟုတ်လား။

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့ . . .

လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာဖို့ဆိုတဲ့ နေရာမှာ လောကီချမ်းသာအနေနဲ့လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝလို့၊ အနာရောဂါတွေ ကင်းရှင်းလို့ စသည်အားဖြင့် လောကချမ်းသာနဲ့လည်း ချမ်းသာစေချင်တာပါပဲ။

လောကုတ္တရာချမ်းသာလို့ခေါ်တဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာနဲ့လည်း ချမ်းသာစေချင်တာပါပဲ။ လောကီချမ်းသာရော၊ လောကုတ္တရာချမ်းသာရော ချမ်းသာ(၂)မျိုးလုံးနဲ့ ချမ်းသာစေချင်တာပါပဲ။

အဓိကကတော့ လောကုတ္တရာချမ်းသာပေါ့။ လောကုတ္တရာချမ်းသာကို အပြည့်အဝ မရသေးခင်မှာလည်း လောကီချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံစေချင်တာပဲ။ ဆင်းရဲမွဲတေပြီးတော့ ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေတာကို မြတ်စွာဘုရား မမြင်ချင်ပါဘူး။ အလောင်းတော်ဘဝမှာကတည်းကိုက အများချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။

ဘုရားဖြစ်တဲ့ဘဝမှာလည်း . . . နိဗ္ဗာန်ရောက်

ကြောင်းတွေပဲ ဟောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်ရောက်
ကြောင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းပေါ့။
လောကီကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို
တော့ လောကီကြီးပွားရေးတရား ဟောပေးတာပါပဲ။ ဈေး
သည်သုတ္တန်တို့ဘာတို့တောင် ရှိသေးတယ်နော်။ ဈေးသည်
တွေ ကြီးပွားကြောင်းတရားတွေ ဟောထားတာနော်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက လောကီကြီးပွားရေး
တရားတွေရော၊ လောကုတ္တရာကြီးပွားရေးတရားတွေရော
ဟောတာပါပဲ။ ပါရမီဖြည့်စဉ်မှာလည်း လောကီရေးရာ၊
လောကုတ္တရာရေးရာ အများအကျိုးစီးပွားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား
တော်မူခဲ့တာပါပဲ။

မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ပဲ ပါရမီဖြည့်
ခဲ့ရတာပေါ့။ ဘုရားလောင်းဆိုတာက သောတာပန် စသည်
ဖြစ်လို့မှ မရဘဲကိုးနော်။ သောတာပန် စသည် ဖြစ်သွားရင်
လည်း ဘုရားမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အဲဒီတော့ ပုထုဇဉ်
ဘဝနဲ့ပဲ ပါရမီဖြည့်ရတယ်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပုထုဇဉ်ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရားသာသ
နာနဲ့ ကြုံတဲ့အခါမှာ သာသနာ့ဘောင်ဝင်လို့၊ ပရိယတ် ပဋိ
ပတ်တွေ ကြိုးစားအားထုတ်လို့ တပည့်တပန်းကို ဟောပြော
ပြသလို့၊ ကိုယ်ကတော့ ပုထုဇဉ်ဘဝနဲ့ပဲ ပါရမီဖြည့်ပေမယ့်

ကိုယ့်ဆီမှာ တပည့်ခံလို့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မ
ရေမတွက်နိုင်ဘူး။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်
ဖြစ်သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရေတွက်နိုင်ပါဘူး။

ရဟန္တာဆီသွားပြီး တပည့်ခံမှ ကိုယ်က ရဟန္တာဖြစ်
မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပုထုဇဉ်ဆီ တပည့်ခံလည်း ရဟန္တာ
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဆေးပေါင်းခတဲ့မျက်ရည်စာအုပ်မှာ မဟာသီဝ
မထေရ်ကြီးဆိုရင် ဒီအတိုင်းပဲပေါ့နော်။ ပုထုဇဉ်ဘဝတုန်းက
ကိုယ့်ဆီ နည်းခံပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာက ခြောက်
သောင်းတောင်ရှိတယ်။ ကျမ်းတစ်စောင်ကတော့ သုံး
သောင်းပေါ့လေ။ အနာဂါမ်စသည်ဖြစ်တာကတော့ ရေ
တောင် မရေတွက်နိုင်ဘူးတဲ့။ ကိုယ်ကတော့ ပုထုဇဉ်ပဲရှိ
သေးတယ်။

မာတိကမာတာဝတ္ထုမှာလည်း ကြည့်လိုက်ပေါ့
နော်။ ရဟန်းတော်အပါး(၆၀)က ပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတယ်။
မာတိကမာတာကတော့ ဘာဖြစ်သွားတုံး။ အနာဂါမ်ဖြစ်
သွားတယ်။ ပုထုဇဉ်ဆီတပည့်ခံပြီးတော့ အနာဂါမ်ဖြစ်သွား
တာနော်။

ရွှေဥမင်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီးရှိတုန်းက
ဒကာတစ်ယောက်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးမြို့တစ်မြို့သွား

တော့ ကားပေါ်မှာ လိုက်ပါသွားရတယ်။ လိုက်သွားတော့
နောင်တော်ကြီးဓမ္မဒူတရဲ့ တရားခွေ ဖွင့်ထားတာပေါ့။ တိပ်
ခွေထဲမှာလည်း ‘ဦးဇင်းက ပုထုဇဉ်ပဲရှိသေးတယ်’ လို့ နောင်
တော်ကြီး ပြောလိုက်တာ ပါသွားတယ်။

ပါသွားတော့ အဲဒီဒကာကြီးက ဘာပြောလဲဆို
တော့ . . .

‘ဆရာတော်ဘုရား . . . ၊ ဒီလောက် ပရိယတ်၊
ပဋိပတ်နဲ့ ပြည့်စုံပြီး ဒီလောက် အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားအား
ထုတ်နေတဲ့ ဆရာတော်တောင်မှ အခုမှ ပုထုဇဉ်ပဲရှိသေး
တယ်ဆိုတော့ . . . တပည့်တော်တို့ဆိုရင်တော့ ဘယ်တော့
မှ တရားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

အဲဒီလို ပြောတယ်နော်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့ . . .

‘သူများပုထုဇဉ်ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်တရားကိုယ် အားထုတ်နေဖို့ အဓိကပါ’

ကိုယ့်တရားကိုယ် အားထုတ်နေရင် ဟောတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပြသတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပုထုဇဉ်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့
ရဟန္တာအထိ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။

သူများ ပုထုဇဉ်ဖြစ်တာ၊ မဖြစ်တာ ကိုယ်နဲ့ ဘာ
မှမဆိုင်ပါဘူးနော်။ တရားမှန်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။

တရားသာမှန်လို့ကတော့ တရားပြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပုထုဇဉ်အကြီး
စားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပုထုဇဉ်အသေးစားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တရားရ
မှာပါပဲ။ နောင်တော်ကြီး ဓမ္မဒူတပြောထားတာတော့
'ဦးဇင်းက ပုထုဇဉ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ပုထုဇဉ်မှာတောင်မှ
ပုထုဇဉ်အသေးစားပဲ ရှိပါသေးတယ်' တဲ့။

ပုထုဇဉ်ပဲရှိသေးတယ်ဆိုတာကလည်း အကြောင်း
အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ နောင်တော်ကြီးဓမ္မဒူတ
ဘုရားဆုပန်ထားတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဘဝ သောတာပန်
ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပန်တယ် မပန်ဘူးဆိုတာ
ကတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူးနော်။

လူနတ်များစွာ၊ ချမ်းသာရေးမို့ . . .

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ဘဝ ပုထုဇဉ်ဖြစ်
ပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်းပြုပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရသွားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ အလောင်း
တော်ဘဝကတည်းကိုက အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့
တာပါပဲ။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ
ပြုပြီးတော့ ကောင်းကျိုးတွေ ရသွားတာကတော့ ပြောမနေ
နဲ့တော့ပေါ့။

ဘုရားဆုပန်ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း စဉ်းစားရမှာ
က ငါဘာလို့ ပန်ချင်တာလဲ။ ဘုရားရဲ့ တန်ခိုးကြီးတာတွေ

ကို အားကျလို့လား။ ဘုရားရဲ့ ကျက်သရေတော်တွေကို အားကျလို့လား။ အဲဒီလို အားကျရင်တော့ဖြင့် ဘုရားဆု ပန်မနေနဲ့တော့။ ဘုရားသာသနာနဲ့ လွဲရုံပဲ အဖတ်တင် လိမ့်မယ်နော်။

တကယ်ကို သတ္တဝါတွေရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဉာဏ်နဲ့ မြင်လို့ ကိုယ်တရားရသလို သူများလည်း တရားရစေချင် တယ်။ ကိုယ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ရင် သတ္တဝါတွေလည်း ရောက် စေချင်တယ်။ ကိုယ်သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကနေ လွတ်မြောက် ရင် သူတို့တွေလည်း လွတ်မြောက်စေချင်တယ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာ အစစ်အမှန်ရှိမှ ဘုရားဆုပန်ပါ။

ကိုယ့်မှာ တကယ်မေတ္တာရှိမရှိ မေးဦးပေါ့နော်။

‘တစ်လောကလုံးမှာ အမြတ်ဆုံး’ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် ကို လိုချင်လို့ ဘုရားအလောင်းတော်တွေ ဘုရားဆုပန်ကြ တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်သံသရာက လွတ်သလို သတ္တဝါ တွေလည်း သံသရာက လွတ်စေချင်လို့၊ ကိုယ် နိဗ္ဗာန်ချမ်း သာ ရသလို သတ္တဝါတွေလည်း နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရစေချင်လို့ ပါ။ ပါရမီဖြည့်တယ် ဆိုတာကလည်း အများချမ်းသာ ကြောင်းအလုပ်တွေ လုပ်ပေးတာပါပဲ။

အများအတွက် အသက်ပေးရဲမှ

ဘုရားဖြစ်မယ်

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့၊

အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည် . . .

ပါရမီတွေ ဖြည့်ခဲ့တာက ဘယ်လောက်အထိ
အောင် ဖြည့်ခဲ့တာတုံး။ အသက်ပေးပြီးတော့ကို ဖြည့်ခဲ့တာ
ပါ။ အသက်တွင် ပေးတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။
အသက်ကတော့ အထွတ်အထိပ်ပေါ့။

ပါရမီက သုံးမျိုးရှိတယ်လေ။ ပါဠိလိုပြောမယ်ဆို
ရင်တော့ မူလပါရမီ၊ ဥပပါရမီ၊ ပရမတ္ထပါရမီ ဆိုပြီးတော့
ပါရမီတစ်မျိုးတစ်မျိုးမှာ ဘယ်နှမျိုးကွဲသွားလဲ။ သုံးမျိုးကွဲ
သွားတယ်။

ဒါနပါရမီမှာပဲ မူလဒါနပါရမီဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်
တဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကို စွန့်လွှတ်တာ။ ပြင်ပပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ၊
စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ဆွမ်းတွေ၊ သင်္ကန်းတွေ စသည်အားဖြင့်
ပေါ့။ အဲဒီလို ပြင်ပရုပ်ဝတ္ထုတွေကို စွန့်တဲ့ဒါနပါရမီကျတော့
ဘာဒါနပါရမီတဲ့တုံး။ မူလဒါနပါရမီ။ တစ်နည်းပြောရင်
တော့ ရိုးရိုးဒါနပါရမီပေါ့။

ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အင်္ဂါဖြစ်တဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ ခြေ
လက်တွေကို စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ လှူဒါန်းတာကျတော့ ဒါန
ဥပပါရမီ။ သွေးလှူတယ်ဆိုရင်လည်း ဒါနဥပပါရမီ ဖြစ်
သွားတာပေါ့နော်။ ရိုးရိုးပါရမီ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့
အသွေးအသားကို လှူလိုက်တာနော်။ တချို့ အသည်းတွေ
လှူတယ်၊ ကျောက်ကပ်တွေလှူတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလား။
ရှိတယ်နော်။ မျက်မှောက်ဘဝမှာကိုပဲ မြင်နေရတာပဲ။ အဲဒီ
လို ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး
တော့ လှူဒါန်းတာကျတော့ ဒါနဥပပါရမီ။

ဒါနပရမတ္ထပါရမီ ဆိုတာက အသက်ကိုပါ စွန့်
လွှတ်ပြီးတော့ လှူဒါန်းတာ။ ဘုရားလောင်း ယုန်မင်းဘဝ
တုန်းက ကိုယ့်မှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုက မရှိလို့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့
လှူဖွယ်ဝတ္ထု မြက်ကလည်း ဘယ်သူမှ စားမှာမဟုတ်လို့ဆို
ပြီးတော့ အခုနေများ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်လာရင် ငါ မီးပုံကြီးထဲ

ခုန်ဆင်းပြီးတော့ အသားကို အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူလိုက်
မယ်။ ဒီလို စိတ်ကူးထားတာနော်။ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီအနေနဲ့
လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

တကယ်လို့ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က ငါ့အသားစားချင်
ပါတယ်ဆိုပြီးတော့ အလှူလာခံရင် ငါမီးပုံကြီးထဲ ဆင်းပြီး
တော့ လှူလိုက်မယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်။ သိကြားမင်းက
သိတော့ ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ယုန်ကလေးဆီ
လာအလှူခံပါတယ်။ ယုန်သားလေး စားချင်လို့ပါ ဆိုတော့
မပူနဲ့ဆိုပြီးတော့ မီးဖိုကြီး ဖိုခိုင်းပြီးတော့ မီးဖိုကြီးထဲ ခုန်
ဆင်းတာပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဘုရားလောင်းရဲ့ ပါရမီတန်ခိုး
တော်ကြောင့် မီးတော့ မလောင်ဘူးပေါ့။ ငါမီးပုံကြီးထဲကို
ခုန်ဆင်းလည်း လောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိုက်တင်လုပ်
ပြီးတော့ ခုန်ဆင်းလိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီးတော့ ခုန်ဆင်းတာ
ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူးနော်။

အခု ယောဂီတို့ မီးပုံကြီးထဲ ခုန်ဆင်းဆိုရင် ခုန်
ဆင်းရဲ့ပါ့မလား။ တကယ်မလောင်ဘူးလေ။ လောင်ရင်
လည်း နောက်ကနေ ရေလောင်းပေးပါ့မယ်။ ဟုတ်လား။
အဲဒီလို အိုက်တင်လုပ်ပြီးတော့ ခုန်လို့ မရဘူးနော်။

အခု ယုန်က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို

လောင်ပြီးတော့ ယုန်သားလေး မွမွလေး စားရပါစေ ဆိုပြီး
တော့ အာရုံပြုထားတာနော်။ ဘယ်လောက်များ မေတ္တာ
တရား ကြီးမားသလဲဆိုတော့ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းတော့မယ်
ဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါလိုက်သေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ သူ့အမွေးတွေကြားထဲမှာ ညပ်နေတဲ့အကောင်လေး
တွေ မီးလောင်ပြီးတော့ သေမှာစိုးလို့တဲ့။

ကိုယ့်အသက်သာ စွန့်တာနော်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်
မှာရှိတဲ့ အကောင်လေးတွေကို မသေစေချင်ဘူး။ အဲဒီတော့
ဒါနပါရမီလို့ ဆိုပေမယ့် အကောင်လေးတွေ မသေစေချင်
တာကျတော့ မေတ္တာလည်း ပါသွားပါတယ်။ သီလလည်း
ပါသွားပါတယ်။ ပါရမီတွေ အများကြီးပါတာပါပဲ။ ပါရမီ
တစ်ခု ဖြည့်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့(၉)ပါးက တစ်နွယ်ငင်တစ်စင်
ပါ အကုန်လုံး ပါတာပါပဲ။ ဒီယုန်ဘဝမှာ ဒါနပါရမီကို အ
သက်ပေးပြီးတော့ ဖြည့်တာပေါ့။

အသေခံပြီး စွန့်မယ်ဆိုတဲ့စိတ် ရှိပြီးသား ဖြစ်နေ
တဲ့အတွက်ကြောင့် တကယ်မသေပေမယ့် ဒါနပရမတ္ထပါရမီ
လို့ပဲ ဆိုရမှာနော်။ တကယ်သေသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သေ
သွားတဲ့ဘဝတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ခန္တီပါရမီနဲ့ ပတ်သက်လို့
လက်ဖြတ်၊ ခြေဖြတ် ခန္တီဝါဒီရသေ့တို့ ကြားဖူးပြီးသားနော်။
ဝတ္ထုကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးဇင်းတို့ သိပ်မပြောတော့

ဘူး။

လူနတ်များစွာ၊ ချမ်းသာရေးမို့၊ အသက်ပေးလို့
ဖြည့်ခဲ့သည် . . .

အဲဒီတော့ ပါရမီတစ်မျိုးတစ်မျိုးကို သုံးမျိုးသုံးမျိုး
ဆိုတော့ ပါရမီဆယ်ပါးနဲ့ မြောက်လိုက်တော့ ဘယ်နှမျိုးဖြစ်
သွားတုံး။ သုံးဆယ်။ အဲဒါကိုပဲ ပါရမီဆယ်ပါး၊ အပြား
သုံးဆယ်။ အပြားသုံးဆယ်ဆိုတော့ အလုံးခြောက်ဆယ်
လားဆိုပြီးတော့ မေးတဲ့သူလည်း ရှိသေးတယ်နော်။ ဟုတ်
လား။ အပြားက သုံးဆယ်ဆိုတော့ အလုံးက ခြောက်ဆယ်။
သူက ဆတိုးနဲ့ သွားတာကိုးနော်။

အဲဒီတော့ အပြားဆိုတာက အပြားတွေ၊ အလုံး
တွေကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါဠိစာပေ အသုံးအနှုန်း
ပေါ့။ အမျိုးအစားကွဲသွားတာကို အပြားလို့ ခေါ်တာနော်။
ပါဠိ လို တိုက်ရိုက်သုံးလိုက်တော့ ဘေဒတို့၊ ဝိဇာတို့ဆိုတာ
အပြားအားဖြင့်၊ ပြားတယ်၊ ကွဲပြားတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာ
ကိုး။ အပြားသုံးဆယ် = သုံးဆယ် အပြား၊ သုံးဆယ်ခု ကွဲပြား
သွားတယ်။ ဒီလိုပြောတာပါနော်။ ပါရမီဆယ်ပါး၊ အပြား
သုံးဆယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။

မူလပါရမီ၊ ဥပပါရမီ၊ ပရမတ္ထပါရမီ။ ဒီသုံးမျိုး
ကိုင်ထားပြီးတော့ ဒါန၊ သီလ စတဲ့ ပါရမီဆယ်ပါးနဲ့ တွဲလိုက်

တဲ့အခါကျတော့ ပါရမီအပါးသုံးဆယ်။ ပါရမီ အပြားသုံးဆယ်။

သာဝကဆုပန်တဲ့သူက ရိုးရိုးပါရမီ (၁၀)ပါးပဲ ဖြည့်ရပါတယ်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဆုပန်တဲ့သူက ရိုးရိုးပါရမီ (၁၀)ပါးရော၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါစွန့်တဲ့ ဥပပါရမီ (၁၀)ပါးရော၊ ပါရမီအပါး (၂၀) ဖြည့်ရပါတယ်။ ဘုရားဆုပန်တဲ့သူက အဲဒီပါရမီအပါး (၂၀)ရော၊ အသက်စွန့်တဲ့ ပရမတ္ထပါရမီ (၁၀)ပါးရော၊ ပါရမီအပါး (၃၀) ဖြည့်ရပါတယ်။

ပြင်ပပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စွန့်နိုင်မှ သာဝက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြင်ပပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုရော၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါရော စွန့်နိုင်မှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပြင်ပပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုရော၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါရော၊ အသက်ရော စွန့်နိုင်မှ ဘုရားဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အများကောင်းကျိုးအတွက် အသက်ကိုပါ စွန့်ရဲတဲ့သူမှသာ ဘုရားဖြစ်နိုင်တာပါ။

ပါရမီဆိုတာ

— ဖြည့်နေမှ ပြည့်တာပါ —

ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး ခဏခဏပြောတော့ ပါရမီဆိုတာ ဘာလဲလို့မေးလိုက်ရင် ဖြည့်တယ်ချည်းပြောကြတာနော်။ ခုနလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ပါရမီဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ ဖြည့်ကျင့်တာလို့ ပြောကြတယ်။ ပါရမီဆိုတာ ဖြည့်ကျင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပါရမီဆိုတာ ခုနက ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ဘာတဲ့တုံး။ မြင့်မြတ်သူတို့ရဲ့အလုပ်၊ မြင့်မြတ်သူဖြစ်ကြောင်းအလုပ်၊ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်း နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေနိုင်တဲ့ အလုပ်။ အဲဒီပါရမီဆိုတာကလည်း အလိုလိုပြည့်သွားတာလား။ ဖြည့်မှ ပြည့်တာလား။ ဖြည့်မှ ပြည့်တာပါ။ ဖြည့်တယ်ဆိုတဲ့

စကားလုံးလေးကို ကြည့်ပြီးတော့ ပါရမီမရှိဘူး ညည်းမနေနဲ့။ ပါရမီရှိချင်ရင် ခုချက်ချင်း ထဖြည့်လိုက်ပေါ့။

‘တရားအားထုတ်တာ ဒီဘဝ သောတာပန်ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်။ တရားအားထုတ်ရတာလည်း စိတ်က မတည်ငြိမ်ဘူး။ ပါရမီ မပါဘူး ထင်ပါတယ်။ အားမထုတ်တော့ပါဘူး’ ဆိုရင် အဲဒီပါရမီ ဘယ်တော့ ပြည့်မတုံး။ ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုကတည်းကိုက ဖြည့်မှ ပြည့်တာနော်။ မပြည့်ဘူး ဆိုပြီးတော့ မဖြည့်ဘဲနေရင် ဘယ်တော့မှ ပြည့်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

တံစက်မြိတ်အောက်မှာ ချထားတဲ့ ရေအိုးလေး မိုးရေတစ်စက်ချင်း တစ်စက်ချင်း ကျပေမယ့် ဖြည့်ပါများတော့ ပြည့်သွားတာပါပဲ။ ပျားကောင်လေးတွေလည်း ပန်းဝတ်ရည် တစ်ခါစုပ် နည်းနည်း နည်းနည်းနဲ့ ကြာတော့ ပျားရည်တွေ အများကြီး ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ အံ့ဩစရာတောင် ကောင်းတယ်နော်။

ကုန်တာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဥပမာ - မိုင်လိုဘူးတို့၊ အိုဗာတင်းဘူးတို့ ဘူးအကြီးကြီးထဲကဆိုရင် အစက ဖျော်ခါစဆိုရင် ကုန်မယ်လို့တောင် မထင်ဘူးနော်။ တစ်ယောက်တည်းသောက်တယ်ဆိုရင်ပေါ့။ တစ်နေ့နည်းနည်း နည်းနည်းနဲ့ သောက်သွားတာ ကြာတော့လည်း ကုန်

သွားတာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဖြည့်တာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နည်း
နည်း နည်းနည်းနဲ့ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေဆိုပြီး
တော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ မနေပါနဲ့။

တရားအားထုတ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘တစ်နေ့
အနည်းဆုံး ငါ့မိနစ်တော့ အားထုတ်ပါ’ ဆိုတာ ဦးဇင်းတို့က
အမြဲတမ်း ပြောပါတယ်။ အခုလို တရားပွဲတွေမှာတော့
သိပ်မပြောပါဘူး။ အပြင်မှာတော့ အမြဲတမ်း ပြောပါတယ်။

တစ်နေ့ငါ့မိနစ်အားထုတ်လို့ ဘာမှမထူးဘူးလို့
မထင်နဲ့။ တစ်နေ့ငါ့မိနစ်ဆိုတော့ ငါ့မိနစ်စာပါရမိတော့
မပြည့်ဘူးလား။ ပြည့်ပါတယ်။ အဲဒီလို နည်းနည်း နည်း
နည်းနဲ့ ဖြည့်သွားတော့မှ ပါရမိဆိုတာက ပြည့်မှာပေါ့။

‘တစ်နေ့ ငါ့မိနစ်’ ဆိုတာ တခြားဘာအလုပ်မှ
မလုပ်ဘဲ သီးခြားတရားသက်သက် ရှုမှတ်တာကို ပြောတာ
ပါ။ တခြားအလုပ်တွေ လုပ်ရင်းနဲ့လည်း ကြိုးကြားကြိုးကြား
တစ်စက္ကန့်ရ တစ်စက္ကန့် ရှုမှတ်သွားမယ်ဆိုရင် ပါရမိက
ခဏခဏ ဖြည့်နေတဲ့အတွက် ခဏခဏ ပြည့်နေတော့မှာ
ပါပဲ။

တရားအားထုတ်တဲ့အလုပ်နဲ့လည်း ပါရမိဖြည့်ရ
မှာပါပဲ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဝေယျာဝဇ္ဇ၊ တရားနာ၊ တရားဟော

စတဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေနဲ့လည်း ပါရမီဖြည့်ရမှာပါပဲ။

ကိုယ်အားသန်ရာ ကုသိုလ်အလုပ်တွေကို စွမ်းနိုင်သလောက် လုပ်ရင်း တရားဘာဝနာလေး တွဲအားထုတ်သွားမယ်ဆိုရင် ပါရမီတွေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြည့်ပြည့်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကုသိုလ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနဲ့ အမြဲတမ်း ပါရမီဖြည့်နေရင် တရားထူးတရားမြတ် ရနိုင်တဲ့အဆင့်အထိ ပါရမီပြည့်သွားမှာပါပဲ။

လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမှီ၊ အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည် . . .

ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ကဗျာလေးကို စကားလုံးတစ်လုံးချင်း ခံစားလိုက်မယ်ဆိုရင် ကုန်ကို မကုန်နိုင်တော့ဘူးနော်။ ဒီနေ့တော့ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ကဗျာလေးကို 'အရှင်ဆန္ဒာဓိက ခံစားတင်ပြသည်'ပေါ့။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကဗျာလေးကို ခံစားတင်ပြနေတာနော်။ ပလ္လင်ပေါ်ရောက်မှ ခေါင်းထဲပေါ်လာတာလေးတွေကို ခံစားတင်ပြနေတာနော်။ ရှည်တယ်လို့တော့ မအောက်မေ့နဲ့။

တရားကိုက ခံစားတင်ပြတဲ့တရားဆိုတော့ ဖီလင်လာရင် လာသလို ကျယ်ပြန့်သွားမှာပဲနော်။

ကုသိုလ်ပြုတိုင်း

— သာသနာပြုတာ မဟုတ်ပါ —

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့ ငါပါအသက် ဆုံးစေမည် . . .

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာအတွက်ဆိုရင် ငါလည်း အသက်ဆုံးစေမယ်၊ အသက်အသေခံမယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့ . . .

‘ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ’ ကတော့ ပြောပြီးသား။ ‘သာသနာ’ ဆိုတာက ဘာတုံး။ အဆုံးအမ။ သာသနာဆိုတာ အဆုံးအမ။ ဘုရားတွေ၊ စေတီတွေ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဘုန်းကြီးတွေကို ပြောတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဘုန်းကြီးတွေက သာသနာ မဟုတ်ဘူး။ သာသနာ့ဝန်ထမ်း။

ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ ဘုန်းကြီးဆိုတာက ဘာတုံး။
 သာသနာ့ဝန်ထမ်း။ သာသနာဆိုတာက မျက်စိနဲ့ မြင်လို့ကို
 မရဘူး။ ပိဋကတ်စာအုပ်တွေရော သာသနာ ဟုတ်ရဲ့လား။
 မဟုတ်ဘူးနော်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာ
 တွေကို စကားလုံးတွေနဲ့ တင်ပြထားတာပဲရှိတယ်။ အဲဒီ
 စကားလုံးတွေအထဲမှာရှိတဲ့ အဆုံးအမတွေကမှ သာသနာ။
 အဲဒီတော့ သာသနာဆိုတာ အဆုံးအမ။ ဗုဒ္ဓမြတ်
 စွာ သာသနာဆိုတော့ ဘုရားအဆုံးအမပေါ့။ ဘုရားက
 ဘာတွေ ဆုံးမခဲ့တုံး။ ဘုရားအဆုံးအမ အနှစ်ချုပ်ဆိုတာ
 သိမှာပေါ့။ ဘာတုံး။

သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊
 ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ။
 သစိတ္တပရိယောဒါပနံ၊
 ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။

အဲဒီမှာ 'သာသနံ' ဆိုတာ အဆုံးအမကို ပြောတာ
 ပဲ။ သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ ဆိုတာ အကုသိုလ်မှန်သမျှ
 မပြုလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ။ ကုသိုလ်ကို တစ်
 ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားပါ။ သစိတ္တပရိ-
 ယောဒါပနံ၊ မိမိရဲ့ စိတ်ကလေးကို ဖြူစင်အောင် အားထုတ်
 ပါ။ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ၊ အဲဒီ(၃)ချက်သည် ဘုရားတိုင်း

ဘုရားတိုင်းရဲ့ အဆုံးအမပါပဲ။

ဆောင်ပုဒ်လေး ရိုးနေအောင် ကြားနေရတာပါပဲ။ ‘မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား’ တဲ့။ ခုနဂါထာကို ဆောင်ပုဒ်လုပ်ထားတာပါပဲ။ ဘုရားတိုင်းရဲ့ အဆုံးအမဟာ ‘မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား’ ပါပဲ။

အဲဒီတော့ ‘သာသနာပြုတယ်၊ သာသနာပြုတယ်’ ဆိုတာ ဘာလုပ်တာတုံး။ မကောင်းမှုရှောင်တယ်ဆိုရင် သာသနာပြုနေတာပဲ။ ကောင်းမှုတွေ ဆောင်နေတယ်ဆိုရင် သာသနာ ပြုနေတာပဲ။ စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းအောင် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုရင် သာသနာပြုနေတာပဲနော်။

ဘုရားတည်တာ သာသနာပြုတာလား။ ကျောင်းဆောက်တာ သာသနာပြုတာလား။ ကျယ်ကျယ်ပြောပြောနော်။

ဦးဇင်းတို့ ပါဠိစာပေနယ်ပယ်နဲ့ မြန်မာမှုနယ်ပယ် ခွဲပြောရမှာပေါ့။ ပါဠိစာပေနယ်ပယ်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် တော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်နေရင် သာသနာပြုတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပါဠိလို ဆိုရင်တော့ သတ္တုသာသနကရော = မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာပြုကျင့်ရာရောက်တယ်။

ဥပမာ - စေတီတော်ရင်ပြင်မှာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း

ဝင်းထဲမှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေတယ်ဆိုရင်ပဲ သတ္တုသာ-
သနကရော = မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာပြု
ကျင့်ရာရောက်တယ်။ ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း ပြုတယ်၊
သာသနာပြုတယ်လို့ တိုက်ရိုက်ဟောထားတာ ရှိတယ်နော်။

စေတီရင်ပြင်မှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ဘေး တံ
မြက်စည်းလှည်းနေတယ်ဆိုရင်လည်း သာသနာပြုနေတာ
ပဲ။ တံမြက်စည်း လှည်းခြင်းရဲ့ အကျိုးတွေကို မြတ်စွာ
ဘုရား ဟောထားတယ်လေ။ တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့အလုပ်
ဟာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်လို့ ဆုံးမထားဘူးလား။ ဆုံးမထား
တယ်။ အဲဒီအဆုံးအမအတိုင်း တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့
အလုပ် လုပ်တာ သာသနာပြုတာပေါ့။

တံမြက်စည်းလှည်းရင် ကိုယ်လည်း စိတ်ကြည်
တယ်၊ သူများလည်း စိတ်ကြည်တယ် . . . စသည်အားဖြင့်
တံမြက်စည်းလှည်းခြင်းရဲ့ အကျိုးတွေကို ဟောထားတယ်။
တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့အကျိုးကို ဟောထားတယ်ဆိုရင်
တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့အလုပ် လုပ်ပါလို့ တိုက်ရိုက်မပါ
တောင်မှ လှည်းရမယ်ဆိုတာ မသိရဘူးလား။ သိရတယ်။
ဒါ့ကြောင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် တံမြက်စည်း လှည်းနေတာက
လည်း သာသနာပြုနေတာပါပဲ။ ဒါက ပါဠိစာပေရဲ့ တိုက်
ရိုက်အသုံးအနှုန်းပေါ့နော်။

ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာပြုကျင့်နေတာ ဟာ သာသနာပြုတာပါပဲ။ မကောင်းမှုတွေ ရှောင်နေတယ် ဆိုရင် သာသနာပြုတာပဲ။ ကောင်းမှုတွေ ဆောင်နေတယ် ဆိုရင် သာသနာပြုတာပဲ။ စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းအောင် ကြိုးစားနေတယ်ဆိုရင် သာသနာပြုတာပဲ။ ဒါ ပါဠိစာပေ နယ်ပယ်အတိုင်း သုံးလိုက်တာ။

ပါဠိစာပေနယ်ပယ်အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ကိုယ့် အတွက် သာသနာပြုတာရယ်၊ သူများအတွက် သာသနာ ပြုတာရယ် ဆိုပြီးတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျင့် တာဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် တစ်ကိုယ်ရေသာသနာ ပြုတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကိုယ်နဲ့ လက် လှမ်းမီတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ဒီအတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်နိုင်အောင် နည်းပေးလမ်းပြ ဆုံးမပေးတယ်၊ ဖြန့် ဝေပေးတယ်ဆိုရင်တော့ သူတစ်ပါးအတွက် သာသနာပြု တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

လိုရင်းလေး ပြန်ပြောကြစို့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဘုရား အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်နေရင်လည်း သာသနာ ပြုတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးတို့ ဘုရားအဆုံးအမ အတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်နိုင်အောင် ဘုရားအဆုံးအမတွေ

ဖြန့်ဝေပေးရင်လည်း သာသနာပြုတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါက ဘုရားဟော ပါဠိစာပေနယ်ပယ်မှာသုံးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာသုံးတဲ့ သာသနာပြုတယ်ဆို တာကျတော့ ဘုရားတည်တာတို့၊ ကျောင်းဆောက်တာတို့၊ သာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကုသိုလ်တွေ ပြုနေတာကိုပဲ သာ သနာပြုတယ်လို့ ပြောနေကြတာနော်။ သာသနာ့အကျိုး သယ်ပိုးရွက်ဆောင်တာ မှန်သမျှကို သာသနာပြုတယ် ပြောကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောသွားရမှာ ပေါ့။ ဝေါဟာရဆိုတာက လောလောဆယ်သုံးနှုန်းနေတဲ့၊ လောလောဆယ် ထင်ရှားနေတဲ့ စကားလုံးအတိုင်း သုံးရ တာကိုး။

ဒီတော့ ‘သာသနာပြု’ ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားကို ‘သာသနာဆိုတာ ဘုရားအဆုံးအမ’ ဆိုတဲ့ ပါဠိအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရောသမမွှေပြီး ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ သာသနာပြုတာရယ်၊ ကုသိုလ်ပြုတာရယ်လို့ နှစ်မျိုးခွဲပြောမှရမယ်။ ဘာပြုတာနဲ့၊ ဘာပြုတာတဲ့တဲ့။ သာသနာပြုတာနဲ့ ကုသိုလ်ပြုတာ။

သာသနာဆိုတာ ဘုရားအဆုံးအမ။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားအဆုံးအမ ပြန့်ပွားအောင် ပြုလုပ်တာကို သာသနာ ပြုတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘုရားအဆုံးအမ ပြန့်ပွားအောင် လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကုသိုလ်ရအောင်

လုပ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ရော၊ သူတစ်ပါးရော ကုသိုလ်
ရအောင် လုပ်တာကိုတော့ ကုသိုလ်ပြုတယ်လို့ ခေါ်ပါ
တယ်။

ဒါ လောကသုံးစကားကို ခွဲပြောလိုက်တာပါ။ ဓမ္မ
သုံး စကားအနေနဲ့ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကုသိုလ်ပြု
နေတာကိုလည်း သာသနာပြုတယ် ခေါ်တာပါပဲ။ ကိုယ့်အ
တွက်ပဲ ကုသိုလ်ပြုပြု၊ အများအတွက်ပဲ ကုသိုလ်ပြုပြု
ဘုရားအဆုံးအမ (သာသနာ)နဲ့ ကိုက်ညီရင် သာသနာပြု
တယ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အရပ်သုံးစကား ‘သာသနာပြုတယ်’ ဆို
တာက မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော်ကြီး အရှည်
တည်တဲ့ တိုးတက်ပြန့်ပွားအောင် လုပ်တာကို ခေါ်နေတာ
ဆိုတော့ ကုသိုလ်ပြုတာ မှန်သမျှကို သာသနာပြုတယ်လို့
ပြောလို့ မရပါဘူး။ သာသနာဆိုတာ ‘ဘုရားအဆုံးအမ’
ဖြစ်လို့ ဘုရားအဆုံးအမ ထိန်းသိမ်းတဲ့အလုပ်၊ ဖြန့်ဝေတဲ့
အလုပ် တိုက်ရိုက်လုပ်တာကိုပဲ သာသနာပြုတယ်လို့ ပြော
လို့ရပါတယ်။

ဘုရားတည်တယ်ဆိုတော့ ကုသိုလ်ပြုတာလား၊
သာသနာပြုတာလား။ ကုသိုလ်ပြုတာ။ ကိုယ်ကုသိုလ်ရဖို့
အတွက်ပဲ။ သူများတွေ ဘုရားဖူးစေချင်လို့ ကုသိုလ်ပြုစေ

ချင်လို့ဆိုရင်လည်း သူတစ်ပါး ကုသိုလ်ရဖို့အတွက်ပဲ။
ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သွားလို့ ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ ပြန့်ပွား
သွားရဲ့လား။ မပြန့်ပွားပါဘူးနော်။

ဘုရား အဆုံးအမ . . . ဘယ်လိုကျင့်ရမယ်၊ ဘယ်
လိုကြံရမယ်၊ ဘယ်လိုအားထုတ်ရမယ်။ အဲဒီ ဘုရားအဆုံး
အမတွေကို ပြန့်ပွားအောင် လုပ်တာမှ သာသနာပြုတယ်လို့
ခေါ်တာ။

ဘုရားတည်တယ်ဆိုတာကတော့ ဘုရားကို လာ
ပြီးတော့ ဆည်းကပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ
ပွားကြမယ်။ သောက်တော်ရေတွေ ကပ်ကြမယ်။ ရွှေ
သင်္ကန်းတွေ ကပ်ကြမယ်၊ ပန်းတွေ ကပ်ကြမယ်၊ အမွှေးနံ့
သာတွေ ထွန်းညှိပူဇော်ကြမယ်။ အဲဒီလို လူတွေ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုပြုဖို့ ဖန်တီးပေးထားတာ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်းပဲ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓာတ်
တွေမွေ့တော်တွေကို ပူဇော်တာဖြစ်လို့ ကုသိုလ်ပြုတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဓမ္မနယ်ပယ်က သုံးတဲ့စကားလုံးအတိုင်း ဆိုရင်
တော့ ဘုရားတည်တဲ့အလုပ်ဆိုတာလည်း လုပ်သင့် လုပ်
ထိုက်တဲ့အလုပ်ပဲ။

ဘုရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ရွှေ
သင်္ကန်း ကပ်တာတို့၊ ရေကပ်တာ၊ ပန်းကပ်တာ ဒါတွေက

လည်း လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေ ဖြစ်နေတော့ အဲဒါလုပ်တာ
လည်း သာသနာပြုတယ်လို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောလို့
ရတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဘုရားတည်တာလည်း သာသနာပြု
တာပါပဲ။ ဒါက ပါဠိနယ်ပယ်အနေနဲ့ပြောတာ။

မြန်မာနယ်ပယ်အနေနဲ့ကျတော့ ကုသိုလ်ပြုတာ။
ကျောင်းဆောက်တယ်ဆိုတာကလည်း ကုသိုလ်ပြုတာပါပဲ။
ကျောင်းကြီးက ဘုရားအဆုံးအမကြီးမှ မဟုတ်တာ။ သာ
သနာပြုတယ်ဆိုတာ ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမလေး ပျံ့နှံ့သွား
အောင် ဖြန့်ဝေပေးတာကို သာသနာပြုတယ်လို့ ခေါ်တာ
ပါ။ ဒီတော့ ကျောင်းကြီးဆောက်တယ်ဆိုတာလည်း သာ
သနာပြုတာမဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်ပြုတာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆောက်တဲ့ကျောင်းက ပရိယတ္တိသာ
သနာ့အလုပ် လုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာ့အ
လုပ် လုပ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ်
တွေ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် လှူဒါန်းတာဆိုရင်တော့ . . . အဲဒီ
ကျောင်းဆောက်တာကိုလည်း သာသနာပြုတယ်လို့ ခေါ်
နိုင်ပါတယ်။ တိုက်ရိုက်သာသနာပြုတာတော့ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့။ သွယ်ဝိုက်သာသနာပြုတယ်လို့ ခေါ်တယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်းတို့ စာအုပ်တွေမှာ ဓမ္မဒါနအလှူ
ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာမျက်နှာမှာဆိုရင် အမြဲတမ်းရေးထား

တယ်။ စာမျက်နှာနံပါတ်(၄)မှာ။ ဒကာ ဒကာမတွေ လှူ
ဒါန်းထားကြတဲ့ ဓမ္မဒါနကို 'တရားအလှူ၊ ပညာပါရမီအလှူ၊
တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူ' လို့ ရေးထားတယ်။ 'သာသနာ
ပြုအလှူ' လို့ ရိုးရိုးမရေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုရေးထားတုံး။ 'တိုက်
ရိုက်သာသနာပြုအလှူ'။

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရင် ဘုရားအဆုံးအမတွေ
သိရမယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေ
ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလား။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ
တွေကို သူတစ်ပါးကို တိုက်ရိုက်ဖြန့်ဝေပေးတာမို့လို့ ဒီလို
ဖြန့်ဝေဖို့လှူတဲ့အလှူဟာ တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူ ဖြစ်
ပါတယ်။

ဘုရားအဆုံးအမ ပြန့်ပွားအောင် လုပ်နေတဲ့
ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တွေ၊ ရဟန်းသာမဏေတွေ
အတွက် ကျောင်းဆောက်တာ၊ ဆွမ်း သင်္ကန်း ကျောင်း
ဆေး ပစ္စည်းလေးပါး လှူတာကျတော့ သွယ်ဝိုက်သာသနာ
ပြုအလှူ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကုသိုလ်ပြုတာနဲ့ သာသနာပြုတာနဲ့
ဒီလောက်ပြောလိုက်ရင် သိပြီပေါ့။ သာသနာပြုတယ်ဆိုတာ
က ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေ ပြန့်အောင်လို့ လုပ်တာ။
ဥပမာ - တရားတိပ်ခွေငှားတယ်၊ တရားစာအုပ်ငှားတယ်။

တရားတိပ်ခွေ အပြတ်လျှူတယ်၊ တရားစာအုပ် အပြတ်လျှူ
တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘာလုပ်တာတုံး။ သာသနာပြု
တာ။

တိပ်ခွေတွေ၊ စာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်က
အရှင်လတ်လတ် ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ် ဒါတွေ ဒီလိုရှိတယ်၊
ဟိုဟာတွေ ဟိုလိုရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ရဲ့
သဘောတရားတွေ ကိုယ်နဲ့ နီးစပ်ရာကို တစ်ဆင့်ဖြန့်ဝေ
ပြောတာကလည်း သာသနာပြုတာပဲ။

သာသနာပြုတယ်ဆိုလို့ အခုလို ပလ္လင်ပေါ်တက်
ပြီးတော့ ဟောမှ သာသနာပြုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ စာသင်
တိုက်မှာ တကြော်ကြော်နဲ့ အော်ပြီးတော့ ပရိယတ္တိတွေ
ရွတ်အံ့မှ သာသနာပြုတယ်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။
လူဝတ်ကြောင်နဲ့လည်း သာသနာပြုလို့ ရပါတယ်။ ဘုရားရဲ့
အဆုံးအမတွေကို ကိုယ်သိသလောက် တစ်လုံးသိ တစ်လုံး၊
တစ်ခုသိ တစ်ခု ဖြန့်ဝေပေးမယ်ဆိုရင် သာသနာပြုတယ်
ခေါ်တာပါ။

ဦးဇင်းတို့ဆီ ဧည့်တွေ့ချိန်မှာလာတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာ
မတွေဆိုရင် ပြောရတယ်။

‘ဦးဇင်းတို့က စာလည်းရေး၊ တရားလည်း ဟော
ပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေအတွက် တရား ဖြန့်ဝေပေးနေ

တာပဲ။ အခုလောလောဆယ် ဘာမှပြောနေစရာ မလိုပါ
ဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကပဲ ကိုယ်သိထားတဲ့ဟာလေးတွေ
ပြောကြပါ။ ကိုယ်လျှောက်ချင်တာလေးတွေ လျှောက်ကြပါ’

အဲဒီလို ဦးဇင်းတို့က ခွင့်ပေးထားတာနော်။ ‘မေး
စရာရှိရင်လည်း မေးပါ’ လို့ ခွင့်ပြုထားတာပေါ့။

ဧည့်တွေ့ချိန်မှာ ကိုယ်က စပြီး တရားစကား
မပြောပါဘူး။ သူတို့ လျှောက်ထားတဲ့အချက်တွေ၊ မေးတဲ့
မေးခွန်းတွေကို မူတည်ပြီးတော့ပဲ တရားစကားပြောပေးပါ
တယ်။ အခြေအနေ အချိန်အခါအရ ကိုယ်က စပြောပေး
သင့်တဲ့ တရားစကား ရှိရင်တော့လည်း ကိုယ်က စပြောရ
တာပေါ့လေ။

ဒါ့ကြောင့် ဦးဇင်းတို့က ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဒကာ
ဒကာမတွေကို အမြဲတမ်းပြောတယ်။

‘ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီးတော့ ဒီအတိုင်း မနေကြပါ
နဲ့။ လျှောက်စရာရှိတာ လျှောက်ပါ။ မေးစရာရှိတာ မေးပါ’

အဲဒါ တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ်နာထားတဲ့
တရားလေးတွေ၊ ကိုယ့်ဘဝပတ်ဝန်းကျင်က အတွေ့အကြုံ
လေးတွေကို ဝေဝေဆာဆာနဲ့ စိကာပတ်ကုံး လျှောက်ကြ
တာပေါ့။ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ့်အယူအဆလေးတွေနဲ့
ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးတော့လည်း ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။

တချို့များ ပြောလိုက်တာ 'တော်ပါတော့၊ တစ်ခန်း
ရပ်ကြစို့' ဆိုပြီးတော့ တားကိုယူရတာ။ ပြောလို့ကို မကုန်
နိုင်ဘူးလေ။ လာလိုက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဘုန်းဘုန်းဘုရား
ဘယ်လိုဘယ်ညာ၊ မှတ်သားစရာလေးတွေချည်းပါပဲ။

တချို့ကျတော့လည်း ရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ငုတ်
တုတ်ပဲ ထိုင်နေတာ။ ဘာမှကို မပြောတော့ဘူးနော်။ အဲဒါ
ကိုယ်က စပြီးတော့ ပြောပေးရ။ လမ်းဖွင့်ပေးရ။ သူက
ဘာမှမပြောတော့လည်း ကိုယ်ကပဲ ပြောရတော့တာပေါ့
လေ။

ကိုယ်သိထားတဲ့ တရားဓမ္မ အဆုံးအမလေးတွေ
ကို လက်လှမ်းမီသလောက် ဖြန့်ဝေပါ။ ဒါဆိုရင် သာသနာ
ပြုတာပဲ။

အခု တရားနာပရိသတ်များက ကုသိုလ်ပဲ ပြုချင်
တာလား။ ကုသိုလ်ရော၊ သာသနာရော ပြုချင်တာလား။
နှစ်ခုစလုံး? ဟုတ်လား။ လောဘမကြီးလွန်းဘူးလား။ လော
ဘမကြီးပါဘူး။ ကုသိုလ်လည်း ပြုရပါမယ်။ သာသနာလည်း
ပြုရပါမယ်။

လုပ်သင့်လို့လုပ်တာဘယ်သူ့ဘာပြောပြော

နောက်မဆုတ်ပါနဲ့

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့ ငါပါအသက် ဆုံးစေမည် . . .

သာသနာအတွက်ဆိုရင် အသက်ဆုံးရင် ဆုံးသွား ပါစေ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး က အဲဒီစိတ်ဓာတ်။ ပါးစပ်ကလည်း ထုတ်ဖော်ပြီးတော့ ကြွေးကြော်သလို ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။

သာသနာဆိုတာ အမှန်ကတော့ အဆုံးအမ အား လုံးနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ‘သာသနာ’ ဆိုတဲ့ ပါဠိက ‘အဆုံးအမ’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ။ အများပြောအနေနဲ့ ရဟန်း သံဃာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သာသနာ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာဆိုပါ

တော့။ ဒီသာသနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ရှိရင်လည်း ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက ကိုယ့်ရဲ့ အယူအဆကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရဲရဲ
တင်းတင်း တင်ပြတာပဲ။ ပြတ်ပြတ်သားသား တိတိကျကျ
ပြောပြတာပဲ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အယူအဆကို လက်မခံ
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိတယ်။ လက်မခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
အမျိုးမျိုးပြောကြတယ်။ ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ စွပ်စွဲကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မကြောက်ပါဘူး။ ‘ကိုယ်
မှန်တာလုပ်တာပဲ။ ဘုရားအလိုတော်ကျ လုပ်တာပဲ’ ဆိုပြီး
တော့ မကြောက်ပါဘူး။

‘ကိုယ်ဒီလိုလုပ်လို့၊ ကိုယ်ဒီလိုပြောလို့၊ ကိုယ်ဒီလို
ရေးလို့ လာသတ်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း သတ်ပါစေ။ အ
သက်ပေးလိုက်မယ်’ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိပါတယ်။ မိမိရဲ့ အ
သက်နဲ့ ခန္ဓာကို မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ အပြီးအပိုင် အပ်ထား
လိုက်တယ်။ မိမိရဲ့ အသက်နဲ့ ခန္ဓာကို ဘုရားသာသနာကို
အပြီးအပိုင် လှူဒါန်းထားလိုက်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာအတွက်မို့ ငါပါအသက် ဆုံး
စေမည်။ နောက်မဆုတ်ပေါင်၊ ခုလိုတွေးလို့တဲ့။

‘နောက်မဆုတ်ပေါင်’ ဆိုတဲ့စကားလေးကလည်း
ဘယ်လောက်ကောင်းထားတုံးနော်။ ကလေးဆန်ဆန်နဲ့ပြီး

ပြောသလိုလို ဘာလိုလိုလေး။ ‘နောက်မဆုတ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားကို ‘နောက်မဆုတ်ပေါင်’ လို့ ပြောလိုက်တော့ ဒေါသ သံ မပါတော့ဘူး။ ပြတ်သားမှုနဲ့ နူးညံ့မှု ရောစပ်ထားတဲ့ လေသံလေးပေါ့။

‘တို့ကတော့ သာသနာအတွက် ကိုယ်မှန်တယ် ထင်လို့ လုပ်တဲ့အလုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူ့ဘာပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်သူ့ဘယ်လိုပဲ တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက်၊ နောက် မဆုတ်ပေါင်’ တဲ့။ နှုတ်ခမ်းလေး စူသွားတာတောင် မျက်စိ ထဲ မြင်လိုက်သေးတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှုတ်ခမ်းလေး စူသွားတယ် လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ‘နောက်မဆုတ်ပေါင်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးရဲ့ သဘာဝကို ပြောတာ။ နှုတ်ခမ်းလေး စူပြီး ချစ်စနိုးလေး ပြောမယ်ဆို ပြောလို့ရတာကိုး။ ‘နောက် မဆုတ်ပေါင်’ ခေါင်းစဉ်နဲ့ တရားတစ်ပုဒ် ဟောဖို့တောင် ကောင်းနေပြီနော်။

အခု တရားနာပရိသတ်များက ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရိုးနေပေ မယ့် ဒီတရားလေး နာရင်း၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်လေး နှလုံးသွင်း ရင်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ စပ်ဟပ်ပြီး ကြည့်ရမှာ။

‘ငါ့ဘဝမှာ သာသနာအတွက် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သ

လဲ။ သာသနာအတွက် လုပ်တဲ့အခါ ဘယ်လိုအခက်အခဲ
တွေ ကြုံခဲ့သလဲ။ ဘယ်လိုဝေဖန်တာတွေ ခံခဲ့ရဖူးသလဲ။
အဲဒါတွေမှာ ငါ နောက်ဆုတ်ခဲ့ဖူးသလား။ ‘နောက်မဆုတ်
ပေါင်’ ဆိုပြီးတော့ ရှေ့တိုးပြီးတော့ ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်ခဲ့သ
လား။ ပြန်စဉ်းစားရမှာနော်။

‘ဒကာကြီး ဦးလူမော်၊ နောက်ဆုတ်ခဲ့သလား’

‘နောက်မဆုတ်ခဲ့ပါဘုရား’

နောက်မဆုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်လည်း ‘နောက်မဆုတ်
ပေါင်’ ပေါ့။ ကံမြင့်မှာ(စမ်းချောင်း၊ ကံမြင့်ကျောင်းတိုက်)
တရားပွဲတွေကလည်း ပျမ်းမျှခြင်း သုံးရက်တစ်ပွဲနှုန်းနဲ့
ကျင်းပနေတာ။ အဲဒီလို ကျင်းပနေတော့ တရားသိပ်ဝါသ
နာ မပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပြစ်မပြောဘူးလား။ ‘တရားပွဲ
များကို မတရားကျင်းပနေပါသည်’ ဆိုပြီးတော့လေ။ ‘တရား
ပွဲများကို မတရားကျင်းပနေပါသည်’ ဆိုပြီးတော့ တိုင်တဲ့
တောတဲ့သူတွေ မရှိဘူးလား။ ရှိတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က နောက်မဆုတ်ပေါင်နဲ့ ဟောခဲ့
တာ ဘယ်နှပွဲရှိပြီတုံး။ ပွဲပေါင်း ငါးရာတောင်ရှိသွားပြီ။
(၂၀၀၂ ဒီဇင်ဘာလအထိ)။ အဲဒါ ဘုရားစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။
မြတ်စွာဘုရားက နောက်ဆုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ထင်နေလို့
လား။ နောက်မဆုတ်ပေါင်ပဲနော်။ နောက်မဆုတ်ဘူးနော်။

ဒါဘုရားအလောင်းတော် ပါရမီဖြည့်စဉ်ကတည်းက ဘယ်
တော့မှ နောက်မဆုတ်ခဲ့ဘူး။

ဘုရားဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်းပဲ လုံးဝ
နောက်မဆုတ်ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို သာသနာလို့
ခေါ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့
အဆုံးအမတွေကို ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြန့်နေတာဆိုတော့
ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် သာသနာပြုနေတာပါပဲ။ သာသနာ
အတွက် အခက်အခဲတွေ၊ အနှောင့်အယှက်တွေ အမျိုးစုံကြုံ
ရတာပေါ့။ ကဲ့ရဲ့တာတွေ၊ ဆဲရေးတာတွင် မကဘူး။ ခဲတွေနဲ့
ပေါက်၊ တုတ်တွေနဲ့ ပစ်တာတောင် ခံရတယ်။ ဒီလိုအခက်
အခဲတွေတောင် ကြံဖူးသေးတာနော်။ ဒါပေမဲ့ နောက်မ
ဆုတ်ပါဘူး။ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ သွားတာပါပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး
တော့ ဟောတာပါပဲ။

တစ်နေရာမှာ ဒီလိုပဲ ဆဲကြဆိုကြ၊ ရိုက်ကြနှက်ကြ၊
ခဲတွေနဲ့ပေါက်ကြ ဆိုတော့ အရှင်အာနန္ဒာက . . .

‘ဒီမြို့မှာ မဟောပါနဲ့တော့။ ဒီမြို့မှာ သာသနာ
မဖြန့်ပါနဲ့တော့။ ဒီမြို့မှာ သာသနာမပြုပါနဲ့တော့။ တခြား
မြို့သွားကြရအောင်’

ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

‘ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ သင်သွားတဲ့ မြို့မှာ ဒီလိုပဲ
ဆဲတာရိုက်တာကြုံတော့ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး’

‘နောက်တစ်မြို့ ပြောင်းတာပေါ့ဘုရား’

အရှင်အာနန္ဒာက ပြဿနာကို ရှောင်ချင်တာကိုး
နော်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

‘မဟုတ်ဘူး အာနန္ဒာ။ အဲဒီလိုရှောင်နေရင် ပြ-
ဿနာတွေက ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာ
ဖြစ်တဲ့ပြဿနာ ဒီမှာတွင်ရှင်းမယ်’

ဘာတဲ့တုံး။ ‘ဒီမှာဖြစ်တဲ့ပြဿနာ ဒီမှာရှင်းမယ်’
တဲ့။ ဒါ ဘုရားစိတ်ဓာတ်ပါ။ အဲဒီလိုပြောလို့ ဘုရားက
ဒေါသနဲ့ ပြောတယ်လို့ မယူဆနဲ့နော်။ ဒေါသနဲ့ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်နဲ့ ပြောတာ။ ဒေါသသံ မဟုတ်ဘူး၊ ပညာ
သံ၊ အသိဉာဏ်ပါတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပြတ်သားမှုကို ဖော်ပြတဲ့
အသံ။

အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သား အစစ်ဖြစ်
တဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက
လည်း ‘နောက်မဆုတ်ပေါင်’ တဲ့။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့
စိတ်ဓာတ်ကလည်း နောက်မဆုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါ။ အင်္ဂါ
သားလို့ မပြောရဘူးပေါ့။

အဲဒီလိုပြောတော့ အကြောင်းသိတဲ့သူက ရယ်မှာ

ပေါ့။ တရားဟောတဲ့သူကလည်း အင်္ဂါသားဖြစ်နေတာကိုး
နော်။ အဲဒီတော့ ဘာပဲပြောပြောပေါ့လေ။ အင်္ဂါသား၊ ဗုဒ္ဓ-
ဟူးသား ဆိုတဲ့အစွဲတော့ မရှိဘူးပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ ပုထုဇဉ်သဘာဝ ကိုယ်က အင်္ဂါသားဖြစ်
နေတော့ အင်္ဂါသားတွေ ထက်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်က သဘော
မကျဘူးလား။ သဘောကျတယ်နော်။ ထက်တာတွေ များ
တာကိုး။ ကိုယ်တော့ မပါပါဘူး။

ဥပမာဆိုပါတော့။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
တို့ ဆိုရင်လည်း ‘အရှင်ဇေန’ ဆိုတော့ အင်္ဂါသားပေါ့။
ရွှေကျင်ဂိုဏ်း၊ ရွှေကျင်သာသနာကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့
တဲ့ ရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုရင်လည်း ‘အရှင်ဇာ-
ဂရ’ ဆိုတော့ အင်္ဂါသား။ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဆိုရင်လည်း ‘အရှင်ဉာဏဓဇ’ ဆိုတော့ အင်္ဂါသား။ ဒါ ဟိုး
ခေတ် အတိတ်က ဆရာတော်ကြီးတွေပေါ့နော်။

ပစ္စုပ္ပန်မှာ ထင်ရှားတဲ့ဆရာတော်တွေကို ကြည့်
လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုရင်
လည်း ‘အရှင်ဉာဏိဿရ’ ဆိုတော့ အင်္ဂါသားပေါ့။ ချမ်းမြေ့
ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုရင်လည်း ‘အရှင်ဇနကာဘိဝံသ’
ဆိုတော့ အင်္ဂါသားပေါ့။ မဟာမြိုင်တောရဆရာတော်ဆိုရင်
လည်း ‘ဦးဇောတိက’ ဆိုတော့ အင်္ဂါသား။ ဓမ္မဒူတ အရှင်

ဆေကိန္ဒုဆိုရင်လည်း အင်္ဂါသား။ မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးဆိုရင်လည်း ‘အရှင်ဥေယျဓမ္မသာမိ’ ဆို
တော့ အင်္ဂါသား။ အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ။ ထင်ရှားတဲ့
ဆရာတော်တွေထဲမှာ အင်္ဂါသားတွေကတော့ အများကြီးပဲ
ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းတို့ကတော့ အင်္ဂါလေ အင်္ဂါလွင့်ထဲ
ပါမယ်ထင်ပါတယ်။ ဟို သင်္ဂီဇာပုံပြင်ရှိတယ် မဟုတ်လား။
ရှင်ဘုရင်က သူကလည်း စနေသား။ သာသနာပိုင်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးကလည်း စနေသားဆိုတော့ များကြီးမတ်ရာ
တွေကလည်း ‘တပည့်တော်တို့က စနေသားဘုရား’။ ဝန်
ကြီးတွေကလည်း ‘တပည့်တော်တို့က စနေသားဘုရား’ နဲ့
လျှောက်တင်ကြတာပေါ့။

အဲဒီနားမှာ တောင်းစားနေတဲ့ သူတောင်းစားက
လည်း အသံကြားလို့ ရောက်လာပြီးတော့ ‘ကျွန်တော်လည်း
စနေသားပါပဲခင်ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ စနေ
သား သာသနာပိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ‘မင်းကတော့
စနေလေ စနေလွင့်ပဲဖြစ်မှာပါ’ တဲ့။

အဲဒီတော့ စနေသားတိုင်းလည်း ထက်တယ်၊ တော်
တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ အင်္ဂါသားတိုင်းလည်း ထက်တယ်၊
တော်တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ စနေလေ၊ စနေလွင့်၊ အင်္ဂါ

လေ၊ အင်္ဂါလွင်(အင်ဂလေ အင်ဂလွင်)တွေလည်း မရှိနိုင်
ဘူးလား။ ရှိနိုင်တာပဲ။

အမှန်ကတော့ အင်္ဂါမှရယ်လို့ ထက်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဘာနေ့သားမဆို ထက်တာပါပဲ။ ဘာနေ့သားပဲဖြစ်
ဖြစ် ထက်တဲ့သူက ထက်တာပါပဲ။ နေ့ ခုနစ်နေ့လုံးထဲမှာ
ထက်တဲ့သူတွေ ရှိတာချည်းပဲနော်။

အခု ဒီတရားပွဲကို ဦးစီးကျင်းပပေးတဲ့ ရွှေပြည်
ဟိန်းဆရာတော်ဘုရားဆိုရင်လည်း ဘာနေ့သားတုံး။ အင်္ဂါ
သားတဲ့။ ဖားတာနော်။ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံပါ။ မျက်နှာ မလုပ်
ပါနဲ့။ ဆရာတော်ဘုရားက တနင်္လာသား။ အရှင် ခေမာ-
သိရီလင်္ကာရ။ တနင်္လာသားလည်း မထက်ဘူးလား။ ထက်
လိုက်တာမှ ပြတ်နေတာပဲနော်။ ပြတ်ပြတ်သားသားပါပဲ။
နောက်မဆုတ်ဘဲနဲ့လုပ်တဲ့ ဆရာတော်ပါပဲ။

အဲဒီတော့ တနင်္လာမှ၊ အင်္ဂါမှရယ်လို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံး ထက်တဲ့သူက ထက်တာ
ပါပဲ။ ညံ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ညံ့တာပါပဲ။

‘နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့’ . . .

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘာပဲပြောပြောပေါ့လေ
အင်္ဂါသားပီပီ ထက်မြက်တာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ သာသနာ
ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်မဆုတ်တာကတော့ အများကြီး

ပါပဲ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တစ်ဘဝသံသရာနဲ့ တစ်ဘဝ သာသနာစာအုပ်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပေါ့လေ။

လူသိပ်မသိတဲ့ နောက်မဆုတ်တာတွေလည်း ရှိ သေးတယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့။ ကျောင်းတိုက်မှာ တစ်ခါ တော့ ကျောင်းဆောင်လေးတစ်ဆောင် ဆောက်မယ်ဆို တော့ ကျောင်းနဲ့မလွတ်တဲ့ ညောင်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို က- ပွိရတာပေါ့။ ကပွိတယ်ဆိုတာ ခုတ်တာပေါ့။ ညောင်ကိုင်း လေးကို ခုတ်ခိုင်းတယ်။

ခုတ်မယ့်ဒကာတွေနဲ့ တချို့ကိုယ်တော်တွေက ဘာ ပြောလဲဆိုတော့ ‘ဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ အင်မတန်တန်ခိုးကြီး တဲ့ ရုက္ခစိုးမင်းကြီး နေပါတယ်’ တဲ့။ ဒီညောင်ပင်မှာ ရုက္ခစိုး ရှိပါတယ်။ ဟိုလူ ဒီလူကလည်း လာလာပြီးတော့ ပြောကြ တာပေါ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခုတ်ဖို့ပြောထားတာဆို တော့ ‘ဒီညောင်ပင်ကြီးက ရုက္ခစိုးရှိတယ်။ နတ်ကြီးတယ်’နဲ့ လာပြောကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောကြတော့ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက သစ်ပင်ခုတ်ဖို့ စီမံတဲ့သံဃာတွေနဲ့ ခုတ်မယ့်ဒကာ တွေကို ဘာပြောလဲဆိုတော့ . . .

‘ငါက အစတုန်းက ကိုင်းပဲခုတ်မယ် စိတ်ကူးထား တာ။ အခုတော့ ဟိုပြော ဒီပြောနဲ့ ဆိုတော့ အမြစ်ကသာ

တူးဖြိုပစ်လိုက်တော့’

‘နို့မို့ရင် ဦးဇနက နတ်ကြောက်တယ်လို့ အပြောခံရမယ်။ နတ်ကြောက်တဲ့ဘုန်းကြီးလို့ ရာဇဝင်မှာ အပြောမခံနိုင်ဘူး။ အမြစ်ကသာ လှန်ပစ်လိုက်တော့’

အဲဒါနဲ့ ဒကာတွေကလည်း ရုက္ခစိုးကို တောင်းပန်ပြီးတော့ အမြစ်ကနေ တူးပစ်လိုက်ရတယ် တဲ့။ နောက်မဆုတ်တဲ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်များ ကောင်းထားတုံးနော်။ ဦးဇင်းတို့ကတော့ သိပ်ကြိုက်တာပဲ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သီလ သမာဓိ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ အများလေးစားတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုတော့ ဆရာတော် ဒီလိုလုပ်တာကို အခုလိုကြားလိုက်ရတော့ အံ့ဩပေမယ့် အပြစ်မမြင်ဘူး။ အပြစ်မပြောချင်ဘူးပေါ့။ လုပ်တဲ့သူက ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုတော့ ‘နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ပြတ်သားတယ်’ လို့ပဲ ချီးကျူးကြမှာပဲ။

တကယ်လို့ ဦးဇင်းသာ အဲဒီလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘာပြောမတုံး။ ‘တော်တော် ဒေါသကြီးတဲ့ကိုယ်တော်။ ကောင်းစေချင်လို့ ပြောတာလည်း လက်မခံဘူး။ ဝေဖန်တာ၊ အကြံပေးတာကိုလည်း လက်မခံဘူး။ စေတနာမေတ္တာကို နားမလည်ဘူး။’ အဲဒီလိုပြောမှာ သေချာတယ်နော်။

အခုဆရာတော်ဘုရားကြီး လုပ်တယ်ဆိုတော့ အပြစ်ပြော
ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လား။ မပေါ်ဘူး။ သဘာဝလည်း ကျနေ
တာကိုးနော်။

နို့မို့ရင် ရုက္ခစိုးရှိနေလို့ မခုတ်နဲ့လို့ပြောရင် ဦးဇန-
က နတ်ကြောက်တယ်။ နတ်ကို အလေးအနက်ထားတယ်လို့
သူများပြောစရာ ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက အမြစ်ကနေကို တူးပစ်ခိုင်းလိုက်တာနော်။
တူးပစ်ခိုင်းရုံတွင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။

‘နတ်ဆိုတာ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး။ နတ်တွေကို
ခယနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တချို့နတ်တွေက
တော့ သာသနာတည်စေတဲ့ နတ်တွေကလည်း ရှိသေး
တော့ သာသနာကူညီချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် ကူညီပါစေ ဆိုပြီး
တော့ မေတ္တာတော့ ပို့ပေးရပါတယ်’

အကူအညီ လိုချင်လို့ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။
အကူအညီလိုလို၊ မလိုလို သတ္တဝါတိုင်းကိုတော့ မေတ္တာပို့
ပေးနေရမှာပါပဲ။ နတ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါအားလုံး
မေတ္တာပို့ပေးနေရမှာပါပဲ - နော်။

အခုတရားနာပရိသတ်များကရော နတ်ကို မေ-
တ္တာပဲ ပို့တာလား၊ ကိုးကွယ်နေတာလား။ အသံတော်တော်
နည်းတယ်နော်။ အိမ်မှာ အုန်းသီးဆွဲထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တော်

တော်များမှာပါ။ အဲဒါကိုတော့ ဖြူးဆရာတော်ဘုရားဟော
ထားတဲ့ တရားတွေကိုသာ ပြန်နာပေတော့နော်။

နတ်တွေကို ကိုယ်ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတိုင်း အမျှ
ဝေပေးမယ်၊ မေတ္တာပို့ပေးမယ်ဆိုရင် အုန်းသီးဆွဲနေစရာ
မလိုပါဘူး။ နတ်တွေက ချစ်လိုက်တာမှ လွန်ရောနော်။
ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့ပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေ ပြည့်စုံ
အောင်၊ ရာထူးဌာနန္တရတွေ တည်မြဲအောင်၊ တိုးတက်
အောင် စောင့်ရှောက်မှာပါပဲ။

အဲဒီတော့ နတ်တွေကို မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေရင်
လုံလောက်ပါတယ်။ ကိုးကွယ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ရှိခိုးနေ
စရာလည်း မလိုပါဘူး။ အမှန်ကတော့ နတ်ကတောင်မှ
လူကို ပြန်ပြီးရှိခိုးတာပါ။ ကိုယ်က ငါးပါးသီလ လုံတဲ့သူဆို
ရင်တော့ ရိုးရိုးနတ် မပြောနဲ့။ သိကြားမင်းတောင်မှ ရှိခိုးရ
တယ်။

သိကြားမင်းက ငါးပါးသီလလုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တရား
ကျင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ မိဘကျေးဇူးဆပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သားမယားကို
တရားတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အမြဲတမ်း
ရှိခိုးနေပါတယ်။

သိကြားမင်း ရှိခိုးခံနေရတဲ့ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်
က ဘာကြောင့် နတ်ပိန်တွေကို ကိုးကွယ်နေဦးမလဲ။ လူ

တွေ နတ်ဆိုပြီး ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ နတ်တွေက နတ်စိမ်းလို့
ခေါ်တဲ့ ပြိတ္တာတွေနော်။ မီးရှို့ခံရပြီး သေတဲ့သူတွေ၊ အရက်
သောက်၊ အန်ဖတ်ဆိုပြီး သေတဲ့သူတွေနော်။ အပါယ်ဘုံ
သား အစိမ်းသူရဲကို နတ်လုပ်ပြီးတော့ ကိုးကွယ်နေကြတာ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အုန်းသီးဆွဲထားတာ တို့လည်း
နောက်မဆုတ်ပေါင်ဆိုရင်တော့။

နောက်မဆုတ်ပေါင်ဆိုတာက . . . သာသနာနဲ့
ပတ်သက်တဲ့အလုပ်၊ ဘုရားအဆုံးအမနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်၊
ကုသိုလ်ပါရမီဖြစ်တဲ့အလုပ် ဆိုရင်တော့ . . ဘယ်တော့မှ
နောက်မဆုတ်ပါနဲ့။

ကိုယ်က လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေ
တာဆိုရင် ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော နောက်ဆုတ်စရာ မလိုပါ
ဘူး။ သူများပြောတိုင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်အလုပ်
မပြီးဘဲ နေမှာပေါ့။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်လို့ လုပ်နေတဲ့
အလုပ်ကို သူများအပြောကြောင့် နောက်ဆုတ်ပြီး မလုပ်
တော့ရင် အဲဒီလူဟာ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့လူပါပဲ။ လုပ်သင့်
လို့ လုပ်တာ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော နောက်မဆုတ်ပါနဲ့။

ဒီနည်းနဲ့ မရရင်

———— ဟိုနည်းနဲ့ ရအောင်လုပ်မယ် ————

ဦးဇင်းတို့ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းဆိုတာက တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် သင်းလုံးကျွတ်အစည်းအဝေး လုပ်ကြပါတယ်။ ဆယ်ကြိမ်မြောက်အစည်းအဝေးက ဦးဇင်းတို့ မမွေးခင် လေးနှစ်အလို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၅ ခုနှစ်မှာ လုပ်ပါတယ်။ ဦးဇင်းက ၁၃၂၉ ခုနှစ်မှာ ဖွားတာကိုး။ မန္တလေး မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ လုပ်တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေကျင်ဂိုဏ်းအစည်းအဝေးမှာ 'စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒ' အနေနဲ့ ဖတ်ကြားဖို့ ဖြန့်ဝေဖို့အတွက်

ဩဝါဒရေးသားဖို့ တာဝန်ပေးတော့ ဦးလင်းတို့ရဲ့ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးကိုပဲ ဝိုင်းပြီးတော့ တာဝန်ပေးကြတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပထမပိုင်းမှာ ငြင်းပါ
သေးတယ်။ ‘မရေးပါရစေနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ ရေးကြ
ပါ’။ ဒါပေမဲ့ ‘ဦးလင်းက စာရေးသားတာ ပိုကောင်းပါတယ်’
ဆိုပြီးတော့ အကုန်လုံးက ဝိုင်းပြီးတော့ ရေးခိုင်းကြတယ်။
အဲဒါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက . . .

‘ကိုယ်ရေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကို မပြင်ဘူး၊ မ
ပြောင်းဘူးဆိုရင် ရေးပါမယ်။ ကိုယ်ရေးထားတဲ့ဟာကို ဟို
ဟာဖြုတ်လိုက်၊ ဒီဟာဖြည့်လိုက်နဲ့ ဆိုရင်တော့ မရေးချင်
ဘူး။ သူ့အရှိအတိုင်း ဖြန့်ဝေမယ်ဆိုရင်တော့ ရေးပေးမယ်’

အဲဒါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ‘စံကင်းဆရာ
တော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒကထာ’ ဆိုပြီးတော့ ဩဝါဒကို
ရေးပါတယ်။ အဲဒီမှာ အခန်း(၃)ခန်းပါတာပေါ့လေ။

အဲဒါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီဩဝါဒလေး ရေး
ပြီးတော့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုလည်း ဖတ်ပြ
တယ်။ အစည်းအဝေးမှာ သံဃာတော်တွေအားလုံးကို
လည်း ဖတ်ပြတယ်။

ဖတ်ပြတော့ . . . စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက
သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်တာပါပဲ။ ‘ဒီဩဝါဒမှာ ပြင်စရာ၊ ဖြည့်

စရာတွေ မရှိပါဘူး။ ကောင်းပါတယ်' ဆိုပြီးတော့ အတည်ပြုပေးလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့သံဃာတော်တွေကလည်း အတည်ပြုပေးလိုက်တာပါပဲ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရေးမယ်လို့ ကတိခံတုန်းကတော့ မဖြည့်ရဘူး၊ မပြင်ရဘူးလို့ ဆိုပေမယ့် တကယ်လည်း ရေးပြီးရော 'ဖြည့်ချင်တာ ဖြည့်ပါ၊ ပြင်ချင်တာပြင်ပါ' ဆိုပြီးတော့ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သံဃာတော်တွေအားလုံး ဘယ်သူမှမပြင်ကြပါဘူး။ အတည်ပြုလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရိုက်လိုက်တာပေါ့။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဒကာရင်းတွေကပဲ ဓမ္မဒါနအလှူ အဖြစ်နဲ့ လှူတာပါပဲ။ အုပ်ရေသုံးထောင် ရိုက်လိုက်ပါတယ်။

ရိုက်ပြီးတော့ မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးလုပ်မယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့လိုနေ့ အဲဒီအုပ်ရေတချို့ကို ပို့လိုက်တာပေါ့လေ။ ပို့လိုက်တော့ ကိုယ်တော်တွေက ဖောက်ပြီးတော့ တစ်ယောက်တစ်အုပ်စီ ယူပြီးတော့ ဖတ်ကြတာပေါ့။

ဖတ်လည်း ဖတ်ရော အခန်း(၃)က သာသနာပြုပြင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ရေးထားတော့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုရင် ဒီလိုစကားတွေ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို အရေးအသားတွေ ရေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ့

ကြောင့် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒအနေနဲ့ မထုတ်သင့်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြတယ်။

သူတစ်ပါး ကိုယ်တစ်ပါးနဲ့ ဝိုင်းပြီးတော့ ကန့်ကွက် ကြတယ်။ ဟိုတုန်းက သံဃာ့အစည်းအဝေးမှာတုန်းက ထောက်ခံပါတယ်၊ ပြင်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဖြည့်ရန် မရှိတော့ပါ ဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း အခုမှ ရောယောင် ပြီးတော့ လိုက်ကန့်ကွက်နေကြတယ်နော်။

ဒကာတွေကတော့ရိုက်ထားတာ အလကားအဖြစ် မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ မနက်ဖြန်အစည်းအဝေးကျတော့မှ ဝေရမယ့်စာအုပ်ကို ဒီနေ့ ညနေတစ်ခါတည်း လိုက်ပြီးတော့ ဝေတော့တာပဲနော်။ သူတို့ကလည်း လုပ်တာ ‘နောက် မဆုတ်ပေါင်’ ပေါ့နော်။ ဆရာရဲ့ တပည့်ဆိုတော့ပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ နောက်မဆုတ်ပေါင်ဆိုတဲ့နေရာမှာလည်း နည်းလမ်းမှန်ဖို့ကလည်း လိုသေးတာကိုး။ တပည့်တွေက တော့ တစ်ဇွတ်ထိုး ချလိုက်တာပေါ့။

အဲဒီအကြောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီကို သွား ပြီးတော့ သတင်းပို့တော့ . . .

‘ဪ . . . ဒီလိုလား။ ဒါဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး စီစဉ်ပါမယ်။ ဒကာတွေ ဝေထားပြီးသားစာအုပ်တွေကို လည်း ပြန်သိမ်းပါ။ ပြန်ယူပါ။ ကျောင်းမှာကျန်နေတဲ့ စာ

အုပ်တွေကိုလည်း ယူခဲ့ပါ။ မန္တလေးကို ဘုန်းကြီးလည်း အခု တစ်ခါတည်း လိုက်ကြွပါမယ်’

ဆိုပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကျောင်းမှာ ချန်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း ယူလာတယ်။ ဟိုက ဝေ ပြီးသားစာအုပ်တွေကိုလည်း ပြန်သိမ်းလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ သံဃာတော်တွေက ဆရာတော်ဘုရားကြီး တော့ စိတ်ဆိုးပြီး ဒီစာအုပ်တွေကို မီးရှို့ပစ်တော့မယ် ထင် တယ်။ ဒီစာအုပ်တွေကို ရေမျှောပစ်တော့မယ် ထင်တယ်။ ဖျက်ဆီးပစ်တော့မယ် ထင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ထင်လိုက်ကြတာ ပေါ့။

အခု တရားနာပရိသတ်ရော ဘယ်လိုထင်တုံး။ ‘စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒ’ ဆိုတဲ့ ဒီစာအုပ်ကို ‘ဦးဇနကရဲ့ အာဘော်ဖြစ်နေလို့ မထုတ်သင့်ဘူး’ ဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲဒီ ဝေပြီးသားစာအုပ်တွေကို လည်း ပြန်သိမ်းခိုင်းတယ်လေ။ ကျောင်းကစာအုပ်တွေကို လည်း မန္တလေးပြန်သယ်လာတယ်လေ။ အဲဒီစာအုပ်တွေ ကို ဘာလုပ်ပစ်မယ်ထင်တုံး။ နောက်မဆုတ်တဲ့ အင်္ဂါသား ပါ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စာအုပ်တွေ ယူသွားပြီး တော့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ သွားလျှောက်ပါ

တယ်။

‘ဆရာတော်ဘုရား . . . ၊ သံဃာတော်အများက မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတော့ ‘စံကင်းဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒကထာ’ ဆိုပြီးတော့ ခေါင်းစဉ်မတပ် တော့ဘူး။ ‘အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ သာသနာရေး လျှောက် ထားချက်’ လို့ ခေါင်းစဉ်တင်လိုက်ပါမယ်’

အဲဒီတော့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ခွင့်ပြုပါတယ်။ သံဃာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတော့ စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း စိတ်တော့ မကောင်း ပါဘူး။ ဦးဇင်းတို့ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ လျှောက်ထား ချက်ကလည်း သဘာဝကျတော့ လက်ခံလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ပြင်လိုက်တယ်။ မျက်နှာဖုံးက လုပ်ပြီးသားဆိုတော့ မျက်နှာဖုံးကို အသစ် ပြန်ရိုက်လိုက် တယ်။ ‘အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ သာသနာရေးလျှောက် ထားချက်’။

စာအုပ်ရဲ့ ရှေ့ပိုင်းမှာ အနေအထားလေး နည်း နည်း ပြင်လိုက်တယ်။ ရှေ့မှာ နဂိုက စံကင်းဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒအဖြစ်နဲ့ ရေးထားပြီးသား နိဒါန်းလေး ကို နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ရေးပေးလိုက်တယ်။ စံကင်းဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒကို နှစ်မျက်နှာလောက် ပြန်ပြင်

ရေးပေးလိုက်တယ်။ သာသနာရေးလျှောက်ထားချက်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင်ပေါ့လေ။

ညတွင်းချင်းပဲ ခဲစာလုံးစီ။ ညတွင်းချင်းပဲ ပြီး အောင်ရိုက်။ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း များများခေါ်ပြီး တော့ ညဆိုင်းအနေနဲ့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့ မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးအမီ ပြီးအောင်ချုပ်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း တစ်ညလုံး ရိုက်ကြ၊ ချုပ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်အစည်း အဝေးအမီ ပြီးသွားတာပါပဲ။

အစည်းအဝေးမှာ ‘အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ သာသနာရေးလျှောက်ထားချက်’ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီစာအုပ်လေး တွေ ဖြန့်ဝေနိုင်သွားပါတယ်။

နောက်မဆုတ်ပေါင်၊ ခုလိုတွေ့လို့။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး သာသနာအတွက် နောက်ဆုတ်ရဲ့လား။ နောက်မဆုတ်ဘူး။ သာသနာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကုသိုလ် ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး။

အမှန်ကတော့ သာသနာ့အလုပ်လုပ်ရင် ကုသိုလ် ဆိုတာက ဖြစ်ပြီးသားပါ။ သာသနာပြုအလုပ်ဟာ ကုသိုလ် အလုပ်ပါပဲ။ ‘သာသနာပြု’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ်၊ ‘ကုသိုလ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရယ်ကို အခြေခံပြီး ‘သာသနာပြုကုသိုလ်’ နဲ့ ‘ကုသိုလ်သာသနာပြု’ ဆိုပြီးတော့ နှစ်မျိုးခွဲလို့ ရတာပေါ့

နော်။

ဘုရားအဆုံးအမတွေ ပြန်အောင်လုပ်တဲ့ကုသိုလ်
ကိုကျတော့ သာသနာပြုကုသိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခုနလို
ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ဒါန၊ သီလ စတဲ့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေပြုတာကျတော့ ကုသိုလ်သာသနာပြုလို့ ခေါ်
ပါတယ်။ ဘုရားရဲ့ ‘ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရမယ်’ ဆိုတဲ့ အဆုံး
အမလေးအတိုင်း လိုက်နာတာမို့လို့ ကုသိုလ်သာသနာပြု။
သာသနာပြုကုသိုလ်နဲ့ ကုသိုလ်သာသနာပြု ဆိုပြီးတော့
နှစ်မျိုး ခွဲမှတ်ထားပေါ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကုသိုလ်သာသနာပြုဆို
လည်း နောက်မဆုတ်ပါဘူး။ သာသနာပြုကုသိုလ်ဆိုလည်း
နောက်မဆုတ်ပါဘူး။

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ရှိတဲ့သူဟာ ဟို
နည်းနဲ့ မရရင် ဒီနည်းနဲ့ ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ။ ဒီနည်းနဲ့
မရရင် ဟိုနည်းနဲ့ ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ။ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့
အလုပ်ကို တစ်နည်းမရ တစ်နည်းနဲ့ မရရအောင် လုပ်
တတ်တဲ့ ‘နောက်မဆုတ်စိတ်ဓာတ်’ ဟာ အာဇာနည်သူရဲ
ကောင်းတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါ။

ဘာပဲလုပ်လုပ်

— ပြတ်ပြတ်သာသာလုပ် —

နောက်မဆုတ်ပေါင်၊ ခုလိုတွေးလို့ . . . ။ နောက်
မဆုတ်ဘူးဆိုတဲ့နေရာမှာ အားမနာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေး
လည်း အတုယူရမှာပေါ့။ အားမနာတဲ့စိတ်ဓာတ် ဆိုတာ
လည်း နောက်မဆုတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက ပြောစရာရှိပြီဆိုရင်လည်း သွယ်ဝိုက်ပြောလို့မှ
သဘောမပေါက်လို့ရှိရင်တော့ တဲ့တိုးပြောတော့တာပဲ။

တစ်ခါတော့ ဆရာတော်တစ်ပါးက သူ့တပည့်ကို
လာပြီးတော့ ကျောင်းလာအပ်တာပေါ့။ ဆရာတော်ရဲ့ မူ
ကလည်း သာသနာကို ဘယ်သူမှ အထင်သေးမခံချင်ဘူး။
ဆရာတော် မကြာမကြာပြောလေ့ရှိပါတယ်။

‘ဘုန်းကြီးက ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ။ သာသနာ့ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ။ သာသနာကိုလည်း အထင်သေးမခံနိုင်ဘူး။ ဒီသာသနာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေကိုလည်း အထင်သေးမခံနိုင်ဘူး။ ဒီသာသနာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေနေထိုင်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကိုလည်း အထင်သေးမခံနိုင်ဘူး’

အဲဒီလို ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် သာသနာ့အဆုံးအမနဲ့ မကိုက်ညီဘူးဆိုရင်တော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အားမနာတမ်းပြောတာပဲ။

သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်တွေကိုလည်း အများအထင်သေးမခံရအောင် ရုပ်အဆင်းဥပဓိကအစ တင့်တင့်တယ်တယ် သပ်သပ်ပါယ်ပါယ်တွေချည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကျောင်းမှာ စာသင်သားလက်ခံရင် ဥပဓိရုပ် ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှ လက်ခံတာနော်။ ပုံမလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် လက်မခံဘူး။

နောက်ပိုင်းကျတော့ နည်းနည်းလျှော့လိုက်တယ်။ ရှေ့ပိုင်းတုန်းကတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ။ အဲဒါ ဟိုဆရာတော်က သူ့တပည့်လာအပ်တာ သူ့တပည့်က အသက်(၁၈)နှစ်

လောက်တော့ရှိပြီ။ ရုပ်ကလည်း သိပ်ပြီးတော့ အဆင်မပြေ
ဘူး။ ဒါ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလိုက်တာပေါ့လေ။ ရုပ်က
လည်း သိပ်ပြီးတော့ မချောဘူး။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောမယ်
ဆိုရင်တော့ ရုပ်က သိပ်မမိုက်ဘူးပေါ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရုပ်မလှလို့ လက်မခံဘူး
လို့ ပြောရမှာလည်း အားနာတယ်။ အားနာတော့ သံဃာ
စာရင်းပိတ်သွားပြီမို့လို့ လက်မခံတော့ပါဘူး။ အဲဒီလိုပြော
တော့ ဟိုဘုန်းကြီးက မဟုတ်ဘူး။ အရှင်ဘုရား လက်မခံ
ရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားပစ်ခဲ့မှာပဲတဲ့။ သူကလည်း ဇွတ်
နော်။ သူကလည်း အင်္ဂါသားပဲလား မပြောတတ်ပါဘူး
နော်။

အတင်းပဲ ထားပစ်ခဲ့မှာပဲလို့ ပြောတော့ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက ‘ကဲ - ငါသွယ်ဝိုက်ပြီးပြောလို့ မဖြစ်
တော့ပါဘူး။ တဲ့ပြောမှပဲ’ ဆိုပြီးတော့ . . .

‘ကိုယ်တော် . . . ၊ ကိုယ်တော့်တပည့်ရဲ့ ဥပဓိရုပ်
က တင့်တင့်တယ်တယ်၊ သပ်သပ်ပါယ်ပါယ် မရှိဘူး။ တစ်
နေကုန် ထိုင်ကြည့်လို့မှ ကြည့်ချင်စရာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။
ပုံသိပ်မလာဘူး။ ပြီးတော့ ခေါင်းကလည်း အမာရွတ်တွေနဲ့၊
ဒက်ချေးတွေနဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လက်မခံတာ’

လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ဟိုဆရာတော်လည်း ဘာမှ

ဆက်မပြောတော့ဘဲနဲ့ တပည့်ပြန်ခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်းကို ထွက်သွားတော့တာ။ အဲဒီလို တဲ့ပြောမှရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ လည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တဲ့တိုးကို ပြောတော့တာ နော်။ အဲဒါလည်း သဘောပေါက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ကျောင်းအမ အပျိုကြီးတွေပေါ့လေ။ တကယ့်ကို ကျောင်းရဲ့ အရင်းအချာ ဒကာမအရင်းတွေပါပဲ။ ကျောင်းအပေါ် အရမ်းကျေးဇူး များတဲ့သူတွေ။ တစ်နေ့ကျတော့ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ဆရာတော်ကျောင်းကို ရောက်ချလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆရာ တော်က ဘာအဆုံးအမ ဘာဩဝါဒမှ မပြောသေးဘဲနဲ့ ဘာပြောလိုက်လဲဆိုတော့ . . .

'ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ဒါ ကျောင်းအမတွေလား၊ တို့ကျောင်းက လင်ရှာထွက်တဲ့ကျောင်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ ကျောင်းကို လာချင်ရင် အခုလို သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ မ လာခဲ့ပါနဲ့။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကိုက် ညီအောင် တော်ရုံလေးပဲ ပြင်ပြီးတော့ လာခဲ့ပါ'

ကဲ . . . ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အားနာရဲ့ လား။ အားမနာဘူးနော်။ ငါ့ကျောင်းက ဘာကျောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့တုံး။ လင်ရှာထွက်တဲ့ကျောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အခုခေတ်လိုများဆိုရင် ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်မလဲ။

စကပ်ထဘီရွှေ့ကွဲနဲ့၊ နောက်ကွဲနဲ့၊ ဘေးကွဲနဲ့။
 ဟုတ်လား။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘယ်လောက်များ ပြော
 လိုက်မလဲ မသိဘူးနော်။ သနပ်ခါးဖွေးဖွေးလေး ပုံမှန်လေး
 လိမ်းထားတာတောင်မှပဲ ငါ့ကျောင်းက လင်ရှာထွက်တဲ့
 ကျောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုမျိုး သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့
 မလာခဲ့ပါနဲ့တဲ့။ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေတောင် မပါ
 သေးဘူးနော်။

ကုသိုလ်အလုပ်ဆိုတာ

စိတ်ရှင်းတဲ့အလုပ်ပါ

နောက်မဆုတ်ပေါင်၊ ခုလိုတွေးလို့။ ‘ခုလို’ ဆိုတာ က ရှေ့ကပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါပဲ။ ‘မြတ်စွာဘုရားဟာ ပါရမီတော်တွေကို နောက်ဆုံးအထိ အသက်ပေးပြီးတော့ ဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ သွေးနဲ့ရေးတဲ့ သာသနာဆိုတာ လိုပေါ့။ မြတ်စွာဘုရား အသက်ပေးပြီး တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ဒီသာသနာအတွက်တော့ ငါလည်း အသက်ပေးမယ်။ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး’ လို့ အဲဒီလိုလေး တွေးပြီးတော့ လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

နောက်မဆုတ်ပေါင်၊ ခုလိုတွေးလို့၊ ကုသိုလ်ရေးမို့၊ ကြိုးစားမည်။

‘ကုသိုလ်ရေးမို့’ . . . တဲ့။ ဒီသာသနာ့အလုပ်တွေ လုပ်နေတာကိုက ကုသိုလ်အလုပ်တွေပါပဲ။ ကုသိုလ်ဆိုတာ ဘာလဲ ပြောပါဦး။

‘ကောင်းမှုပါဘုရား’

ကုသိုလ်ကောင်းမှုလို့ တွဲပြီး ပြောပြောနေကျဆို တော့ ကုသိုလ်ဆိုတာ ကောင်းမှုဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဟုတ် တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ဆိုတာလည်း ကောင်းမှု ပါပဲ။

ကုသိုလ်ဆိုတာ အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ်၊ စိတ်ကို ဖြူ စင်သန့်ရှင်းစေတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ စကားလုံးရဲ့ တိုက်ရိုက် အဓိပ္ပာယ်ပေါ့လေ။ အကုသိုလ်ကို ဖယ်ရှားတဲ့အလုပ် စ သည်အားဖြင့် ‘ကုသိုလ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ တိုက်ရိုက်အဓိ- ပ္ပာယ်တွေ ပြောရရင်တော့ အများကြီးပါပဲ။ နောက်မှ သီးခြား သပ်သပ်ပြောပေးပါဦးမယ်။

အလုပ်တစ်ခုဟာ ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား ဆိုတာကို ဘာနဲ့ တိုင်းတာရမလဲဆိုရင် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ် တိုင် သုတ္တန်တစ်ခုမှာ ဟောထားတာရှိပါတယ်။ အလုပ် တစ်ခုဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတစ်ခုခုကို အခြေခံ မယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်နေဆဲအခိုက်အတန့်မှာလည်းပဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တစ်ခုခု သို့မဟုတ် နှစ်ခုသို့မဟုတ်

သုံးခုလုံး ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီအလုပ်ဟာ ကုသိုလ် အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ အကုသိုလ် အလုပ်ပါ။

ကိုယ်ကတော့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေတာ ကုသိုလ် အလုပ်လို့ ထင်နေတာပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ် ဖို့အတွက် မြစ်ဖျားခံတော့လည်း လောဘ သို့မဟုတ် ဒေါသ သို့မဟုတ် မောဟ သို့မဟုတ် သုံးခုစလုံး၊ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်နေဆဲမှာလည်း လောဘ သို့မဟုတ် ဒေါသ သို့မဟုတ် မောဟ သို့မဟုတ် လောဘ၊ ဒေါသ သို့မဟုတ် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အလုပ်ဟာ ကုသိုလ်အလုပ် မဟုတ်တော့ဘူး။ အကုသိုလ် အလုပ် ဖြစ်နေပြီ။

ဆိုပါတော့။ ရဟန်းခံရှင်ပြုလုပ်ကြတယ်ဆိုပါ တော့။ ရှင်ဘုရင်လို့ နတ်သားလို လုပ်ပြီးတော့ မြင်းစီးတယ်။ ရွှေထီးတွေ ဆောင်းတယ်။ အဲဒါ ကုသိုလ်အလုပ်လား။ အ သံက တိုးတော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။ သင်္ကန်း ဝတ်တာတို့၊ ခေါင်းရိတ်တာတို့၊ သရဏဂုံ ဆောက်တည်တာ တို့ ဒါတွေကတော့ ရှင်ပြုတာပဲ။

အခုလို မင်းသားလို၊ ရှင်ဘုရင်လို မြင်းစီးထွက် တာကျတော့ ရှင်ပြုတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အဲဒါက စီးနေ တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ငါရှင်ဘုရင်ကြီးဆိုပြီးတော့ ကလေးက

လည်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှင်ဘုရင်စိတ် မပေါက်ဘူးလား။
အဲဒီအချိန်မှာ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ရဲ့လား။ မဖြစ်ဘူး။

ဦးဇင်းတို့ ရှင်လောင်းလှည့်တာလည်း ခဏခဏ
တွေ့နေတာပဲ။ ဦးဝိစာရစံကျောင်းက ဦးဝိစာရလမ်းမပေါ်
မှာဆိုတော့ အဲဒီမှာ ရှင်ပြုရဟန်းခံအတွက် ရှင်လောင်း
လှည့်၊ ရဟန်းလောင်းလှည့်တွေ ဖြတ်သွားလိုက်ကြတာ
မနည်းဘူး။ အသံချဲ့စက်တွေနဲ့ သီချင်းတွေလည်း ဆိုလို့။
နတ်ပြသွားတာ ဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ။ နတ်ပြသွားတယ်၊
ဘုရားပြသွားတယ်ပေါ့။ အဲဒါ သီချင်းဆိုနေတဲ့အခိုက်မှာ
လောဘဖြစ်မနေဘူးလား။

ဒါဖြင့် အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ရှင်ပြုတာကို ပူဇော်
တယ်လို့ ပြောပေမယ့် ကုသိုလ်ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် ဘုရားအဆုံးအမနဲ့ ကိုက်မှ ကုသိုလ်ဖြစ်တာပါ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကို အခြေမခံတဲ့ အခြေခံ
တယ်ပဲ ထားဦးတော့ ပြုလုပ်နေစဉ်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ ဖြစ်မနေတဲ့အလုပ်ကိုမှ ကုသိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
လိုချင်စိတ်နဲ့ ကုသိုလ်လုပ်တယ်ဆိုရင် လောဘကြောင့် လုပ်
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ဆဲအခိုက်အတန့်မှာ လောဘ မရှိဘူး
ဆိုရင်တော့ ဒါ ကုသိုလ်ပဲ။ လုပ်ဆဲ အခိုက်အတန့်ကတော့
အဓိကပဲနော်။

ဦးဇင်းတို့ ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းတို့၊ စမ္မေယျနဂါးမင်း
တို့ စသည်အားဖြင့် နဂါးမင်းတွေ တချို့ဘဝမှာ ပါရမီဖြည့်
တာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် သိကြားမင်းဖြစ်ချင်လို့၊ နတ်
မင်းဖြစ်ချင်လို့ လူ့ပြည်တက်ပြီးတော့ သီလစောင့်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သိကြားဖြစ်ချင်လို့၊ နတ်ဖြစ်ချင်လို့ သီလ
စောင့်တယ်ဆိုပေမယ့် မစောင့်ခင်သာ သိကြားဖြစ်ချင်တာ၊
နတ်ဖြစ်ချင်တာ။ တကယ်စောင့်နေဆဲ အခိုက်အတန့်ကျ
တော့ သီလကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်၊ သီလကို တန်ဖိုးထားတဲ့စိတ်၊
တစ်ဖက်သားကို ချမ်းသာစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ သီလကို သီလ
နဲ့တူအောင် အသက်ပေးပြီးတော့ ဖြည့်ကျင့်တာဆိုတော့
အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ပါရမီဖြစ်သွားတာပဲနော်။

ဘူရိဒတ်နဂါးမင်းနဲ့ စမ္မေယျနဂါးမင်းတို့ လူ့ ပြည်
လာပြီးတော့ ဥပုသ်သီလစောင့်၊ ပါရမီဖြည့်တာ သီလပါရမီ
လို့ပဲ ပြောတာပါပဲ။ ပါရမီမဟုတ်ဘူးလို့ မပြောပါဘူးနော်။
လောကီကောင်းကျိုးတွေ လိုချင်ပေမယ့်လည်း မလုပ်ခင်မှာ
သာ လိုချင်တာ၊ လုပ်ဆဲအခိုက်အတန့်မှာတော့ ကုသိုလ်ကို
ကုသိုလ်နဲ့တူအောင် ပီပီပြင်ပြင်လုပ်တယ်။ လောဘ၊ဒေါသ၊
မောဟကင်းအောင် လုပ်တယ်ဆိုရင် လုပ်သမျှ ကုသိုလ်ဖြစ်
သွားတာပါပဲ။ လုပ်သမျှ ပါရမီဖြစ်သွားတာပါပဲ။

နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလိုတွေးလို့၊ ကုသိုလ်ရေးမို့

ကြိုးစားမည်။ အဲဒီလို ဘုရားအဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာနေ
တာ၊ ဘုရားအဆုံးအမတွေ ဖြန့်ဝေနေတာဟာ ကုသိုလ်
အလုပ်တွေပဲ၊ သာသနာပြုအလုပ်တွေပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝသံ-
သရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းအလုပ်တွေပဲလို့ နှလုံးသွင်းပြီး
တော့ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်သွားရမယ်။

လုပ်တဲ့အခါမှာ ခုနကပြောတဲ့ ဘာဝနာလေးပါး
နဲ့ လုပ်သွားရမှာပါပဲ။ ဘာဝနာလေးပါးဆိုတာ ဘာလဲ။
အားလုံး ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ အဆက်မပြတ် ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊
ကြာမြင့်စွာ ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ စိတ်ပါလက်ပါ လေးလေးစား
စား ဖြည့်ကျင့်ခြင်း၊ အဲဒီဖြည့်ကျင့်ခြင်းလေးပါး၊ ဘာဝနာ
လေးပါးနဲ့ ဖြည့်ကျင့်သွားကြမယ်ဆိုရင် ဦးရင်းတို့ ကျေးဇူး
တော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြည့်သွားတဲ့
ပါရမီမျိုး ကိုယ်လည်း ပြည့်မှာပေါ့။

ကိုယ့်ဆုတောင်းနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတဲ့ ပါရမီမျိုး
ကိုယ်က ဖြည့်သွားရမှာပေါ့နော်။ ကိုယ်ရည်မှန်းတဲ့ ဟေမိ-
ဉာဏ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပါရမီမျိုး ကိုယ်က ဖြည့်သွားရမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာ
တော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဲဒီအဓိဋ္ဌာန်ဆောင်ပုဒ်သည်ပင်လျှင်
ဦးရင်းအပါအဝင် တရားနာပရိသတ်များအတွက် ဘဝ
အဓိဋ္ဌာန်ပါပဲနော်။ သာသနာ့အဓိဋ္ဌာန်၊ ပါရမီအဓိဋ္ဌာန်လို့

ပြောမယ် ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။

သာသနာကို တကယ်ယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရား အစစ်အမှန် အားကောင်းစွာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ကျတော့ ဘဝနဲ့ သာသနာ၊ သာသနာနဲ့ ဘဝ ခွဲခြားလို့ မရတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ သာသနာ့အလုပ်တွေ ချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ သာသနာ့အလုပ်တွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝပါပဲ။ ဘဝနဲ့ပါရမီ၊ ပါရမီနဲ့ ဘဝလည်း ခွဲခြားလို့ မရတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ပါရမီအလုပ် တွေချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ပါရမီအလုပ်တွေသည်ပင်လျှင် ကိုယ့် ရဲ့ ဘဝပါပဲ။

'ပါရမီဖြည့်ဖို့ လူဖြစ်လာတာ' လို့ နှလုံးသွင်းထား ပြီး ကိုယ်အားသန်ရာ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊ ကိုယ်စွမ်းနိုင်ရာ ကုသိုလ်အလုပ်တွေနဲ့ အမြဲတမ်း ပါရမီဖြည့်နေရပါမယ်။

အထူးသဖြင့် . . . သံသရာနဲ့ချီပြီး ကြုံတွေ့ရခဲ့တဲ့ ဘုရားသာသနာနဲ့ ကံအလွန်ကောင်းလွန်းလို့ ကြုံတွေ့နေရ တဲ့အခိုက်မှာ သာသနာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ ကို အဓိကထား လုပ်ပြီး အဆင့်မြင့်မြင့် ပါရမီဖြည့်ကြရမှာ ပေါ့။ သာသနာပကာလမှာ လုံးဝ မရနိုင်တဲ့ သာသနာတွင်း ကုသိုလ်အလုပ်တွေကို အဓိက ကျိုးရမ်းပြီး လုပ်ကြရမှာပါ ပဲ။

ပရိယတ္တိသာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေက သာသနာနဲ့ ကြိုတုန်းပဲ ရနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေမို့ အဓိကဦးစားပေးပြီး လက်လှမ်းမီသလောက် သိမ်းကျုံးလုပ်နေရမှာပါ။

ဘုရားအဆုံးအမ ပြန်ပွားအောင်လုပ်တဲ့ သာသနာပြုကုသိုလ်အလုပ်တွေဟာ ဒီဘဝအတွက် ရတောင့်ရခဲ သိမ်းကျုံးယူရမယ့် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ပါရမီအလုပ်တွေပါပဲ။

တရားပွဲကျင်းပပြီး တရားအလှူ ပေးလှူတာ ဝါ သနာပါတဲ့သူကလည်း ‘ဒီဘဝအတွက် ငါ့ရဲ့ အဓိကအလုပ်ဟာ တရားပွဲကျင်းပတဲ့အလုပ်ပဲ’ လို့ ခံယူပြီး တရားပွဲကျင်းပတဲ့အလုပ်နဲ့ အကောင်းဆုံးပါရမီ ဖြည့်သွားရမှာပါပဲ။

တရားစာပေ ရေးသားပြီး တရားအလှူ ပေးလှူတာ ဝါ သနာပါတဲ့သူကလည်း ‘ဒီဘဝအတွက် ငါ့ရဲ့ အဓိကအလုပ်ဟာ တရားစာပေ ရေးသားတဲ့အလုပ်ပဲ’ လို့ ခံယူပြီး တရားစာပေ ရေးသားတဲ့အလုပ်နဲ့ အကောင်းဆုံး ပါရမီဖြည့်သွားရမှာပါပဲ။ ကျန်တဲ့ သာသနာပြုကုသိုလ်အလုပ်တွေလည်း နည်းတူပဲပေါ့နော်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား ကြီးက စာရေး၊ စာချတဲ့ အလုပ်ကို အဓိက လုပ်ရင်း ပဋိ-

ပတ်ပါတဲ့ ပရိယတ်ကျောင်းတိုက်ကြီး စံပြုဖြစ်အောင် ထူထောင်ခြင်းဖြင့် သာသနာပြုကုသိုလ် အရယူခဲ့ပါတယ်။ သာသနာတွင်း အဆင့်မြင့်ပါရမီကို အထူးဖြည့်ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ‘ဤကျောင်းတိုက်သာသနာတော်ဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား ပူဇော်ပါ၏’ လို့ ရွတ်ဆိုပူဇော်တော်မူခဲ့ပါတယ်။

‘သာသနာပြုလုပ်ငန်းနဲ့ ဘုရားကို ပူဇော်ခြင်း’ဟာ ဒီဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး ပါရမီဖြည့်ခြင်းပါပဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားကို ပူဇော်နိုင်တဲ့ သာသနာပြုကုသိုလ် တစ်ခုခုတော့ ပြုဖြစ်အောင် ပြုရပါမယ်။ ဒါမှ သာသနာနဲ့ တွေ့ရကျိုးနပ်မှာပါ။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်း . . . စတဲ့ လူမှုရေးကုသိုလ်အလုပ်တွေလည်း လက်လှမ်းမီသလောက်တော့ လုပ်ရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်တွေ၊ သာသနာပြုကုသိုလ်အလုပ်တွေ မလုပ်ဖြစ်သေးဘူး၊ အလုပ်နည်းသေးတယ်ဆိုရင်တော့ သာသနာနဲ့ တွေ့ရကျိုး၊ သာသနာတွင်းမှာ လူလာဖြစ်ရကျိုး မနပ်သေးပါဘူး။

သာသနာတွင်းမှာ ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံး၊ အကြီးကျယ် အမြင့်မြတ်ဆုံး ပါရမီလုပ်ငန်းကတော့ သာ-

သနာပြန့်ပွားအောင် လုပ်ရတဲ့ ကုသိုလ်လုပ်ငန်း၊ သာသနာ
တော်ကို ပူဇော်ရတဲ့ ကုသိုလ်လုပ်ငန်းပါပဲ။

ဒါကြောင့် တရားနာပရိသတ်များအားလုံး ကျေး
ဇူးတော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်
ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝအဓိဋ္ဌာန်အဖြစ်နဲ့ နေ့စဉ်ရွတ်ဆို၊
ရွတ်ဆိုပြီး အဲဒီအထဲပါတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးချင်း ခံစားပြီး
တော့ ပါရမီတွေ ပြည့်အောင် လက်တွေ့ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်
အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

အားထုတ်နိုင်ကြတဲ့အတိုင်းလည်းပဲ ဝိပဿနာ
ဉာဏ်တွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ အ
ဆင့်ဆင့်တက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဒီဘဝဒီခန္ဓာ
နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ (သို့မဟုတ်) မိမိတို့ လိုလားတောင့်တ
တဲ့ ဗောဓိဉာဏ်နဲ့ လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေလို့
ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်းနဲ့ ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ဘဝအဓိဋ္ဌာန်
တရားကို ဒီနေရာမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတော့မယ်။

တရားနာပရိသတ်များအားလုံး လက်အုပ်ချီထား
ကြပါ။

အရေးအကြီးဆုံး စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်
ပါတော့မယ်။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

အပ္ပမာဒေန - မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆ ပြင်းပြ
ထက်သန် မှန်ကန်သော သတိတရားဖြင့်၊

သမ္မာဒေထ - သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟုဆိုအပ်
သော သိက္ခာသုံးပါးတို့ကို . . . ကိုယ်စီကိုယ်၎င်း ပြည့်စုံအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါဘုရား။

|၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(၂၂)ရက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်းမြို့၊
နယ်၊ ပြည်သာယာလမ်း၊ ရွှေပြည်ဟိန်းကျောင်းတိုက်အတွင်း၊ ကျေးဇူး
တော်ရှင် ကျမ်းပြုအကျော် မဟာဂန္ထဝရ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘဝနတ်
ထံ စံလွန်တော်မူခြင်း (၂၅)နှစ်ပြည့် ငွေတုအထိမ်းအမှတ်၌ ဟောကြား
အပ်သော တရားတော်ကို ပြုပြင်ပြည့်စွက်ရေးသားထားပါသည်။|

အရှင်သန္တာမိက(ရွှေပါရမီတောရ)

ပြည်ပြည် အမည်ပေး လှူဒါန်းမှုပေး - နှစ်စလေ့ပွား
 ခြံမြို့တော်တော်လည်း လူအနိတန်မှ နိဗ္ဗာန်တော်
 ပိရေဝိဇ္ဇာလက္ခဏာ သိရမည် အစောင့်အရှောက်
 မိလင်းခေတ်ပြု ခံယူပုံစံပုံစံ အစောင့်အရှောက် လူအ
 .. အကြံလေး .. အရှင်လေး .. အရှင်
 .. အရှင် ..

ခွင့်လွှတ်ကြရင် ပျော်စရာ

အလင်းစေတမန်အဖွဲ့သားအားလုံး
 နေကောင်းကြတယ်နော် ...
 နေ့စဉ် သတိတရ
 မေတ္တာပို့သလျက်ပါ ...
 သဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝနဲ့
 သာသနာ့အကျိုး
 သယ်ပိုးနေကြောင်း
 ကြားသိရလို့
 ဝမ်းသာနေရပါတယ် ...
 ဝေးတစ်မြေမှာ

ရောက်နေရတဲ့
 ဘဝသမားလေးမို့
 အဝေးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့
 အဖွဲ့သား အားလုံးကို
 လွမ်းတသသနဲ့
 သတိရလို့ မဆုံးပါဘူး . . .
 နိုဝင်ဘာမှာ လာမှာလား
 ဒီဇင်ဘာမှာ လာမှာလား
 လို့ မျှော်မနေကြနဲ့ဦးနော် . . .
 တကယ်ပါ . . .
 နိုဝင်ဘာမှာ
 အရောက်ပြန်လာခဲ့မယ် . . .
 အများနဲ့ စုပေါင်း
 အလုပ်လုပ်ကြတဲ့အခါ
 တစ်ယောက်အများ
 တစ်ယောက်က နားလည်
 တစ်ယောက်အပြစ်
 တစ်ယောက်က ခွင့်လွှတ်ကြမယ်ဆိုရင်
 အလုပ်လုပ်ရတာ
 ပျော်စရာကြီးပေါ့ . . .

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 ချစ်ချစ်ခင်ခင် ညီညီညွတ်ညွတ်
 ဒေါသ မာန မထားဘဲ
 ခန္တီမေတ္တာ အပြည့်အဝနဲ့
 ယုံကြည်လေးစားစွာ
 အတူလက်တွဲနိုင်ကြပါစေ လို့
 ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ် ..
 ထာဝရ အေးချမ်းကြပါစေ ...

... မေတ္တာဖြင့် ...
 ... ဦးရင်း
 ... ခေတ္တ အမေရိက
 ... ၃-၇-၀၆

ကိုယ့်ပါရမီ

ကိုယ်ဖြည့်နေတာပါ

အလင်းစေတမန်အဖွဲ့သားအားလုံး

နေကောင်းကြတယ်နော် . . .

နေ့စဉ် သတိတရ

မေတ္တာပို့သလျက်ပါ . . .

ဆွမ်းခံလိုက်ရ

ဆွမ်းချက်ရနဲ့

ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ရတာ

ပင်ပန်းနေကြပြီလား . . .

ဦးဇင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

သာသနာပြုလုပ်ငန်း

ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေမှာ
 ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတာကို
 ဦးဇင်းကို ပါရမီဖြည့်ပေးနေတာလို့
 ပြောတတ်ကြတယ် . . .
 တကယ်တော့ . . .
 ဦးဇင်းကို ပါရမီဖြည့်ပေးနေတာ
 မဟုတ်ပါဘူး . . .
 ကိုယ့်ပါရမီ
 ကိုယ်ဖြည့်နေတာပါ . . .
 ဦးဇင်းအတွက် လုပ်ပေးရင်း
 ကိုယ့်အတွက် ဖြစ်နေတာပါ . . .
 ဦးဇင်းရဲ့ ပါရမီ
 ကူဖြည့်ပေးနေတာကိုက
 ကိုယ့်ရဲ့ ပါရမီ
 ကိုယ်ဖြည့်နေတာပါ . . .
 ဦးဇင်းရဲ့ ပါရမီတွေ
 ပြည့်ဖို့အတွက်လည်း
 အထောက်အကူတော့
 အများကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ . . .
 အဲဒီအတွက်လည်း

အဖွဲ့သားအားလုံးကို
 ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် . . .
 သာသနာအတွက်
 အလုပ်လုပ်သမျှ
 ကိုယ့်အတွက်ချည်းပါပဲ . . .
 အများအတွက်
 အလုပ်လုပ်သမျှ
 ကိုယ့်အတွက်ချည်းပါပဲ . . .
 ကိုယ့်အတွက် မမျှော်လေ
 ကိုယ့်အတွက် ပိုဖြစ်လေပါ . . .
 အနာဂတ်ဆိုတာ
 ဘာမှ မရေရာပါဘူး . . .
 အခုလောလောဆယ်
 ကုသိုလ်ပြုခွင့်ကြုံတုန်း
 စိတ်ပါလက်ပါ
 ကုသိုလ်ပြုလိုက်ရုံပါပဲ . . .
 အခုလောလောဆယ်
 ပါရမီဖြည့်ခွင့်ကြုံတုန်း
 ဝမ်းသာအားရ
 ပါရမီဖြည့်လိုက်ရုံပါပဲ . . .

တို့တောင်းလှတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့
 ဆုံနိုင်ခွင့်ရှိတုန်း
 ခဏတာလေးမှာ
 မေတ္တာတရား၊ ခန္တီတရား
 လက်ကိုင်ထားပြီး
 တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်
 နားလည်မှုကိုယ်စီနဲ့
 ညီညီညွတ်ညွတ် လက်တွဲရင်း
 ပါရမီဖြည့်သွားကြရင်
 မကောင်းဘူးလား . . .
 သူ့ကြောင့်လည်း
 ကိုယ်ပါရမီပြည့်
 ကိုယ့်ကြောင့်လည်း
 သူပါရမီပြည့်ပေါ့ . . .
 သီတင်းကျွတ်လို့
 တရားပွဲခရီးနဲ့
 ဒေသန္တရခရီး
 တစ်လတာပြီးရင်
 မြန်မာပြည်ကို
 ပြန်လာပါတော့မယ် . . .

မကြာခင်မှာ
 ပြန်ဆုံကြမယ်လေ . . .
 ‘မျှော်လင့်တော့ မနက်ဖြန်’ ပေါ့ . . .
 မသေသေးရင်တော့
 နို့ဝင်ဘာ (၆)
 ရန်ကုန်ကို အရောက်လာမှာပါ . . .
 အလင်းစေတမန်အဖွဲ့သားအားလုံး
 ထာဝရ အေးချမ်းကြပါစေ . . .

မေတ္တာဖြင့်
 ဦးရင်း
 ခေတ္တ အမေရိက
 ၂၂-၉-၀၆

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာ

ရွှေပါရမီတောရဆရာတော် အရှင်ဆန္ဒာဓိက ဟောကြားအပ်
သော တရားတော် (တိပိဋ)များကို နာကြားလိုပါက ရွှေပါရမီဓမ္မ-
ဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့သို့ ဆက်သွယ်စုံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၁၉) အေ/၂၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊

ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း။ ၂၄၉၅၇၃၊ ၃၈၅၀၄၄။

အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊

လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း။ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂။

ရွှေပါရမီလက်ကမ်းစာစဉ်

■ ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ၏ ဆန္ဒအရ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်စာ၊ သို့မဟုတ် နှစ်ပုဒ်စာ လက်ကမ်းစာအုပ်ငယ်များကို ကုန်ကျစရိတ်မူရင်းအတိုင်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။ ဓမ္မဒါနသက်သက်အတွက်သာ စီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်၍ ပြင်ပ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် လုံးဝရောင်းချခွင့် မပြုပါ။ ဓမ္မဒါနပြုလုပ်လိုသူများ ရွှေပါရမီအဖွဲ့သို့ ဆက်သွယ်စုံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့
၆၁ ၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း ၊ လသာမြို့နယ်။
ဖုန်း- ၂၁၀၄၆၂ ၊ ၂၂၆၅၀၀။

